

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He will protect
at all costs.

Nina Levine

FIERCE

BOOK TWO IN THE STORM MC SERIES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Şiddetli (Fırtına MC #2)

Nina Levine

Yayıncı: Nina Levine, 2014.

Bu eser kurgusal bir eserdir. Gerçek kişi, yer veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

FIERCE (STORM MC #2)

İlk baskı. 28 Şubat 2014.

Telif hakkı© 2014 Nina Levine.

Yazar: Nina Levine.

İçinde

[Adanma](#)

[Storm MC Serisi Hakkında Bir Not Storm](#)

[Son Bölüm](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

Bölüm 32
Teşekkür Yazar Hakkında
J ve Madison ile Noel J ve Madison ile
Sevgililer Günü

İthaf

Fierce, aileme ithaf edilmiştir.

Aile her zaman kan bağı olan kişilerden oluşmaz.

Hepinizi seviyorum.

Kitap Kapağı: [Big Stock Photo'dan](#) alınan görüntü

Kapak tasarımında bana yardımcı olan LM Creations'tan Louisa'ya da teşekkürlerimi sunarım. O harika bir tasarımcı. Buradan ona göz atabilirsiniz:

[LM
Creations](#)

Storm MC Serisi Hakkında Bir Not

Bu serideki her kitap bir öncekinden devam ediyor. Her kitapta büyük bir gerilim olmayacak, ancak hikayenin bazı kısımları çözülmeyecek, lütfen bunu unutmayın. Fierce, Storm'un kaldığı yerden devam ediyor, bu nedenle Storm'un son bölümünü burada yayınlayacağım, böylece nerede kaldığınızı hatırlayabilirsiniz.

Storm Son Bölüm

Madison

Dört ay sonra

"Ee, kardeşim, bu insanlar kim, söyle bakalım," dedi Blade, bana ekmek üzerine konmuş barbekü soslu sosis verirken.

Başımı ona doğru çevirdim. Uzun boylu ve yapılı bir adamdı. Gözleri babamızınkıyla aynı renkteydi; muhteşem bir yeşil. Babamın zeytin rengi tenini ve koyu saçlarını da miras almıştı. Annesini tanımamıştım ve ondan ne gibi özellikler miras aldığını merak ediyordum.

J ve Mandy vurulduğundan beri birbirimizi tanımak için zaman geçiriyorduk. Ben istememiştim ama o ısrar etmişti. Blade istediğini elde etmeyen bir adam değildi. Bunu yavaş yavaş öğreniyordum. Neden böyle erkeklerle çevriliydim? Neden hayatımda emir verebileceğim tek bir erkek yoktu?

[illegible]

"İyi misin? O yokken bugün nasıl idare ediyorsun?" diye sordu, beni dikkatle izleyerek.

"İyi olacağım. Benim için endişelenme," dedim.

Yavaşça başını salladı, hala beni izliyordu, her şeyi içine alıyordu. Yoğun bir adamdı; bazen onu nasıl anlamam gerektiğini bilemiyordum.

"Tatlım, çocukların içeceklerini getirir misin?" diye annem seslendi.

Başımı salladım. "Bir dakika sonra mutfakta görüşürüz."

Bugün kulüp ailelerinin barbekü günüydü. Storm bu yıl çok zor bir dönem geçirmişti ve bu, herkesi bir araya getirmek, iyileşme sürecine yardımcı olmak ve kulüp bağlarını güçlendirmek için düzenlenmiş bir toplantıydı. Benim "Mandy Olayı" olarak adlandırdığım olayın yankıları çok kötüydü. Çoğu erkek, babam ve Scott'ın ondan uzak durma kararını desteklememişti ve

bunun için hala bazı kızgınlıklar vardı. Mandy'nin cezalandırılmasını isteyen tek kişinin J olmadığı ortaya çıktı.

Zaman yavaş yavaş yaraları sarıyordu ve erkeklerin sonunda bu sorunu çözeceğinden şüphem yoktu. Şüphe duyduğum tek şey Blade'i aralarına kabul etmektir. Kulüp evinde vakit geçiriyor, bazı erkeklerle tanışıyor. Onların onu kabul edeceğinden pek emin değildim, ama kabul ettiler. Blade insanlarda böyle bir etki yaratıyordu.

Onu bırakıp mutfağa gidip annemi aradım. Bu aralar iyi görünüyordu. Annem ve babam evliliklerini kurtarmaya çalışıyorlardı. Tabii, ben onlara inanmıştım çünkü babamın annemi aldattığını ve ona şiddet uyguladığını öğrendiğimden beri onlarla hiç vakit geçirmemişim. Babamla hiç vakit geçirmemişim ve ne zaman kendimi buna hazır hissedeceğimi de bilmiyordum. Ondandır nefret etmiyordum, ama hala ona çok kızgındım. Ve bunun geçmesinin uzun zaman alacağından emindim.

"Merhaba anne," mutfağa girerken ona gülümsedim.

O da başını kaldırıp gülümsedi. "Merhaba tatlım. Günün iyi geçiyor mu?"

Başımı salladım. "Onu özledim," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla doldu.

"Biliyorum, tatlım. Ama o, burada olmadığı için üzülmeni istemezdi."

"Evet," diye onayladım, "Haklısın. Hadi, çocuklara içecekleri götürelim." Kendimi meşgul etmem ve aklımı başka bir şeye vermem gerekiyordu. Aksi takdirde, tüm gün J'yi düşünecektim. Onu özleyecektim.

İçeceklerle dolu büyük buzluk kutusunu aldık ve çocukların parti yiyeceklerinin bulunduğu korunaklı alana taşındık.

Partide bir sessizlik oldu ve tüm gözler bana çevrildi. Anneme baktım, ama o sadece bana gülümsüyordu.

Ve sonra onu gördüm. Yüzüm aydınlandı ve heyecandan kalbim daha hızlı atmaya başladı.

J.

Ona koştum ve o beni kocaman kucakladı.

"Kahretsin, bebeğim, seni özledim," diye kulağıma fısıldadı.

"Ben de seni çok özledim. Babamın seni bir daha asla seyahate göndermesine izin vermeyeceğim. Tamam mı?"

J vurulduktan sonra iyileşince, babamla "Mandy Olayı" hakkında yüzleşmiş ve bu, ikisinin büyük bir kavgayla sonuçlanmıştı.

kavga ile sonuçlandı. Kavga derken, gerçekten çok büyük bir kavga demek istiyorum. Daha önce hiç kimse babama öyle davranmamıştı. İkisi de kemikleri kırılmıştı; hiç hoş bir manzara değildi. Babam J'ye o kadar kızmıştı ki, onu iki aylığına kulüp işlerini halletmesi için bir yolculuğa gönderdi. Aslında kulüp işlerinin ne olduğunu hiç bilmiyordum, ama J gidip görevini yerine getirdi. Sanırım başkanın söylediğini yapmak zorunda olduğun bir tür kulüp saçmalığıydı.

O güldü. "Evet, bebeğim. Bunu babana söyle."

"Söyleyeceğim," diye tehdit ettim.

"Kapa çeneni ve öp beni, kadın," diye emretti ve ben isteyerek itaat ettim.

Bu, şimdiye kadarki en muhteşem öpücüktü; birbirimize olan sevgi ve arzu ile doluydu. Ayrıldığımızda, "Seni seviyorum, Madison Cole, ve hayatımın geri kalanını seninle geçireceğim" dedi.

Başımı yana eğdim. "Ben de seni seviyorum, J. Ama bu bir evlilik teklifi ise, daha iyisini yapmalısın."

Başını geriye attı ve güldü. Tanrım, o sesi duymak ne güzeldi. Gülmeyi bitirdiğinde gözleri benimkilere karıştı ve içimi bir heyecan kapladı. "Sözlerimi unutma, bebeğim, evleneceğiz. Sana özel bir şekilde teklif edeceğim, ama şimdilik kalbimin sana ait olduğunu bilmen yeterli. Sen hayatımın aşkımsın ve seni asla, asla bırakmayacağım."

İç çekerek, onun sevgisinin sıcaklığıyla mutlu oldum.

Bu adamı tüm kalbimle seviyordum; hayatın zorlu olabileceğini, ama aşkın her türlü fırtınayı atlatmanı sağlayabileceğini bana göstermişti.

Bölüm 1

Scott

Bisikletimin motorunu durdurup kaskımı çıkardım ve Madison ile babamız arasında devam eden tartışmayı izledim. İkisi de öfkelenmiş görünüyordu ve Madison babamın göğsüne parmağını sokuyordu. Muhtemelen araya girmemin zamanı gelmişti, bu yüzden motosikletimi bırakıp onların bulunduğu kulüp binasının önüne doğru yürüdüm. Madison bana sırtını dönmüştü, bu yüzden beni görmedi ama babam gördü ve bana başını kaldırdı.

"Scott." Gülümsemeden selam verdi.

Madison cümlesinin ortasında durdu ve başını çevirerek öfkeli gözlerini bana dikti. "J nerede? Seninle birlikte olduğunu sanıyordum," dedi.

"Indigo'da bazı sorunları hallediyor. Siz ikinizin nesi var?"

Madison somurtarak cevap vermek istedi ama babam araya girdi. "Madison'a bu akşam yemeğe gelmesini söyledim ama reddetti. J dün döndü, hep birlikte bir araya gelip bu saçma sapan durumun içinden çıkmanın iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Sen de gelmelisin." Kızgın değil, daha çok pes etmiş gibi görünüyordu.

"Bu saçmalığı sen yarattın," diye hatırlattım ona, "Çükünü pantolonunda tutmamaya karar verdiğin gün. Ve karına vurmaya karar verdiğin gün. Bunları bir an önce unutmamızı bekleme." Öfkemin yükseldiğini hissettim ama sakın kalmak için uğraştım. O buna değmezdi.

Madison gözle görülür şekilde rahatladı ve yüzündeki somurtkan ifade kayboldu. Babama döndü. "Bu gece gelmeyeceğiz," dedi, artık daha sessiz, daha az öfkeli. Sonra bana, "Vaktin olunca konuşabilir miyiz?" dedi.

Başımı salladım. "Tabii, babamla paylaşmam gereken bazı bilgiler var, sonra sana gelirim. J'yi burada mı bekliyorsun?"

"Evet. Teşekkürler," diye cevapladı ve babama son bir kez bakarak ön kapıdan dışarı çıktı ve bizi dışarıda yalnız bıraktı.

Babam bir anlığına düşüncelere dalarak onun arkasından baktı, sonra bana dönerek, "Hayatımda bazı kötü kararlar verdim ve bunun bedelini ödüyorum, ama ailemizle ilgili bu sorun çözülmeli. Annen bunun halledilmesini istiyor," dedi.

Kafamı salladım. "Olmaz. Annemi kullanma. Tanrım." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim ve başımın ağrımaya başladığını hissettim. Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım vardı, ya da daha iyisi, bunu hafifletmek için bir kadın. Evet, kadınlar her zaman yardımcı olurdu.

Söylediklerimi düşündü ve sonra sertçe başını salladı. "Bana ne söylemek istiyorsun?"

Tartışmaya girmeyip konuyu değiştirmesine çok sevindim. "Darrell istifa etti, Indigo'ya yeni bir menajer lazım. J şu anda önümüzdeki birkaç gün için personel ayarlıyor ama yeni birini bulana kadar J ve ben işleri yürüteceğiz." Bu striptiz kulübü son zamanlarda başımıza beladan başka bir şey açmıyordu.

"İyi. Ama çabuk birini bul, çünkü ikinize de başka işler var."

"Evet, duydum. Bullet, Blade'in ekibi yüzünden sana sorun çıkarıyor mu?" Bunu, son günlerde babamdan uzak durduğum için beni bilgilendiren Griff'ten duymuştum.

"Tanrım, bu işin sonu gelmeyecek. Blade, tedarik işini büyüttü ve Bullet'ın bölgesine girdi. Black Deeds, Blade'i geri çekmemi istiyor. Kokain onların ana işi ve o onlardan çalışıyor. O benim oğlum diye beni dinleyecek değil. Şu anda uğraşmam gereken başka bir sorun daha. Yani, evet, işler sarpa sararsa sana ihtiyacım olacak."

"Blade'le işim yok. Ama Storm'a zarar verirse, ben varım."

"O zaman yakınlarda kal, çünkü bir noktada işler sarpa saracak. Ve ailemiz hakkında söylediklerimi düşün. Bunu düzeltmek isteyen sadece annen değil," diye mırıldandı ve uzaklaştı.

Onun bisikletine binip uzaklaşmasını izledim ve bu günlerde nerede vakit geçirdiğini merak ettim. Saat öğleden sonra üçtü ve eve gittiğini sanmıyordum. Ne Madison ne de ben, son dört aydır ikimiz de onunla vakit geçirmemişti olduğumuz için

Blade'in annesiyle hala birlikte olup olmadığını bilmiyorduk çünkü son dört aydır ikimiz de onunla hiç vakit geçirmemiştik.

Telefonum çaldı ve düşüncelerimi böldü. Cebime uzanıp telefonu çıkardım ve kim olduğunu görmek için baktım. Lisa. Komşumun çocuğu. "Tatlım, ne oldu?" Tereddüt etmeden cevap verdim çünkü o sadece bir sorunu olduğunda beni arardı. On iki yaşında bir çocuk için şaşırtıcı derecede dramasız bir çocuktı, bu yüzden aradığında bir şey olduğunu anlardım.

"Scott, Monty hasta," dedi titrek bir sesle.

"Nesi var?" Monty, onun kedisiydi; boktan hayatındaki sadık arkadaşı.

"Yüzü şişmiş, sincap gibi, yemek yemiyor. Neredeyse bütün gün uyuyor ve çok üzgün görünüyor."

"Ne zamandır böyle, tatlım?" "Birkaç gündür," diye itiraf etti sessizce.

Tanrım. "Hemen söylemeliydin. Hemen oraya geliyorum, tamam mı?" Annesi böyle durumlarla başa çıkacak durumda değildi ve ona her zaman beni aramasını söylediğimi sanıyordum, ama o yardım istemekten nefret eden bir çocuktı.

"Tamam. Teşekkürler, Scott," dedi ve telefonu kapattı.

Telefonumu cebime geri koyup kulüp binasına girdim ve Madison'ı aradım. Ne istediğini öğrenip kediyi alıp veterinerine götürecektim.

Mutfığa girmek için köşeyi döndüğümde Nash bana çarptı. "Darrell'in işini hallettiniz mi?" diye sordu.

"Hayır. O pislik işten ayrıldı," diye cevap verdim. "O bir pislik, onsuz daha iyiyiz."

Haklıydı ama bu beni zor durumda bırakmıştı çünkü Storm için yapmam gerekenlerin üstüne bir de Indigo'yu idare etmek kalmıştı. "Kızlar onun gitmesine sevindi, özellikle Velvet." Velvet, Indigo'nun en sevdiği striptizciydi, bu yüzden onu mutlu etmek benim görevimdi. Darrell kızlara çok fazla sarkıntılık yapıyordu ve çoğuna sert davranıyordu. Kızlar geçimini kıyafetlerini çıkararak kazanıyorlardı diye, Darrell'in canı sert bir seks istediğinde onlardan bunu bekleme hakkı yoktu.

"İyi," dedi Nash.

Ses tonunda bir şey dikkatimi çekti. "Neden bu kadar ilgileniyorsun? Indigo senin işin değil." Tabii ki, sık sık kişisel zevk için oraya gitmesini saymazsak.

Omuz silkti. "Velvet bana onun ona söylediği ve yaptığı bazı şeyleri anlattı. Onlara davranışını beğenmedim."

Onu incelemeye devam ettim. Orada bir şey vardı, kalbinde sakladığı bir şey. "Evet, onsuz daha iyiyiz ama yakında yeni bir menajere ihtiyacımız var ve ben kimseyi tanımıyorum. Bir fikrin varsa bana haber ver."

"Olur," diye kabul etti.

"Tamam, sonra görüşürüz dostum. Veteriner kapanmadan kedimi götürmem lazım."

"Ne oluyor lan? Senin kedin yok, değil mi?" diye sordu. Ben başımı salladım, "Komşunun kedisi."

"Michelle'in mi?"

"Evet. Lisa çok stresliydi."

"O deli karıya neden evini kiraladığını anlamıyorum ve Indigo'da yaptıklarından sonra neden ona bu kadar değer verdiğini de hiç anlamıyorum."

"Michelle umurumda değil kardeşim. O hala bir uyuşturucu bağımlısı, çocuğuna bakacak biri lazım. Biz onu kovduğumuzdan beri pek çalışmıyor, Lisa de birçok şeyden mahrum kalıyor."

"Ve insanlar senin pisliğin teki olduğunu düşünüyor," diye mırıldandı ve saatine baktı, "Kahretsin, gitmem gerek. Sonra görüşürüz."

Kulüp binasından çıktı ve ben Madison'ı aramaya başladım. Onu bulmak uzun sürmedi; kahkahalarını takip ederek mutfağa gittim. Onun kahkahalarını tekrar duymak çok güzeldi.

Stoney ile sohbet ediyordu ve beni görünce aptal gibi sırtıttı. "Stoney, dün gece nasıl sarhoş olduğunu anlatıyordu ve..."

Onu kesip Stoney'e sert bir bakış attım. "Teşekkürler, pislik. Sıranı bekle. Ödeyeceksin."

Madison gülmekten altını ıslatmıştı. "Gerçekten çok iyiydi Scott. Bunu yaptığına inanamıyorum!"

"İnanmalısın. Bizim Scotty ayırım yapmaz," dedi Stoney.

"Neye ayrımcılık yapmaz?" diye sordu J, odaya girerken.

Kollarımı havaya kaldırdım. "Siktir! Dün gece neredeyse bir erkeği dövüyordum. Onun erkek olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

J, o pislik, o da gülmeye başladı. "Siktir, dostum, acını anlıyorum. Ben de sık sık küçük bir sik arzuluyorum, kardeşim. Eğer o boka ihtiyacın olduğunu hissediyorsan, biz

seni yargılamayız."

Koluna sertçe vurduğum. "İyi espriydi, sık kafalı," diye karşılık verdim ve sonra Madison'a dönerek, "Benimle ne konuşmak istiyordun?"

"Sadece pazar öğleden sonra evimizde bir toplantıya davet etmek istedim," diye cevapladı.

J, Madison'ın yanına gitmiş ve kolunu onun omzuna atmıştı. "Ama orada takılabileceğin erkekler olmayacak, o yüzden belki..."

"Ben geliyorum," diye mırıldandım ve ayrılmak için döndüm. "Herkes komedyen olmuş," diye arkamdan bağırdım. Ön kapıya doğru yürürken hepsinin güldüğünü duyabiliyordum. Bu olayı asla unutamayacaktım.

Evimin önüne park ettim ve Lisa'nın komşumuzun ön perdesinin arkasından bana baktığını gördüm. Ona annesine kiraladığım evdi ve biraz tamir gerekiyordu. Dün bahçenin çimlerinin biçilmesi gerektiğini fark etmiştim ve Michelle'i çim biçme makinesinin arkasında gördüğümü hatırlamıyordum. Bu işi ya ben yapardım ya da erkeklerden birine yaptırırdım. Bugün pencerelerin kirle kaplı olduğunu fark ettim. Erkekler için bir iş daha.

Perdeyi bıraktı ve Monty ile dışarı çıkmak üzere olduğunu düşündüm. Bir dakika sonra, ön kapısında karşılaştık. Kedisini bana verdi ve yüzünün ne kadar kötü görüldüğünü fark ettim. Kahretsin, keşke daha önce gelseydi, çünkü kedisi iyi görünmüyordu. Lisa'ya baktığımda, onun da pek iyi görünmediğine karar verdim. Tanrım, annesi ona ne besliyordu ki, çünkü o çocuk deri ve kemik kalmıştı.

"Teşekkürler, Scott. Annem onu veterinere götürmedi," diye itiraf etti isteksizce.

"Evet, eminim," dedim, daha fazla konuşmamak için kendimi durdurarak. Bu çocuk, annesiyle ne kadar berbat bir hayatı olduğunu ruhunun derinliklerinde biliyordu; benim bunu ona hatırlatmama gerek yoktu. "Tamam, hadi gidip onu tedavi ettirelim."

Yüzüne yayılan rahatlama belliydi ama ben bunu fark etmedim. Lisa dikkat çekmekten hoşlanmazdı ve insanların bariz şeyleri söylemesinden hoşlanmazdı. O sadece başkalarının hayatını mümkün olduğunca az kesintiye uğratarak yaşamaya çalışıyordu ve ben bunu anlıyordum. Bu yüzden onu ve Monty'yi arabama bindirdim ve aralarında çok az konuşarak veterinere gittik. Sanırım bu yüzden onunla aramızda böyle bir ilişki vardı

ilişkimiz vardı; o benim dūřüncelerine karışmamayı takdir ediyordu, ben de onun melodramatik tavırlarını sevmiyordum.

Veterinerin kapısından içeri girerken bana hızlıca gülümsedi. Gözümü kırpsam kaçırdım, ama kaçırmadım. Onun güvene ihtiyacı vardı, ben de ona verdim; yüzüme bir Noel ağacını aydınlatacak kadar büyük bir gülümseme yapıştırdım. Ve lanet olsun, o da gördü ve bana gülümsedi. Bu çocuk hiç gülümsemezdi. Tanrım, birinin ona biraz sevgi vermesi gerekiyordu.

Dikkatimi çocuktan ayırıp veterinerin resepsiyonuna yönelttim. Arkasında duran sarışını gördüğümde sikim seğirdi. Tanrım, o kadın çok seksi. Göğüslerini örten uzun, dalgalı sarı saçları vardı ve görebildiğim kadarıyla göğüsleri de harikaydı. Sorun şu ki, beyaz bir tişört ve bir sürü kolyeyle örtülüdürlerdi. Ve o tişört, tanıdığım çoğu kızın giydiği gibi dekolte değildi, yani varlıkları tamamen ortada değildi. O müşterisiyle konuşmaya devam ederken, daha iyi görebilmek için başımı eğdim. Bunu yaparken etrafımdan habersizdim, onunla işini bitirip bana doğru bakışını kaçırdım.

"Çıkarmamı ister misin?" diye sordu, sesinde hafif bir rahatsızlık vardı.

Sırttım, "Tabii. Çıkar hadi."

Kafasını salladı ve içini çekerek Lisa'ya baktı. "Çocuklar var, istediğimi söyleyemem." Sonra dikkatini kediye çevirdi. "Ah, zavallı bebek. Ver onu bana tatlım," dedi Monty'yi tüm gücüyle tutan Lisa'ya.

Lisa tereddüt etti, bu yüzden sarışın kadın tezgahın arkasından dolaşıp yanına geldi. Diz çökerek göz hizasına geldi ve "Ne oldu ona?" diye sordu.

Tanrım. Bu kız şimdi tüm dikkatimi çekmişti. Bacakları, sanırım hayatımda gördüğüm en dar kot pantolonla kaplıydı. Pantolonun bel kısmı kalçalarına kadar inmişti ve tişörtü pantolonun içine sokulmuştu. Kovboy çizmeleri ve kovboy kemeriyle country tarzını çok iyi taşıyordu. Aslında, sanki Nashville'den çıkıp gelmiş gibi görünüyordu.

"Monty gečen gün kavga etti ve şimdi hasta," dedi Lisa, zar zor duyabileceğim yumuşak sesiyle. Bana sırtını dönmüştü, bu yüzden gözlerini göremedim, ama eminim yere bakıyordu. Kendine güveni yoktu ve bu beni sinirlendirdi. Annesi bunu nasıl görmez? Onu düzeltmek için yeterince umursamıyor mu?

"Yüzü pek iyi görünmüyor, değil mi? Onu bana verirsen, onu arkaya veterinerine götürürüm ve seni için iyileştiririz," dedi

diye ikna etmeye çalıştı. Evet, Lisa kediye şimdi teslim ederdi; o ses, bir alkolikle son içkisini bile alabilirdi.

Lisa Monty'yi verdi ve sarışın kadın "Hemen dönerim" dedi. Bunun üzerine ayağa kalktı ve bizi bırakarak, muhtemelen veterinerin olduğu arka tarafa doğru gitti.

Oturmak için bir koltuğa geçtim ve beklemeye başladım; Lisa da peşimden gelip sessizce yanıma oturdu. Endişeli görünüyordu, ama zaten genelde böyleydi. Bir adam ve çocuğu köpekleriyle birlikte içeri girince gözlerimiz ön kapıya çevrildi. O ana kadar muayenehanede sadece biz vardık ve oldukça sessizdi. Adam telefonda yüksek sesle konuşuyordu, çocuğu bir şey için ona sızlanıyor, dikkatini çekmeye çalışıyordu ve köpeği enerji doluydu; birdenbire küçük bekleme odası kalabalıklaşmış gibi geldi.

Adam gişede bekledi ve zili çaldı. Blondie çıkmadı ve adam sabırsızlanmaya başladı; zili tekrar çaldı. "Harlow!" diye bağırdı. Çocuğu gömleğini defalarca çekiştiriyor, anlamadığım küfürler mırıldanıyordu ve köpek tasmaı salınmış olduğu için odanın içinde dolaşıp duruyordu. Sinirimin bozulduğunu hissettim; bu adam tam bir pislikti ve hayatımda ilk kez dilimi ısıırıyordum. Lisa için.

Zili tekrar çaldı ve bana döndü. "Harlow nerede lan?"

Ayağa kalktım ve bu pisliğe ne düşündüğümü söylemek üzereydim ki sarışın tezgaha geri döndü.

Ona gülümsedi. Neden bilmiyorum, çünkü bunu hak etmiyordu. "Rod, beklettiğim için özür dilerim," dedi. Sesi kibardı ama Lisa'ya daha önce konuştuğu şekilde zorlama olduğunu fark ettim. Onu tanıdığı ve onu umursamadığı belliydi.

"Evet, çok acelem var Harlow, işimizi halledebilir miyiz? Ve bil diye söylüyorum, köpeğimi geri getirmek zorunda kaldığım için çok sinirliyim. Geçen sefer geldiğimde siz aptallar her şeyi halletmeliydiniz." dedi.

Öfkem patladı, artık kendimi tutamıyordum. "Hey, pislik," diye bağırdım, "Neden onu rahat bırakmıyorsun? Meşgul ve senin gibi pisliklerin onunla bu şekilde konuşmasına ihtiyacı yok."

Başını çevirdi ve öfkeli gözleri bana dikildi. "Bu seni ilgilendirmez, bu yüzden bu işe karışma."

Onun alanına girdim, onu tezgaha doğru ittim ve çok yakından eğildim. "Şimdi senin ve ailenin gitmesi için doğru zaman.

Az önce olanlardan hiç hoşlanmadım, ikimizin arasında sorun istemiyorsan hemen git," diye tehdit ettim. Tereddüt ettiğini görünce, gömleğini bir avuç dolusu tutup, "Az önce dediklerimi anlamadın mı, orospu çocuğu?" diye bağırdım. Birkaç saniye birbirimize bakiştık, sonra onu bırakıp tezgaha sertçe ittim. Gözlerimi ondan ayırmadan yavaşça geri çekildim. Bacaklarımı geniş açarak göğsümün önünde kollarımı kavuşturdum ve ona sert bir bakış attım.

Harlow bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben bu hareketi fark ettim ve bir saniye ona baktım, bu işe karışmamasını açıkça ima ettim. Ağzını kapattı ve bana ters ters baktı, gözleri "ne oluyor lan" der gibi büyüdü. Bu beni çok şaşırttı ve dikkatim o pislikten ona kaydı. Daha önce hiçbir kız bana öyle bakmamıştı; genellikle J veya Nash bana öyle meydan okurdu. Ona kaşlarını kaldırdım ve o da hemen kaşlarını kaldırdı.

O pislik herif beni dinlemeye karar verince dikkatim dağıldı. "Siktir git," diye mırıldandı ve sonra parmağını Harlow'a doğru uzattı, "Patronun beni arayacak." Çocuğunu kolundan, köpeğini tasmasından tutup aceleyle oradan ayrıldı. Bana kalırsa yeterince çabuk değildi.

O gittikten sonra Lisa'ya bakıp iyi olup olmadığını kontrol ettim. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama tek kelime etmedi. "İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Çok nazık biri değildi ama köpeğine acıyorum, veterinerine götürmedi," dedi.

Onun önüne çöktüm. "Hayır, o iyi bir insan değildi. Gidebileceği başka birçok veteriner var, köpeği için endişelenmene gerek yok," dedim ve bir an bekledikten sonra, "Tamam mı?" diye sordum.

"Tamam," diye cevapladı.

Ayağa kalktım ve Harlow'a döndüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu ve kollarının arasında belirginleşen göğüslerine bakmamak için kendimi zor tuttum. Gördüğüm en güzel göğüslerden birine sahipti; bir erkek bunu gördükten sonra mutlu bir şekilde ölebilirdi. Sikim de buna katılıyordu. Lanet olsun, kendimi tutmam lazım; odada bir çocuk var.

Gözlerimi ona çevirdim ve yine o sinirli bakışla karşılaştım. "Teşekkürler," dedi, ama bunu içten söylediğinden emin değildim.

"Benim bu işe karışmamamı mı tercih ederdin?"

Kollarını indirdi ve yavaşça başını salladı. "İlle de öyle değil, ama gerçekten biraz abartılıydı. Onun gibi pisliklerle başa çıkmaya alışkınım, bu yüzden onu öyle tehdit etmene gerek yoktu."

"Böyle bir şeye katlanmak zorunda değildin."

O içini çekti. "Hayır, katlanmak zorunda değildim, ama halk böyle işte."

"Eğer o adamdan tekrar sorun yaşarsan beni ara. Onu senin için halletmekten çok mutlu olurum."

Beni içeri aldı ve gözleri beni baştan aşağı süzdü, beni değerlendirdi ve sonra mırıldandı, "Eminim yaparsın."

O anda, arka odadan gelen bir adam bizi böldü. Bana baktı ve "Monty senin kedin mi?" diye sordu.

Ben cevap veremeden Lisa, "Evet, o iyi mi?" diye sordu.

Adam dikkatini Lisa'ya çevirip, "Onu ameliyat etmem gerekiyor, bu yüzden bir gece burada kalması lazım, ama bir şeyi yok. Arkaya gelip veda etmek ister misiniz?" diye cevap verdi.

Lisa tereddüt etti ve bana bakarak ne yapacağını sordu. "Gidebilir miyim?" diye sordu. Ben başımı salladım. "Evet, burada seni beklerim."

Harlow ve beni yalnız bırakarak veterinerine doğru gitti. Harlow bana tuhaf bir bakış attı ve ben ne diyeceğini bekledim. Ağzını açtı ama sonra sanki vazgeçmiş gibi hemen kapattı. Bunun yerine tezgahın altından bir kağıt çıkardı. Kağıdı ve bir kalemi bana doğru kaydırarak, "Lütfen Monty için bu bilgileri doldurun. Acil bir durumda size ulaşabileceğimiz en iyi numarayı yazmayı unutmayın" dedi.

"Kediye bir şey olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum. Tanrım, o kedi ölürse Lisa çıldırır.

"Bir şey olmaz ama, ne olur ne olmaz."

"İyi, çünkü o çocuğun hayatında başka bir şey kaybetmesine gerek yok."

Kaşları çatıldı ve şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Ne?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Hiçbir şey."

"Bana bu saçmalığı söyleme. Söyleyecek bir şeyin varsa söyle."

Gözleri şaşkınlıkla parladı ve sonra cevap verdi, "Tamam, Monty'yi neden bu kadar geç getirdin, özellikle de kızın onu bu kadar sevdiği halde - "

Sonra veteriner çıktı ve bizi yine keserek sözümüzü kesti. "Monty'nin yüzünde kedi kavgası sonucu oluşan bir apse var ve antibiyotikle tedavi edilemeyecek kadar uzun süre bırakılmış, ameliyat olması gerekiyor," dedi ve bana, evcil hayvanlarına düzgün bakmayan sahiplere ayırdığı bakışla baktı. "Yarın gelip alabilirsiniz."

Onun tavrını kontrol edecek ne zamanım ne de canım vardı. "Tamam," dedim kısaca, Harlow'un bana verdiği kalemi alıp evrakları doldurdum.

Doldurduktan sonra ona geri uzattım ve "Yarın saat kaçta olur? Çok işim var, önceden haber verirsiniz iyi olur" diye sordum.

Beni değerlendirdi, muhtemelen ona karşı kısa kesmiş olmamı fark etti. Onun ne düşündüğü umurumda bile değildi. Bir dakika önce onun kot pantolonunu yırtıp atmak istiyordum, şimdi ise onun yargılayıcı tavırları umurumda bile değildi. Kendini beğenmiş kadınlar en sevmediğim tiplerdir.

"Öğle yemeğinden sonra istediğiniz zaman gelip alabilirsiniz. Size tekrar telefonla teyit ederim," diye soğuk bir şekilde cevap verdi.

Bir kez başımı salladım ve "Teşekkürler" dedim. Lisa'ya dönerek, "Gitmeye hazır mısın, hayatım?" diye sordum.

"Evet." Sesi hiç de emin gelmiyordu.

"Monty bu gece en iyi yerde. Veteriner onu iyileştirecek ve yarın gelip alacağız. Tamam mı?"

"Evet." Bu daha iyiydi; en azından bana inandığını söylüyordu. "Tamam, gidelim, ufaklık," dedim ve onu nazikçe ön kapıya götürdüm. ve çıkmadan önce Harlow'a son bir kez baktım. Onun için çok yazık olmuştu; ellerim onun göğüslerinde muhteşem bir manzara olurdu.

Bölüm 2

Harlow

“Hey, anne,” diye seslendim, ön kapıyı açıp içeri girerken.

Tanrıya şükür bugün bitti; uzun zamandır işteki en uzun günlerden biriydi. Acil bakım için çok sayıda hasta evcil hayvan geldi, birkaç pislik müşteri de cabası. Pislikleri düşünürken Scott Cole aklıma geldi. Evet, kedisinin evraklarını doldururken adını ezberlemiştim. Çok yakışıklıydı; adını nasıl unutabilirdim ki? Ama benim kontrol listemden geçemezdi. Hangi kontrol listesi diye sorabilirsiniz. Son çıktığım erkek üç yıllık ilişkimiz boyunca beni aldattığı ve yalan söylediği için yazdığım liste. O liste. Scott gibi seks kokan bir erkeğe bakmamı bile yasaklayan liste. Ayrıca onun gibi öfkeli erkeklerden, hayvanları benim kadar sevmeyen erkeklerden ve çocuklu erkeklerden de uzak duruyordum. Çocuklar benim için tamamen yasak değildi, ama ek yük istemiyordum. Oh, ve onun bir motorcu olduğunu da unutmamak lazım. Erkeklerimin biraz sert olmasını severdim, ama bu benim için aşırıya kaçıyordu. Daha önce hiç motosikletçi ile tanışmadığım için emin olamazdım, ama kafamdaki imaj, tek bir kadına bağlanamayan şovenist, otoriter bir adamdı. Yani Scott benim için yasak bölgeydi. Yani, hangi evcil hayvan sahibi, hayvanı hastalandığında onu hemen veterinerine götürmez ki? Benim çıkmak istediğim türde bir adam değildi.

"Mutfaktayım," diye seslendi annem. Gülümsedim; mutfakta bir gün çalıştıktan sonra mutfakta olması iyiye işaretti.

Bir dakika sonra onu hamurun içinde buldum. "Ekmek yapıyorsun!" Onun ekmeğini çok severdim, diğer birçok insan da öyle. Annem ekmek yapma becerisiyle ünlüydü. Brisbane'in her yerinden insanlar onun kafesine akın ederdi. En azından eskiden öyleydi. Son zamanlarda kafesi pek iyi gitmiyordu; bu yüzden kısa süre önce annemin yanına taşınmışım. İşini ayakta tutmak için maddi yardıma ihtiyacı vardı, ben de ona yardım etmek için eve dönmüştüm. Artık zamanımı veterinerdeki part time işimle annemin kafesinde çalışmak arasında bölüştürüyordum.

Ayrıca, o aldatıcı pisliği hayatımdan çıkardıktan sonra, Gympie'deki hayatımı geride bırakmak zor olmadı. Yeni bir başlangıç tam da ihtiyacım olan şeydi.

Durdu ve bana baktı, burnu unla kaplıydı ve yüzünde tam bir mutluluk ifadesi vardı. Kocaman bir gülümsemeyle bana baktığında, ruhum uçtu. Eve döndüğümünden beri, yani üç aydır, onu böyle gülümserken görmemiştim. Annemin hayatın akışına kapılmış, ama bunu hissetmeden yaşamasına tanık olmak zordu.

"Ekmek yapıyorum," dedi basitçe, ama bu cümlede basit olan hiçbir şey yoktu. Bu üç kelime, bana sadece ekmek yaptığını söylemekten çok daha fazlasını anlatıyordu. Bu mutfak ve o ekmek, onun mutlu olduğu yerdi; uzun zamandır bulunmadığı bir yer.

Çantamı ve anahtarlarımı mutfak masasına koyduktan sonra kahve yapmak için su ısıtıcısının yanına gittim. Annemin mutfağı çok büyüktü ve ortasında tüm yemeklerini yaptığı büyük bir ada tezgahı vardı. Tezgahın bir tarafında tabureler vardı, ben de birini çekip üzerine oturdum ve su ısıtıcısını çalıştırdım.

"Demek güzel bir gün geçirdin. Ne oldu?" Dirseklerimi tezgaha dayadım ve çenemi avuçlarıma içine alıp, annemin gününü neyin neşelendirdiğini dinlemek için bekledim.

"Bugün birkaç restoran kek siparişi verdi ve bir de düğün pastası siparişleri aldım."

Annemin bir başka özelliği daha vardı. Tahmin ettiniz, kekleri. Kekleri çok lezzetliydi ve daha fazla satmamasına hep şaşırdım. Son birkaç haftadır keklerini yerel işletmelere tanıtmak için uğraşıyordum ve görünüşe göre çabalarım meyvesini veriyordu.

"Harika. Siparişlere yardım edebilmem için bana bu kekleri yapmayı öğretmelisin."

"Pfft, öğretmeme gerek yok. Sen büyürken sana öğrettim zaten. Pastacılık becerin benimki kadar iyi, canım."

"Demek kek yapmakla meşgul olacağız. Veterinerde çalışmak yerine her gün seninle çalışabilmek için bir gece işi bulmam gerek."

"Orada çalışman konusunda ne düşündüğümü biliyorsun. O adam sana çok kötü davranıyor ve müşterilerinden çok şey bekliyor." Annem patronumu sevmiyordu ve birçok kez işimden ayrılıp için uğraşmıştı, ama ben başka bir iş arıyordum ve o anda uygun bir iş yoktu. Annemin faturaları ödemesine yardım etmek için yarı zamanlı bir işe ihtiyacım vardı; onun kafesinde tam zamanlı çalışmak henüz maddi olarak mümkün değildi.

"Biliyorum anne. Alıyorum, söz veriyorum." Su ısıtıcısı kaynadı ve ikimiz için kahve yapmak için ayağa kalktım.

"Güzel," dedi, hamuru yoğurmaya devam ederken. "Şimdi, bana gününü anlat."

Ertesi sabah, günün ilk müşterisi veterinerin işe geç kaldığı için bana küfrettiğinde, yeni bir iş aramaya söz verdiğimi hatırladım. Dilimi ısırarak, patronumun neden henüz işe gelmediğine dair sakın bir bahane uydurdum. Mazeretlerim hızla tükeniyordu çünkü bu artık sıradan bir olay haline gelmişti. Şimdiye kadar, müşterimin tüm ailesi ya hastaydı ya da ölmüştü, arabası defalarca bozulduğu için hurdaya çıkmaya hazırды ve o kadar çok hastalık geçirmişti ki bağışıklık sistemi haftalar önce çökmüş olmalıydı. Evet, bıktım artık; bu işi bırakmanın zamanı gelmişti.

Dört saat sonra, Scott Cole ön kapıdan içeri girdi ve karnımda bir duygu patlaması yarattı. Onu gördüğümde hissetmek istediğim son şey buydu, ama bir kız bu tür şeyleri her zaman kontrol edemez. Kahretsin, sevişmem gerekiyordu; uzun zamandır sevişmemiştim ve bir erkeğin beni sahte olmadan çığlık attırması daha da uzun zaman olmuştu. Scott'ın beni sahte olmadan bütün gece çığlık attıracağına emindim. Sadece ona bakmak bile beni tahrik ediyordu; tanrım, ne vücudu vardı. Saatlerce oturup gözlerimi o kaslarda gezdirebilirdim. Saçları açık kahverengiydi ve kısa kesilmişti; bu da beni tahrik ediyordu çünkü iyi vakit geçirirken saçların engel olmasını istemezsin, değil mi? Uzun saçlı erkekleri seven arkadaşlarım vardı ama ben her zaman o saçların sevişirken engel olup olmayacağını merak ederdim. Evet, bana her zaman çok kısa saçlı erkekleri tercih ederim. Scott'ta beni asıl etkileyen şey ise dudaklarıydı. Dolgun ve dolgun dudakları, bana neler yapabileceğini düşününce titriyordum. Bakışlarım göğsüne düştü ve dar siyah tişörtünü ve motosikletçi yeleğini inceledim. Dün ayrılırken yeleğinin arkasında kulübünün adını görmüştüm: Storm Motorcycle Club. Yelek, Scott'ta beni hiç etkilemeyen tek şeydi.

"Monty'yi almaya geldim," dedi, sanki hangi evcil hayvanın onun olduğunu unutmuşum gibi. Bu pek olası değildi. Scott'ı unutacak birinin olacağını sanmıyordum; onda kolay kolay unutulmayacak, tarif edilemez bir şey vardı.

Erkek egemenliği ve tam bir özgüven yansıtıyordu, bir de "bana bulaşma" tavrı vardı. Aslında Scott, daha önce tanıştığım hiçbir erkeğe benzemiyordu. Elbette, alfa kişilikli bazı erkeklerle çıkmıştım, ama Scott gördüğüm kadarıyla aşırı derecede alfa biriydi. O odada olduğunda tüm odayı dolduruyordu; varlığı odayı tamamen domine ediyor ve dikkatinizi çekiyordu.

Onunla biraz oynamaya karar verdim; kısmen nasıl tepki vereceğini görmek için, kısmen de canım çok sıkıldığı için. "Monty kim?"

Yüzünde kısa bir karışıklık belirdi, ama sonra çok iyi takındığı kendine güvenli maske yerine geri geldi. "Komik."

Omuz silktim. "Bazı müşteriler komik bulabilir ama içimden bir ses senin pek mizah anlayışın olmadığını söylüyor." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Kahretsin, bir müşteriyi aşağılamak yeterince kötüydü, ama bu sert adama hakaret etmek çok ileri gitmek olabilirdi.

Gözleri büyüdü. Kahretsin. Patlamasını bekledim; onun öfkesini unutmamıştım. Ama sonra yavaşça bir sırtış belirdi ve gerginlik yerini kelebeklere bıraktı. Evet, o çok seksi bir adamdı, özellikle de bana öyle baktığında. "Bu varsayımın doğru. Seni eğlenceli bulmam beni çok şaşırtıyor, ama öyle."

Şaşırdım. Başımı yana eğdim ve ona gülümsedim. O benim için biraz gizemli biriydi; şu ana kadar onun kaba davranışlardan hoşlanmayan bir adam olduğunu biliyordum, ama aynı zamanda hasta evcil hayvanına bakmayan bir adam olduğunu da biliyordum. Öfkeli bir adamdı ve bir yabancıyı tehdit etmekten çekinmiyordu, ama aynı zamanda çocuğuna çok nazik ve şefkatli davranıyordu. Karmaşık bir adamdı. O da gülümsedi ve aman Tanrım, o gamze ortaya çıktığında, yemin ederim külotum neredeyse yanıyordu.

O gamze düşüncelerimi karıştırdı, bu yüzden "Uh, evet, Monty'yi getireyim" dediğimde tam bir aptal gibi görüldüğüme eminim. Scott'a ikinci bir bakış bile atmadan arka tarafa koştum; ne kadar aptal görüldüğümü doğrulamama gerek yoktu.

Birkaç dakika sonra, Monty'yi koyduğumuz kedi kafesini ön tezgahın üzerine koydum. "İşte burada, çok daha iyi."

Scott Monty'ye bir bakış attı ve sonra gözleri benimkilere kaydı. "Yüzüne ne oldu böyle?"

"Üzgünüm, onu getirmeden önce söylemeliydim. Ölen derisini almak zorunda kaldık. Yarayı yıkadık

ve şimdi enfeksiyonun tamamen geçmesi için yarayı açık bıraktık. Pıhtı ve kan akarken yarayı temiz tutmalısınız. Bir bezle silerek temizleyin. Ayrıca, yarayı kaşımaması veya yalamaması için bu tasmayı takılı bırakın, çünkü bunu yapmaya çalışacaktır. Antibiyotik verildi, şimdi tamamen iyileşmek için iyi yolda."

Scott tüm dikkatini benim söylediklerime vermişti. Monty'yi getirmek için oldukça zaman kaybetmiş olsa da, kedisinin çabuk iyileşmesi için her şeyi yapacağından emindim. "Tanrım, zavallı kedi. Tamam, bir sorun olursa sizi ararım; bir daha bu kadar hasta olmamalı."

Başımı salladım. "Tamam, ve evet, iyileşmediğini düşünürsen lütfen çekinmeden bizi ara."

Scott cüzdanını çıkardı. "Peki, size ne kadar borçluyum?"

Bilgisayardan faturasını çıkardım. "Ameliyat, anestezi ve antibiyotikler için toplam beş yüz yetmiş dolar lütfen."

"Hay sikeyim! Emin misin?"

"Evet," diye cevapladım, tartışma çıkacak mı diye merak ederek. İç geçirdim. Bu, işimin en sevmediğim kısmıydı; evcil hayvanlarının iyileşmesi için para harcamak istemeyen evcil hayvan sahipleriyle tartışmak.

Adam başını salladı ve sinirli bir şekilde saçlarını okşadı, ama kredi kartını uzattı. "Tanrım, umarım bir sonraki randevuya gerek kalmaz."

Ödemeyi yaptım ve kartını geri verdim. "On gün sonra tekrar getirmeniz gerekecek, ama ücret alınmayacak. Sadece birkaç dikişi alıp iyileşip iyileşmediğini kontrol edeceğiz. Çok kısa bir ziyaret olacak," diye onu rahatlattım.

"Tamam, işimiz bitti mi?" diye sordu kedinin kafesini kaldırırken.

"Evet," diye cevapladım.

"Yardımanız için teşekkürler. Kafesi en kısa zamanda geri getireceğim."

Elimi ona doğru salladım. "Acele etme, Monty'yi geri getirdiğinde getir."

Bana son bir kez gülümsedi ve dönüp kapıya doğru yürüdü. Kapıya vardığında durdu ve başını geriye çevirip bana baktı. "Dünkü pislikle başka sorun yaşadın mı?"

"Hayır, ondan haber almadım."

"İyi. Söylediğimi unutma; ararsan beni ara. Onun gibi pislüklerin kışına tekme atmak lazım."

Gölümsedim. Kesinlikle sözü damağından çıkıyordu. "Teşekkürler, aklımda tutacağım."

Sonra gitti. Ben de dikkatimi bir sonraki hastama verdim, ama gün boyunca onu düşünmek beni heyecanlandırdı. Scott Cole, benim gibi kadınların tüm kriterlerini bir kenara attığı türden bir adamdı.

Bölüm 3

Scott

Michelle'in kapısını çaldım ve bekledim. Üçüncü kez çaldım ve o da cevap vermedi, ben de bağırdım, "Michelle, lanet kapıyı aç yoksa tekmeliyorum." Bu saçmalıkla uğraşacak vaktim yoktu. Saat neredeyse ikiydi ve yarım saat içinde Indigo'ya gidip J'ye olası yöneticilerle görüşmelerinde yardım etmem gerekiyordu.

Kapı birden açıldı ve Michelle'in görünüşünü görünce nefesimi tuttum. Belli ki bir şeyin etkisindeydi ve günlerdir duş almamış gibi görünüyordu.

"Dalga mı geçiyorsun lan?" diye mırıldandım, "Ben dışarıda senin kedin için bir servet harcıyorum, sen ise burada koluna bir şey enjekte ediyorsun."

"Sana kedime bakmanı istemedim," diye bağırdı.

"Evet, ama biri yapmalıydı, yoksa o lanet şey ölürdü."

"O lanet kediyi siktir et, umurumda bile değil, ölseydi de umurumda olmazdı."

O bir kadın, ona vurma. Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. "Sen berbat bir annesin. Senin gibi kadınların bacakları birbirine dikilmeli."

Cevabını beklemeden arkanı dönüp gitmeye başladım.

"Sana hiç kimse ne kadar pislik olduğunu söyledi mi?" diye bağırdı.

Ona dönüp baktım, "Her zaman, kaltak. Ve sen kendini toparlayıp Lisa'ya hak ettiği bakımı verene kadar da pislik olmaya devam edeceğim."

Monty'yi kafesinde tutarak arabama doğru yürüdüm. Siktir. Ona bakacak birini bulana kadar onu işe götürmek zorunda kalacaktım. Onu Michelle'e bırakmamın imkanı yoktu.

"Kedi mi? Lanet olası bir kedi mi getirdin?" Yirmi dakika sonra Indigo'ya vardığımda J bana sataştı.

Kedi kafesini, röportajı yapacağımız ofisteki masanın yanındaki yere koydum. "Michelle kafası dumanlı ve ona ciddi bir miktar para harcadıktan sonra onu onunla yalnız bırakmak istemedim. Evet, kardeşim, işe lanet bir kedi getiriyorum."

O gülerken çenesini ovuşturdu. "O çocuk seni parmağında oynatıyor."

"Kahretsin! Madison bu öğleden sonra

çalışıyor mu?" "Hayır. Neden?"

Cebimden telefonumu çıkardım. "Lisa'ya gidip Monty'nin bende olduğunu ve iyi olduğunu söylemesini istiyorum. Yoksa endişelenecektir."

"Sanırım bir planı yoktu, yapabilir." Onu aramaya başlamıştım ki Velvet kapıdan kafasını uzattı.

"Scott, bir dakikan var mı?"

J başını Velvet'in yönüne çevirdi. "Sen gidip hallet, ben Madison'ı ararım."

"Teşekkürler," dedim, telefonu kapatıp cebime geri koyarken. "Ne oldu?" Velvet'in arkasından depoya doğru giderken sordum.

"Biri içeri girmeye çalışmış galiba. Arka kapının kilidi kurcalanmış," dedi.

"Siktir," diye mırıldandım kilidi incelerken. Haklıydı, kurcalanmıştı.

"Evet, iyi değil. Dün gece hiç görmediğim bazı adamlar ortalıkta dolaşıyordu. Pis görünümlü herifler."

Ona baktım. Velvet abartacak biri değildi. Hayatında pek çok şey görmüştü, o yüzden benim dikkatimi çekecek kadar önemli olduğunu düşünüyorsa, benim de endişelenmem gerekirdi. "Tamam, Griff'e güvenlik kameralarını kontrol etmesini söyleyeceğim ve orayı gözetlemesi için birkaç adam daha göndereceğim. Onları tekrar görürsen bana haber ver."

"Teşekkürler, Scott. Darrell'ı hallettiğin için de teşekkürler."

"Benim için zevkti. Kurtulmamı istediğin başka biri var mı? Bu ruh halindeyken, halledilmesi gereken herkesle birkaç raunt dövüşmekten memnuniyet duyarım."

Kadın güldü. "Mmmm, sanırım bugünlük senden uzak durayım."

O uzaklaşırken onu izledim. Velvet çok seksi bir kadındı ve müşterilerimiz ona doyamıyordu. Vücudunun her yeri mükemmeldi, çok güzel göğüsleri ve uzun kahverengi saçlarının neredeyse degeceği muhteşem bir poposu vardı. Ben personel ile ilişki kurmazdım, bu yüzden Velvet benim için kesinlikle yasak bölgeydi.

J depoya girdi. "Madison çocukla ilgilenebilir," dedi bana doğru gelirken.

Arka kapıyı kapatıp kilitledim. "İyi. Ayarladığın için teşekkürler. Biri kilidi kurcalamış ve Velvet etrafta dolaşan birkaç adam görmüş, Griff'e bakmasını söylemeliyim."

"Tanrım, bir şey olmazsa başka bir şey olur," dedi, benim düşündüğümü söyleyerek. "Öyle hissediyorum, değil mi?"

O da başını salladı. "İlk röportajımız burada. Hazır mısınız?"

Sırtına hafifçe vurdum ve gülümsedim, "Evet, kardeşim. Bakalım bu sefer lanet olası bir kazanan seçebilecek miyiz."

"Mülakatlar fiyaskoymuş," dedi Griff, içki servisi yaptığım barın arkasına gelerek. "Sen neden içki yapıyorsun? Bunun için personelimiz yok mu?"

Birayı doldurup müşteriye uzattım. "Şeref," dedim ve dikkatimi Griff'e verdim. "Yeterli personel yok. İkisi bu gece hasta olduğunu söyledi ve diğerlerine ulaşamadım."

"Peki, ben gidip Velvet'in bahsettiği adamları tanıyıp tanımadığınızı öğreneyim. J, Madison'ın kediye kontrol altına aldığını söylememi istedi," dedi ve ekledi, "Kedinin onların evinde kalmasına çok kızmış, bu da beni çok eğlendiriyor."

"Birinin ona bakması lazım çünkü Michelle kesinlikle bakmayacak ve ben çalışırken bütün gece burada kalmasına izin veremem."

Adam başını salladı, yüzünde bir kaşlarını çatma belirdi. "Evet, o kaltak insanlık namına hiçbir şey değil," dedi ve uzaklaşmaya başladı. "Bir şey bulursam haber veririm."

Çenemi kaldırarak ona baktım. "Teşekkürler," dedim ve müşterilerimin yanına döndüm.

Saat on birden biraz geçmişti; neredeyse dokuz saattir buradaydım ve artık yeterdi. İnsanların bu işi geçim kaynağı olarak yapabilmelerini anlayamıyordum. İnsanlar çok kaba davranıyordu; bu gece birkaç kez bazılarına yumruk atmamak için oradan uzaklaşmak zorunda kalmıştım. Çok acilen yeni personel bulmam gerekiyordu.

"Scott, işler biraz yavaşladı. Beni biraz bara bırak da sen git dinlen," dedi Amy. O gece tek barmenim oydu ve haklıydı. Artık tek başına halledebilirdi, ben de onu yalnız bıraktım.

Nash'in oturduğu masaya doğru yürüdüm. Yaklaşık bir saattir buradaydı ve rahatça oturmuş, gösterinin tadını çıkarıyordu. Kızlardan dikkatini bir an için ayırıp bana baktı ve "Neden bu gece bara başka birini ağırmadın?" diye sordu.

"Personelim hızla azalıyor ve erkeklerden birinin kızları kızdırmasını istemedim. Daha fazla personel kaybetmeyi göze alamayız."

"En azından sakın bir gece."

"Evet, şükürler olsun, çünkü bu gece daha fazla kaba herifle uğraşamazdım."

Amy elinde bir bira ile masaya doğru gelirken başımı kaldırdım. "O benim için mi?" diye sordum.

O da başını salladı, "İhtiyarın var diye düşündüm."

"Teşekkürler," dedim ve birayı ondan alıp tereddüt etmeden bir yudum içtim.

Gülerek, "Önemli değil, bu müşterilere servis yaptıktan sonra sana bir tane daha getiririm," dedi ve iki adamın servis beklediği bara geri döndü.

"Bugün Marcus'la Blade ve Black Deeds arasındaki meseleyi çözmeye çalıştık. Her yer pislikti. Blade'in operasyonunu durduracağını sanmıyorum ve bence bu iş bizim ortada kaldığımız büyük bir kan banyosuyla bitecek," dedi Nash, Amy ayrıldıktan sonra.

"Siktir," diye mırıldandım, "Ona güvenmiyorum. Tanrı bilir bu işin sonu nereye varacak."

"O öngörülemez biri, orası kesin. Ama yapabileceğimiz pek bir şey yok."

Biraz daha bira içtim ve onaylayarak başımı salladım. "Evet, şu anda halletmemiz gereken başka sorunlar da var."

Bir süre sessizce oturduk, kızların yaptıklarını izledik. Aslında onların yönüne bakıyordum ama gerçekten izlemiyordum. Nash izliyordu; o bu tür şeyleri severdi, ama artık bana pek bir şey yapmıyordu. Bir erkek istediği her yerde göğüs ve kık bulabilirdi; ben ise bu günlerde farklı bir şey arzuluyordum. Sorun şu ki, ne istediğimi bilmiyordum; sadece bunun olmadığını biliyordum.

Striptizcilerden biri olan Jodie önümüze çıktı. "Özel gösteri ister misiniz çocuklar?" diye sordu, çıplak göğüslerini öne doğru iterek, ellerini kalçalarına koydu. Nash'in onunla birkaç kez birlikte olduğunu biliyordum ve yüzündeki ilgisiz bakıştan, sikiinin artık ona ilgi duymadığını anlayabiliyordum.

"Bu gece olmaz, kulüp işleri konuşmamız lazım," dedim sert bir sesle, bizi rahat bırakması için mesajı alması için. Jodie, kulüp üyelerine burada olduklarında taciz etmekle ünlüydü ve bu gece onunla uğraşacak halim yoktu.

Nash'e bakarak, "Peki, fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi.

Mesajı net bir şekilde iletmenin zamanı gelmişti. "Kimse fikrini değiştirmeyecek, o yüzden direğine dönmeni öneririm. Anlaştık mı?"

Şimdi de bakışlarını bana çevirdi ve hiç de memnun görünmüyordu. "Bazen gerçekten pislik olabiliyorsun, Scott."

Ayağa kalktım ve onun yanına gittim. "Bunu bugün zaten duydum, Jodie, ve bu tamamen doğru. Seni müşterilerimize kıkını sallaman için işe aldım, ilgilenmeyen kulüp üyelerine kendini atman için değil. Şimdi, yerine birini bulmadan işine dön," diye bağırdım, saatlerdir içimde tuttuğum öfkeyi serbest bırakarak.

Patlamamdan gözle görülür şekilde sarsılmıştı ama umurumda değildi; bugün insanlardan bıkmıştım. Bir adım geri çekilerek tısladı, "Onlara böyle konuşursan en iyi kızlarını kaybedeceksin. Ne kadar çabuk yeni bir yönetici bulursan o kadar iyi." Bana kötü bir bakış attı, sonra dönüp sahneye geri döndü.

Yeniden oturdum, ellerimi ensemin arkasına koydum ve ağrıyan sırtımı gergin. "Siktir," diye mırıldandım.

Nash güldü. "Haklı, pislik. Başka birini bulana kadar burayı yönetmek istiyorsan kendini kontrol etmelisin. İnsanlarla uğraşmak senin güçlü yanın değil."

Ona kaşlarımı çattım. "Biliyorum, ve gerçekten uğraşıyorum, tamam mı?" diye karşılık verdim ve sonra "Kahretsin" diye mırıldandım.

Bölüm 4

Harlow

Kapı zili çalınca yaptığım işten başımı kaldırdım. En sevdiğim müşterilerimden biri olan Madison gelmişti. Güne güzel bir başlangıç.

"Merhaba, Harlow," diye büyük bir gülümsemeyle selamladı. Birkaç aydır buraya geliyordu ve her gün kahve almaya gelmesini iple çekiyordum. Bazen kardeşi Blade ile birlikte gelirdi, ama bugün onunla birlikte değildi. Buna şükrettim; o beni çok korkutuyordu. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Madison sıcakkanlı, eğlenceli birine benziyordu, kardeşi ise karanlık ve ciddi görünüyordu.

Ona gülümsedim. "Günün nasıl geçiyor?" Kahvesini hazırlamaya başlamıştım bile, çünkü nasıl sevdiğini ezbere biliyordum: yağsız kapuçino, şekersiz.

Kocaman çantasını tezgahın üzerine attı ve içeri ni çekti. "Son iki gündür gelemedim çünkü J sonunda geri döndü. Evde olması çok güzel ama birlikte bir rutin oluşturmak biraz zor. Şu anda giyim mağazasında uzun saatler çalışıyorum ve J de işine alışmakla meşgul, bu yüzden sürekli dışarıda. Yani, evde olmasına rağmen onunla neredeyse hiç vakit geçiremiyorum." Durdu ve bana üzgün bir bakış attı. "Sızlanıyorum, üzgünüm."

Anladığım kadarıyla, erkek arkadaşı birkaç aydır uzaktaydı. Bu durum onu üzmüş olsa da, yine de neşeli ve mutlu görünüyordu. Madison, hayatın ona verdikleriyle en iyisini yapan insanlardan biri olduğunu düşündüm; güçlü birine benziyordu ve bu özelliğini çok sevdim. Çok sık şikayet etmiyordu, bu yüzden içini dökmeye ihtiyacı olduğunu düşündüm. "Hayır, devam et. İçini dök."

Kahvesini önüne koydum ve o çantasından para aramaya başladı. Her zaman kocaman çantasını karıştırırdı ve neden daha küçük bir çanta almadığını sık sık merak ederdim. Aradığını bulduktan sonra dört doları bana uzattı ve ben de hesabı kapattım.

Elini bana sallayarak, "Bitti, söyleyeceklerim bu kadar" dedi. Kahvesinden bir yudum içti ve yüzüne donuk bir ifade geldi. "Cidden kızım, Brisbane'de en iyi kahveyi sen yapıyorsun, yemin ederim."

"Teşekkürler canım. Keşke daha fazla müşteri de öyle düşünse." Eğilip tezgaha yaslandım. "Annem geçim sıkıntısı çekiyor ve yeni kek siparişleri alsak da faturalarını nasıl ödeyeceğini merak ediyorum."

Madison bir an düşündü. "Belki kardeşim restoranları için kekleri sana yaptırmayı düşünebilir."

"Blade'in restoranları olduğunu bilmiyordum."

"Hayır, Blade değil. Diğer kardeşim. Dört restoran işletiyor. Eminim onu ikna edip senin pastalarını almasını sağlayabilirim. Olmazsa, J aracılığıyla ona ulaşırım," dedi ve bana göz kırptı.

"J kardeşinle yakın mı?" Onlar hakkında pek bir şey bilmesem de ailesi oldukça yakın görünüyordu.

"Tabii ki, en iyi arkadaşlar. Bazen beni deli ediyorlar."

Beni kıskançlık sardı.
kıskanıyordum

Geniş ailesi olan insanları

; babam ben küçükken ölmüştü ve ondan sonra sadece annem ve ben kalmıştık. Bir erkek ya da kız kardeşim olsaydı bile iyi olurdu. "Yine de güzel olmalı. Yani, birbirinden nefret eden ve aileleri parçalayan kayınvalide ve kayınpeder hikayeleri duyarsın, o yüzden kardeşin ve erkek arkadaşının bu kadar iyi anlaşması işleri kolaylaştırır."

O da başını salladı. "Evet, haklısın. Hey, pazar günü ne yapıyorsun?"

"O gün izinliyim. Neden sordun?"

"Evimde barbekü yapacağım ve seni de davet etmek istiyorum."

Bu beni şaşırttı; tam olarak arkadaş sayılmazdık. "Ah, tabii."

O güldü. "Birbirimizi çok iyi tanımadığımızı biliyorum ama seni daha iyi tanımak istiyorum. Gelir misin?"

O böyle söyleyince, ben de onu daha yakından tanımak istediğimi fark ettim. Brisbane'de henüz çok arkadaşım yoktu. "Ben varım. Ne getirmemi istersin?"

"Sadece kendini ve içmek istediğin bir şey."

"Ben de pasta getireyim mi?" Annemin kırmızı kadife pastasından yapardım. Partilerde her zaman çok beğenilirdi.

"Tabii, tatlım. Harika olur." Çantasını tekrar karıştırmaya başladı ve telefonunu çıkardı. "Gitmeliyim, yoksa işe geç kalacağım. Kahve için teşekkürler. Yarın görüşürüz." Anahtarlarını tezgahdan alıp çıkmak için döndü, ama sonra bana baktı. "Sızlanmamı dinlediğin için teşekkürler. Brisbane'de pek arkadaşım yok, bu yüzden seninle tanışmak çok güzel. Telefon numaranı alsam da adresimi mesaj atayım."

Benim de düşündüğümü söylediği için gülümseyerek numaramı söyledim. Telefonuna numaramı yazdı ve son bir kez teşekkür ettikten sonra işe gitmek için ayrıldı. Artık Pazar gününü iple çekiyordum; Madison'ın ailesi ve arkadaşları onun yarısı kadar bile hoş insanlarsa, tanışmak çok eğlenceli olacaktı. Erkek arkadaşı J ilgimi çekmişti; ne iş yaptığını veya neden bu kadar uzun süre uzaklarda olduğunu bilmiyordum, ama Madison'ın ondan bahsederkenki hali, onun iyi bir adam olduğunu düşündürmüştü.

Bölüm 5

Scott

Bir tepsi biftek, bir tepsi sosis ve kocaman bir şişe domates , J'nin ön kapısından girip koridordan geçerek evin arkasına doğru yürüdüm. Gözümün ucuyla, arka kapının yanındaki yerde duran boya tenekelerini ve mutfak masasındaki boya parçalarını fark ettim. Madison istediğini elde etmiş olmalıydı; evi yeniden boyamak istiyordu ama J'nin bu fikre pek sıcak bakmadığını biliyordum. Onu parmağında oynatıyordu.

Yiyecekleri mutfak tezgahına koydum ve her şeyi hazırladıkları arka bahçeye baktım. J'nin dışarıda büyük bir kapalı alanı vardı; genellikle orada içip sohbet etmeyi severdik ama artık Madison da olduğu için, bu barbekülerin daha sık yapılacağını tahmin edebiliyordum.

"Scott, geldin," dedi Madison, dışarıdan arka kapıya yaklaşırken. "Eti getirdin mi?"

"Evet, şimdi dışarıda mı istiyorsun?"

"Henüz değil. Neden geç kaldın?" Kapıyı açıp içeri girdi. "Yine Lisa'nın kedisiyle uğraşmak zorunda kaldım. O lanet kedi ölmek istiyor ve Michelle'in umursamaması da hiç yardımcı olmuyor."

Madison buzdolabından yiyecek çıkarmaya başladı ve sonra, "Tanrım, o kadından çok nefret ediyorum. Monty'ye ne oldu?" dedi.

Ben tezgaha yaslandım. "İçeride olması gerekirken evden kaçtı. Sonra lanet olası bir ağaca tırmandı ve onu aşağı indirmek zorunda kaldım."

O gülmeye başladı. "Ağaca mı tırmandın?" diye sordu.

"Evet, ağaca tırmandım. Lanet olası kedi aşağı atladı, yani zaman kaybı oldu. Neyse, Lisa onu yakaladı ve içeri soktu. Kriz atlatıldı ama Michelle'le sert bir konuşma yaptım. O kaltak kendini toplasa iyi olur."

Madison sessizleşti ve ne düşündüğünü biliyordum. Elimizi uzattım ve çenesini kaldırdım, böylece yere değil bana bakıyordu. "Sen

Onun gibi değilsin. Sen kendi sorunlarınla uğraşıyorsun, başa çıkmaya çalışıyorsun; o ise umursamıyor bile. Umursaması da gerekir, çünkü bir çocuğu var. Tamam mı?"

Başını sallayarak sessizce, "Evet, ama yine de ona yardım edecek birine ihtiyacı olduğunu hissediyorum; ona ne yaptığını gösterecek kadar onu önemseyen birine."

Elimi saçlarımın arasına geçirdim. "Tanrım, biz bunu yaptık. Nash, Griff ve ben... onu kovmadan önce hepimiz onun sorunlarıyla yüzleşmesini sağlamaya çalıştık. Mesele şu ki, birisi yardım istemiyorsa, kimse pek bir şey yapamaz. Bunu görebilmesi için dibe vurması gerekiyor. Ya öyle olacak ya da bunu hiç görmeden ölecek ve Lisa'nın hatırı için bunun olmaması için Tanrı'ya dua ediyorum."

"Ama birini ne zaman vazgeçersin? Beni vazgeçer miydin?"

"Hayır, ama sen yardım istedin ve kabul ettin. Ve sen benim kız kardeşimsin." "Michelle'in ona göz kulak olan bir ailesi yok mu?"

"Bilmiyorum, ama varsa da etrafında değiller. Onu sadece evinin etrafında takılan uyuşturucu bağımlısı arkadaşlarıyla gördüm."

"Belki gidip onu görmeliyim; ona yardım etmeye çalışmalıyım."

Kız kardeşim her zaman çok duygusal biriydi. "Tabii, ama yüzüne tükürdüğünde ya da seni kandırmaya çalıştığında şaşırma."

Buzdolabından yiyecekleri çıkarmayı bitirdi ve ben de ona yardım etmek için dışarı çıkmak üzereydim ki Nash arka kapıdan içeri girdi. "Hey, orospu çocuğu, nerelerdeydin?"

"Senin zavallı kıcına et almaya," diye cevap verdim ve bana uzattığı birayı aldım.

"Stoney birkaç kız getirmiş ve partiye hazır görünüyorlar, sen de dışarı çıkmalısın çünkü uzun süre kadın görmezsen huysuzlanıyorsun."

Birayı uzun bir yudumla içtim ve ona kaşlarını çattım. "Stoney'nin getirdiği kızlarla ilgilenmiyorum. Orada neler olduğunu kim bilir?"

"Bu yüzden prezervatif takıyorsun kardeşim, ve siktiğimin, göğüsler ve götler olduğu sürece onları kimin getirdiğinin kimin umurunda?"

"Çocuklar, bunu gerçekten dinlemek zorunda mıyım?" Madison bana susmamı söyleyen bakışıyla baktı.

Nash ona sırtıttı. "Tatlım, J ile yaşıyorsun. Cidden, onun böyle konuştuğunu duymadığını söyleyemezsin. O pisliğin ağzı

pis."

Şimdi de Nash'e ters ters baktı. "Ağzı kirli olabilir Nash, ama diğer kadınları sanki et parçasıymış gibi sikmekten bahsederken onu dinlemek zorunda değilim."

"Bir kadını siktiğimde, onun hissettiği son şey bir et parçası olmak değildir." Nash konuşurken arka kapı açıldı ve J odaya girdi.

Sinirli görünüyordu. "Nash, neden Madison'a seks hayatını anlatıyorsun? Onun bu bokları duymasına gerek yok."

Oda gerginlikle dolmuştu, J ve Nash karşı karşıya duruyorlardı. Madison kollarını havaya kaldırdı ve "Tamam, yeter" dedi. Nash'i işaret ederek, "Sen, dışarı, sürtüklerin yanına dön" dedi. Sonra beni işaret etti, "Sen, onunla git ve bunları al." Peynir, sos ve diğer şeylerle dolu tabakları kollarımın üzerine yığıldı. Son olarak J'yi işaret etti, yüzü yumuşayarak ona dikkatini verdi. "Sen bana burada yardım edebilirsin."

Nash, duyamadığım bir şey mırıldandı ve sonra söyleneni yaptı. J ve Madison'ı yalnız bırakarak onun peşinden gittim. J'nin geçen gün bana anlattıklarına göre, aralarındaki sorunları çözmek için biraz zamana ihtiyaçları vardı, bu yüzden onları rahatsız etmek istemedim.

Stoney'nin getirdiği kızlar tam da beklediğim gibiydi. Üçü de ağartılmış sarı saçlı, aşırı makyajlı ve hayal edebileceğiniz en kısa ve dar elbiseler giymişti. Biri Stoney'nin kucağında oturuyordu, diğer ikisi ise Nash ve bana yaklaşırken bekleyişle bakıyordu.

Stoney çenesini bana doğru kaldırdı. "Selam, başkan yardımcısı. Arkadaşlarımı getirdim." Kızların isimlerini saydı ama ben dinlemiyordum. Nash ise kızların etrafında dolanıyordu ve şükürler olsun ki beni rahat bırakıyorlardı.

Dip sosları masanın üzerine yaydım, oturdum ve biramla arkanıza yaslandım. Stoney ve Nash'in yanı sıra, burada tanımadığım başka çiftler de vardı. Madison'ın arkadaşları olduğunu düşündüm. Kendi aralarında takılıyorlardı ve bizimle konuşmak istemiyor gibiydiler. Yine de benim için sorun değildi; yalnız kalmaktan hoşlanıyordum. Indigo ve diğer Storm işleriyle uğraşmakla geçen uzun bir hafta olmuştu. Blade hala Bullet'ı kızdırıyordu ve karşılığında Bullet onu hizaya getirmek için ensemizdeydi. Babam da her şeye burnunu sokuyordu; Storm'u tehlikeli bir bölgeye sürüklüyordu çünkü Bullet kızdığında, bununla başa çıkmak için çok kötü yöntemleri vardı. Üstelik, Indigo için hala bir menajer bulamamıştık.

Storm'da olan biteni düşünürken, Nash'in meşgul olduğu kızlar kalkıp içeri girdiler. Onların gidişini izledim ve sonra ona baktım. "Onlara ne dedin?"

"Hiçbir şey, birazdan gelirler," diye cevapladı ve aniden sandalyesinde dik oturdu, gözleri mutfağa dikildi. "Siktir, şu güzel kıçlara bak."

Onun baktığı yöne göz attım, pek ilgilenmiyordum çünkü, dürüst olmak gerekirse, Nash ve benim kadın zevklerimiz tamamen farklıydı.

"Vay anasını," diye fısıldadım. Mutfakta Madison'la konuşan, veterinerden tanıştığım seksi sarışın Harlow'dan başkası değildi.

Nash başını bana doğru çevirdi. "Onu tanıyor musun?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet, az önce bir sürü para bağışladığım veterinerin yanında çalışıyor."

"Siktir, onu becermek istiyorum," dedi ayağa kalkarken.

Ben de hızla ayağa kalktım ve onu durdurmak için kolundan tuttum. "O senin tipin değil, Nash."

"Benim tipim yok, kardeşim. Seksi bir kıç, harika göğüsleri var ve eminim ki tüm bunlara yakışan tatlı bir amcığı da vardır; bence o benim tipim."

Kolundan elimi çekip Harlow'a doğru yürüdü. Ben tekrar oturdum ve onları izledim. Harlow kısa bir kot etek ve yine bir sürü kolye takmış dar siyah bir tişört giyiyordu. O kolyeler olmasa da olurdu; manzarayı engelliyorlardı. Nash onunla konuşurken, dinlerken parmakları arasında saçlarını kıvrımasını izledim. Birkaç dakika içinde onu büyüleyecekti; çok kurnaz bir herifti. Kız güldü. *Evet, kardeşim, tam isabet.*

Onlar konuşmaya devam ederken, Madison ve J dışarı çıktı, benim getirdiğim eti taşıyorlardı. J bana baktı ve barbeküye doğru başını sallayarak yardımımı istedi. Oraya gittim ve "Madison bunları çok sık yapmayı düşünmüyor, değil mi?" diye mırıldandım.

"Umarım yapmaz. Hafta sonu yapmak istediğim son şey, onun kendini beğenmiş iş arkadaşlarını eğlendirmek değil ama kız kardeşini bilirsin; bir şey olmasını istediğinde, o şey olur."

"Artık kararlı davranma zamanı, kardeşim, hayır de."

"Ve kesilme riskini mi alayım? Hayatta olmaz. Yeterince uzun süre bıçakladım."

"Sen bir korkaksın."

"Bir kadına bağımlı hale gelene kadar bekle, o zaman onu ne kadar çabuk kızdırabileceğini görelim."

"İşte bu, tek bir kadına asla güvenmemek için iyi bir neden, J. İlişkiler bana göre değil."

Kıkırdadı. "Bir gün, kardeşim. Bir gün düşeceksin ve bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Onu görmezden gelip Indigo işlerini konuşmaya devam ettim. J, gelecek hafta için daha fazla yönetici görüşmesi ayarlamıştı; bu iş için birini bulmak için çaresizdik, böylece işin günlük işleriyle uğraşmak için daha az zaman harcayabilirdik. Storm Indigo'yu satın aldığı anda, bu tamamen bir yatırım fırsatıydı; bir yönetici vardı ve biz işletmekle ilgilenmiyorduk. Sadece her ayın sonunda parayı almak istiyorduk. Şimdi ise devasa bir baş ağrısına dönüşmüştü.

Eti pişirmeyi bitirdik ve ben onu Madison'ın yemekleri hazırladığı masaya taşıdım. Stoney, yanında getirdiği üç kızla derin bir sohbete dalmıştı, ancak içlerinden biri hala içeride konuşan Nash ve Harlow'a dikkatini vermişti.

"Nash, kıcını kaldır da buraya gel de yemek ye," diye seslendi J. Harlow başını çevirdi ve beni görünce yüzünde şaşkınlık belirdi. Hemen dikkatini Nash'e verdi ama ona bir şey söyledikten sonra ikisi de bana baktı. Ben de onların sohbetine katılmaya karar verdim.

Onlara doğru yürürken, "Madison'ı nereden tanıyorsun, Harlow?" dedim. Kapıyı açtım ve Harlow'un vücudunun kıvrımlarını bir an hayranlıkla seyrettim.

"Gözlerim burada," dedi. Bana karşı kullandığı tonu görmezden geldim.

Gözlerine bakarak, "Soruma cevap vermedin," dedim.

"Çünkü konuşurken karşımdakinin gözlerine bakmayı severim. Madison annemin kafesinde müşteridir. Kahveyi çok sever. Kardeşi de öyle."

Ne oluyor lan? "Ben onun abisiyim tatlım." Madison ve Blade'in bu kadar çok zaman geçirdiklerini bilmiyordum. "Blade bizim üvey kardeşimiz."

Kafasında parçaları birleştiriyormuş gibi görünüyordu. "Yani sen restoran sahibi ve J'nin en iyi arkadaşı olan kardeşisin, değil mi?"

"Kahretsin, tahmin edeyim, tüm aile geçmişimizi de biliyorsun." Neden kadınlar birbirleriyle bu kadar çok şey paylaşma ihtiyacı duyuyorlardı?

Nash güldü. "Madison konuşmayı sever, kardeşim."

"Hayır, aile geçmişinizi bilmiyorum. Bir arkadaşının ailesi hakkında birkaç şey bilmekte ne var ki?" Kızgın görünüyordu.

"Kadınların özel hayatları hakkında neden bu kadar çok konuştuklarını anlamıyorum." "Çünkü birbirimizi tanımayı seviyoruz. Erkeklerin hiç konuşmamasını

neden erkekler hiç konuşmuyorlar." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ben de bakışlarımı onun dekoltesine indirdim.

"Biz yapıyoruz; sadece saçmalıklara nefesimizi harcamıyoruz."

Yüzü sinirden kızarmıştı. Sıcak ve bu beni çok tahrik etti.

"Sen hep bu kadar pislik misin?"

"Oh, bebeğim, daha hiçbir şey görmedin," diye alaycı bir şekilde güldü Nash.

"Hayır, aslında yeterince gördüm." Sesi buz gibiydi. Bana son bir kez pis bir bakış attıktan sonra beni itip dışarıya, Madison'ın yanına gitti. O uzaklaşırken kızına odaklandım, eteği olmasa nasıl görüneceğini hayal ettim.

"Siktir, daha önce bir kadın seni böyle reddetmemiştim. Ya senden nefret ediyor ya da seninle yatmak istiyor. Ben nefret ediyor seçeneğini tercih ediyorum çünkü bahse girerim o aslında benimle yatmak istiyor, seninle değil," diye tahmin etti Nash.

Harlow'un hareketlerini takip etmeye devam ederken, Nash'in sözleri arka planda kayboldu. Nash haklıydı; kadınlar benden öylece uzaklaşmazdı. Ama daha da önemlisi, ben onları kovalamazdım, bu yüzden bakışlarımı ondan uzaklaştırıp Nash'e baktım. Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle beni izliyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Dediğim gibi, senden uzaklaşan bir kadın görmedim, ama senin bir kadına bakmak için çaba gösterdiğini de görmedim. O kadına takıldın mı?"

Somurtarak, "Kesinlikle yok. Kızı güzel ama dışarıda alabileceğin daha güzel kıçlar var." dedim.

O güldü. "Sen nasıl istersen, kardeşim. Sen nasıl istersen."

Onu görmezden gelip, bize gelip yemek yememiz için işaret eden J'ye baktım. "Hadi gidip yemek yiyelim de bu iş bitsin. Bana kalırsa ne kadar erken o kadar iyi."

"Madison, hâlâ o kedi ve Michelle ile uğraştığını söyledi," dedi J öğle yemeğinin ortasında.

"Evet, o kaltak sürekli kafası dumanlı ve kızının ya da kedisinin ne durumunda olduğundan haberi yok."

Madison, yanında oturan Harlow'a eğildi. "O, senin iş yerine getirdiği kedi." Aramızdaki bağlantıyı çözmüştük, ama Harlow hâlâ kafası karışık görünüyordu. Karşımda oturmuş, bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Söyleyecek bir şeyi var gibi görünüyordu, ama nasıl söyleyeceğinden emin değildi.

"Çıkar ağzından," dedim
sertçe. "Neyi çıkarayım?"

"Şu anda aklından geçen her şeyi. Bana söyleyecek bir şeyin var gibi geldi." Tanrım, bütün öğle yemeği boyunca bana pis pis bakıyordu ve sabrım taşmak üzereydi. Hayatımı tek bir şekilde yaşıyordum: Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle lan.

O, yüzünde hoşnutsuzluğu açıkça belli bir şekilde homurdandı. "Çocuğunu uyuşturucu kullanan bir kadına neden bıraktığını anlamıyorum. Bir de kedini."

Onun yargılayıcı tavrına öfke duyarak öne eğildim ve yüzüne sertçe baktım. "Ağzını açmadan önce gerçekleri öğrenmelisin. Birincisi, Lisa benim çocuğum değil. İkincisi, o kedi de benim değil. Üçüncüsü, Lisa'yı bırakabileceğim son yer, kendi lanet olası annesinin yanı olurdu."

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Oh." "Evet,
oh çok doğru."

"Scott..." Madison beni susturmaya çalıştı.

Sandalyeyi geri itip ayağa kalktım. "Evet, ben gidiyorum. Öğle yemeği için teşekkürler ama ben gidiyorum."

"Üzgünüm, Scott. Lütfen söylediklerim yüzünden gitme," Harlow özür diledi ama ben onu dinlemek istemiyordum; insanlar benimle tek bir şansları vardı ve o, onun nasıl biri olduğunu anlamam için fazlasıyla konuşmuştu.

"Senin yüzünden gitmiyorum ama dürüst olacağım; söyleyeceğin başka hiçbir şey ilgimi çekmiyor."

Gözleri büyüdü ve Madison nefesini içe çekti. Bana kızgın görünüyordu. "Tamam. Git." Evet, yine kız kardeşimin gözünden düşmüştüm ama bu benim için alışılacelmiş bir durumdu.

J, Nash ve Stoney'e veda bile etmeden yan kapıdan çıktım. Öfkeyle bisikletime doğru yürüdüm, ama öfkemin kime yönelik olduğunu bilmiyordum. Aslında öfkemin kendime yönelik olduğu şüphesi beni daha da sinirlendirdi.

Bölüm 6

Harlow

Şaşkın bir sessizlik içinde oturuyordum. Scott benim yüzümden Madison'ın partisini terk etmişti. Bunun olmasına neden olduğum için kendime kızgındım ve onu yanlış yargıladığımı ve düşüncelerimi ona yüksek sesle söylediğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Böyle bir şey yapmak hiç bana göre değildi. Ben , insanlar hakkında düşüncelerim olsa da bunu yüzlerine söylemeye cesaret edemeyen türden bir kadındım. Hayatımda barışı korumak çok önemliydi. Scott'a söylediklerim benim için o kadar alışılmadık bir şeydi ki, burada oturmuş, neden ağzımı açtığımı anlamaya çalışıyordum.

O gittikten sonra herkes sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etti. Bu da beni şaşırttı. Hiçbiri kalkıp onu durdurmaya çalışmadı. Düşündükçe, gitmeden onu yakalayıp tekrar özür dilemek için içimde bir dürtü hissettim.

Hızla ayağa kalktım ve Madison'ın dikkatini çektim. "Ne oldu tatlım?" diye sordu.

"Scott'a gidip tekrar özür dileyeceğim. Söylediklerim için kendimi çok kötü hissediyorum."

Elini eliyle savuşturdu. " Pfft, onu takma kafana.

Scott huysuz bir herif; böyle olduğunda onu rahat bırakmak en iyisi.

Bu, neden kimsenin onu durdurmak için uğraşmadığını açıklıyordu. Ancak yine de bir kez daha özür dilemek istedim. "Hayır, sadece hala dışarıda mı diye bakacağım. Hemen dönerim."

O ayrılırken izlediği yolu takip ettim ve ön kapıya koştum. Onu bisikletinin üzerinde otururken gördüğümde, ona yaklaşmak konusunda hem rahatlamış hem de endişeli hissettim. Yüzü öfkeyle kaplıydı ve Madison'ın bahsettiği huysuzluk her halinden belli oluyordu. Bir an tereddüt ettim, ama sonra cesaretimi topladım ve onun yanına yürüdüm.

Beni duymuş olmalıydı, çünkü başını çevirip öfkeli gözlerini bana dikti. Savunmacı bir hareketle ellerimi kaldırdım. "Sadece beni dinle, tamam mı?"

Bir dakika düşündü ve sonra başını salladı.

"Söylediklerim için gerçekten üzgünüm, Scott. Evet, Lisa'nın babası ve Monty'nin sahibi olduğunu sandım. Evet, onu daha önce getirmediğin için berbat bir evcil hayvan sahibi olduğunu düşündüm. Ve evet, Lisa'nın annesinin senin partnerin olduğunu ve Lisa'yı sürekli kafası güzel birine bırakmaktan mutlu olduğunu sandım. Bu da beni senin berbat bir baba ve insan olduğun sonucuna götürdü..."

Beni keserek sözümü kesti. "Bu bir özür mü olacaktı? Eğer öyleyse, bu şimdiye kadar duyduğum en kötü özür."

"Hayır, bu özür kısmı. Seni yargıladığım için özür dilerim. Bana inanmak ya da umursamak için hiçbir nedenin yok, ama ben genelde bu kadar yargılayıcı biri değilim. Aslında, arkadaşlarıma ya da aileme sorsan, benim tanıdıkları en yargılayıcı kişi olmadığımı söylerler. Ayrıca, sana yaptığım gibi düşüncelerimi asla söylemediğimi de söylerler. Bugün bana ne oldu, hiç bilmiyorum."

Elini kaldırarak beni durdurdu. Artık o kadar kızgın görünmüyordu. "Bana kalırsa, her zaman aklımdan geçeni söylemelisin. Bunu yaptığın için kızgın değilim. Ama beni yargıladığın için, evet, bu beni kızdırdı. Ancak, burada oturup düşündüm ve bunu itiraf etmekten nefret etsem de, nasıl bu sonuca vardığını anlayabiliyorum."

"Öyleyse özrünü kabul ediyor musun?" diye sordum, onu zorlayarak. Kolayca özür kabul edecek bir adam gibi görünmüyordu.

Bir an tereddüt etti. "Evet."

Bana tek kelimelik bir cevap verdi, ama sanki bana çok nadir bir şey vermiş gibi hissettim. Scott'ı yeterince iyi tanımıyordum, ama vücut dilinden, verdiği şeyi gerçekten vermek istemediğini hissettim.

Bisikletinden inmesini bekledim ama o yerine kaskını takmaya başladı. "Hala gidiyor musun?" diye sordum ve onun kalmasını istediğimi fark ettim.

Kaskını takmayı bıraktı ve bana keskin bir bakış attı. "Ben toplantılara katılmam. Madison gelmezsem sinirlenir diye buraya geldim, ama Madison'ın sinirli hali baş ağrısına değmez. Bana gitmek için iyi bir bahane verdin."

Gülerek, "O zaman yardımcı olabildiğime sevindim," dedim.

"Evet, teşekkürler." Sesinde bir parça mizah vardı ve bir dakika boyunca beni izledi. Sonunda kaskını taktı, motosikletini çalıştırdı ve arkasına bakmadan uzaklaştı.

Uzun bir süre kaldırımda durup onun arkasından baktım. Scott Cole'da kesinlikle bir şey vardı; uzun zamandır unutulmuş arzuları su yüzüne çıkaran bir şey. Uzağa bakarken, onun oturup beni izlemesinden hoşlandığımı fark ettim. Gözleri benimkilerden ayrılmamıştı ve bir şekilde birbirimize bağlanmıştık. Ben hissetmişim ama o da hissetmiş miydi merak ettim. Ayrıca, bu tür şeyler düşünmenin iyi bir fikir olup olmadığını da merak ettim çünkü, kabul edelim ki Scott kalp kırıklığına mahkum biriydi.

Ertesi gün, Scott'ın düşünceleri aklımdan geçip giderken veterinerdeki vardiyamı sorunsuz geçirdim. Kaslarını, kollarındaki dövmelemleri, dudaklarını ve gözlerini ezberlemiştim. Bu görüntüler bütün gün kafamda dolaştı ve itiraf etmeliyim ki beni mutlu etti. Patronumun bütün gün bana karşı alaycı tavırları bile ruh halimi bozmadı. Annemin kafesindeki faturalar hakkında düşüncelerim de öyle.

Ancak birkaç saat sonra, Scott Cole hakkındaki düşüncelerim tamamen değişti. Vardiyamın sonunda patronum beni ofisine çağırdı.

"Harlow, seni işten çıkarmak zorundayım. Rod, geçen gün kendisine davranışınla ilgili şikayette bulundu. O durumu ele alma şeklin tamamen kabul edilemez," dedi, masasındaki kağıtları karıştırarak ve benimle göz teması kurmamak için elinden geleni yaparken.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve vücudumu ateş bastı. O aptal yüzünden beni nasıl kovabilir? "Şaka yapıyorsun, değil mi? Olayı benim ağzımdan dinlemeden beni kovuyorsun? Rod, hayatımda karşılaştığım en kaba müşterilerden biri ve onu bana tercih ettiğine pişaneceksin!"

"Sanmıyorum. O benim en iyi müşterilerimden biri; köpeği her zaman buraya bir şeyler yaptırmaya geliyor. Onun gibi müşterileri kızdırmayı göze alamam."

Masasının üzerine koyduğum çantamı aldım ve ayağa kalktım. "Biliyor musun? Zaten senin gibi bir aptal için çalışmak istemiyorum. Sonuçta bu en iyisi olacak," dedim ve ofisinden fırlayarak çıktım.

Eve giderken geçen haftaki olayları değerlendirdim ve Scott'ın hayatımı mahvettiğine karar verdim. Annem ve ben, onun ipotek ve kafenin faturalarını ödemek için veterinerdeki işimden elde ettiğim gelire gveniyorduk. Çok yakında yeni bir iş bulmazsam, tüm faturalarını deyemeyeceğinden endişeleniyordum ve bu durumda ne olacağımızı merak ediyordum. Scott Cole'u bir daha görürsem, ona aklımdan geçenleri söyleyecektim.

Bölüm 7

Scott

"Lanet olsun!" diye bağırdım ve elimde tuttuğum bira faturasını karıştırmaya başladım.

. Gözlerimi faturadan J'ye çevirerek devam ettim, "Siparişi doğru vermek ne kadar zor olabilir ki?"

J faturayı elimden aldı ve inceledi. "Öfkeni tedarikçiye çıkarmadan önce, bizim çalışanlara sorup, hatanın onlardan kaynaklanmadığından emin olsan iyi olur."

"Tamam, öyle yaparım, ama dostum, yeni bir müdüre ihtiyacımız var çünkü ikimiz de bu iş için uygun değiliz."

"Anlıyorum. Birkaç görüşme daha yapmam gerekiyor."

"İyi."

J saatine baktı. "Eve gitmem lazım. Acil bir şey olursa ara, yoksa bütün gece meşgulüm. Meşgul derken, senin uğraşmak istemeyeceğin bir kadınla meşgulüm."

Elimi kaldırdım. "Daha fazla dinlemek istemiyorum. Seni rahatsız etmeyeceğiz."

O anda Nash depoya girdi ve J ile Nash birbirlerine bakarken ortam gerginleşti. Madison, J ile birlikte yaşayacağını açıkça belli ettikten sonra bu ikisinin anlaşmaya başlayacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Hatta eskisinden daha kötü anlaşıyorlardı.

"Marcus, Blade'e mantıklı konuştuğunu ve kokain dağıtımını bırakacağını düşündüğünü söylememi istedi."

"Neden bu kadar emin?" Bunun doğru olduğuna ciddi olarak şüphe duyuyordum. Blade, kokainin getirdiği paranın tadını almıştı; bunu o kadar kolay vazgeçmezdi.

Nash omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok kardeşim. Sadece mesajı iletiyorum."

Nash ve ben konuşurken, J depo kapısına doğru yürüdü. "Sonra görüşürüz," dedi bana, Nash'i görmezden gelerek.

Onun gitmesini izledik ve sonra sordum, "Neden sana hala bu kadar kötü davranıyor?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. J, zamanımı harcamaya değmez bir pislik."

"Hâlâ Madison'a bir şey mi hissediyorsun?"

"Hayır, kardeşim. O J'den daha iyisini bulabilir ve bunu ona söylemekten çekinmedim."

"Sen olsam bu işe karışmazdım. J eve döndü, Madison'ın etrafında dolanmak istemezsin," diye uyardım onu. Nash'in Madison'a söylediklerini J öğrenirse, cehennemi boylar. Ve bu, kulübümüzün hiç ihtiyacı olmayan bir cehennemdi.

"Ben söyleyeceğimi söyledim, ben yokum. Zaten daha iyi işlerim var," dedi Nash'in tek bir anlama gelen gülümsemesiyle: seks.

Gülümseyerek, havam hafiflemişti. "Eminim vardır kardeşim."

"Sana birini ayarlamalıyız, başkan yardımcısı. Normalden daha huysuzsun, biraz kadın iyi gelir."

Haklıydı. "Evet, ama kendim ayarlamayı kendim yapayım. Senin bulacağın türden orospuları istemiyorum."

"Kızlar kızdır, kardeşim."

"Hayır, değil."

"Ne zaman bu kadar seçici oldun? Her şeyi kabul ettiğin zamanları hatırlıyorum. Çok da uzun zaman önce değildi."

"Tanrım, bu ne lan Nash? Lanet olası bir dikiş çemberi mi? Oturup seks hayatımı analiz etmek istemiyorum." Depodan çıkıp ofise doğru yürümeye başladım.

Nash peşimden geldi ve yolda Velvet'e rastladık. Nash'i görünce yüzünde bir somurtkanlık belirdi ama hemen sakladı ve dikkatini bana çevirdi. "Bu gece mekan çok kalabalık ve bir sürü salak var. Adamlarından birkaçını daha çağırırsan iyi olur."

Tam da ihtiyacımız olan şey. "Tamam. Sen çıkıyor musun?" Kulübümüzün yıldızı olduğu için, sahneye çıktığında sarhoş müşterilerle sık sık sorunlar çıkardı. Bu gece güvenlik ekibimiz eksikti, o yüzden sahneye çıktığında herhangi bir soruna hazır olmak için dışarıda olmak istedim.

"On beş dakika sonra," diye cevapladı.

"Kaç kişi çağırmanı istersin?" diye sordu Nash, telefonu hazırđı. Velvet yine ona ters ters bakıyordu, bu garipti. Bu ikisinin iyi arkadaş olduğunu sanıyordum.

"Dördünü içeri al ve acele etmelerini söyle," dedim Nash'e, Nash ve Velvet arasında olanlara olan ilgim tamamen kaybolmuştu. Storm veya Indigo'yu etkilemediğı sürece, aralarındaki sorunlar umurumda bile değildi. "Ben de hemen geliyorum. Bu gece sana göz kulak olmak istiyorum, adam sayımız azaldığı için," dedim Velvet'e.

Bu habere sevindi. "Teşekkürler patron," dedi ve Nash'le beni yalnız bıraktı.

Nash telefon görüşmesini bitirdi. "Dışarı çıkıp neler olup bittiğine bakacağım." "Tabii. Hemen gel."

Başını salladı ve çıktı. Ofisteki masama oturdum ve ödeme yapılması gereken faturaları ve takip edilmesi gereken işleri birkaç dakika inceledim. İşin bu kısmı en berbat kısmıydı. Başımız ağrıtan bu iş için bir an önce yeni bir yönetici bulsak iyi olurdu.

Bir saat sonra, bir bira içerek dinleniyordum. Velvet'in performansı sorunsuz geçmişti, ekstra güvenlik görevlileri gelmişti ve her şey kontrol altında görünüyordu. Nash masada karşımda oturmuş, bir kez daha gösteriyi izliyordu. Oturduğum yerden ön kapıyı görebiliyordum ve Harlow'un kapıdan sendeleyerek içeri girmesine şaşırdım. Yanındaki arkadaş da sendeliyordu; belli ki bütün gece içmişlerdi. Nasıl striptiz kulübüne geldiklerini kimse bilemezdi. Harlow bana tipik bir striptiz kulübü müşterisi gibi gelmemişti. Ayağa kalkıp onu dikkatle izledim. Herhangi bir aptal bile vücudunda uzun süre yetecek kadar alkol olduğunu anlayabilirdi, ama o barın önüne doğru ilerliyordu. Aniden gözlerimiz buluştu ve yüzünde iğrenç bir ifade belirdi. Yönünü değıştirdi ve bana doğru gelmeye başladı.

Neredeyse yüzüme yapışana kadar yaklaşp göğsüme parmağını dayadı. "Scott lanet olası Cole!" diye kekeledi, "Bana büyük borcun var. Senin yüzünden işimi kaybettim."

"Ne oluyor lan? Neden?" Ondan uzaklaşmak için bir adım geri attım, ama o bir adım öne çıktı ve aramızdaki mesafeyi korudu.

"Sen o müşteriye kızdırdın ve o da benim hakkımda şikayette bulundu. O bizim en iyi müşterilerimizden biri, bu yüzden veteriner onu bana tercih etti. Çok teşekkür ederim!"

"Ona söylediğim her şeyi hak etti," diye kendimi savundum, ama nedenini bilmiyordum; bunu yapmak zorunda hissetmemiştim.

"Evet, o kesinlikle bir pislik, ama sen de sikini çıkarıp lanet olası Kral Shit gibi sallamana, onu tehdit etmene gerek yoktu. Onunla kendim halledebilirdim."

Yine parmağını göğsüme batırdı ama bu sefer onu durdurup elini tuttum. Zaten birbirimize yakındık ama başımı eğdim, alnlarımız neredeyse birbirine değiyordu; nefeslerimiz karışıyordu. Bourbon kokusu, başka bir kokuyla karışmış, beni sikimden vurdu. *Tanrım*. "Bebeğim, sikimi istediğim zaman istediğim gibi sallayabilirim. Özellikle de o sik kafalı herifin sana davrandığı gibi davranan biri olursa. Sen bunu hak etmedin. O yüzden buraya gelip parmağınla beni işaret edip, yapılması gereken bir şey için bana bağırma."

Kaşları havaya kalktı ve nefesini içine çekti. Dudakları aralandı ve hızlanan kısa, kesik nefeslerini duyabiliyordum. Gözlerimi onunkilere odakladım ve bir an öylece kilitlendik, sadece birbirimizi izleyerek, her şeyi içimize çekerek. Duyularım onun tarafından saldırıya uğradı; görebildiğim, koklayabildiğim ve duyabildiğim tek şey oydu. *Ve lanet olsun, tadına da bakmak istemiyordum*.

Onu bıraktım ama ikimiz de kıpırdamadık. Gözleri yumuşadı; bir saniye önce bana attığı sert bakışlar kayboldu. Yanakları kızardı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Dilini çıkarıp dudaklarını yaladığında, içimi bir his kapladı ve sikimi sardı. Bir saniye sonra bu his karnımın dibine yerleşti. *Lanet olsun, kullandığı parfümün kokusu neydi?* Aklımı ve vücudumu alt üst ediyordu. Ona doğru eğilip kokusunu içime çekme dürtüsüne direndim.

Harlow ilk hamleyi yaptı; geri adım attı ve arkasında duran Nash'e çarptı. Nash onu dengelemek için uzandı ve ellerini kalçalarına koydu. "Dikkat et tatlım, yoksa benim ayak bileğimi şimdiden yeterince heyecanlandırdın."

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Ne?" diye sordu ve dönüp ona baktı.

Harlow dönünce Nash'in elleri Harlow'un kıcını kavradı. Ben de buna ve Nash'in ellerini çekmemesine dikkatimi verdim. Çenemi ve yumruklarımı sıktım;

vurmaya hazırdım ama nedenini bile bilmiyordum. Bu dürtüyle savaşımaya çalıştım ama başaramadım, uzandım ve Nash'in ellerini Harlow'un kalçalarından çekip aldım. Sonra elimi beline doladım ve onu Nash'ten uzaklaştırarak kendime doğru çektim. Dengesi bozulunca nefesini tuttu ama düşmemesi için sıkıca tuttum ve sonunda sırtını bana yasladı. Nash sadece eğlenmiş gibi bakıyordu; muhtemelen ne halt ettiğimi merak ediyordu. Ben de ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Nash'in bir kadına dokunması benim için normal bir şeydi, o zaman neden Harlow'a dokunduğunda farklıydı?

"Nash'in ağzı çok pis. Onun konuştuğu şeylerin yarısını duymak istemezsin," diye kulağına fısıldadım, saçları yüzüme değiyordu.

O, iniltiye benzer bir ses çıkardıktan sonra mırıldandı, "Peki, ayak bileği şaplakçısı ne demek, bilmek isterim."

Hayatımda birçok kadınla tanıştım. Hatta hayatımda birçok kadınla yattım.

Gelip gittiler; yüzlerini zar zor hatırlıyordum, isimlerini hiç hatırlamıyordum ve o kadınları, sikimi saran amlarının hissi dışında tanımak istemiyordum. Hepsini ayak bileği şaplakçısının ne olduğunu bilirdi. Harlow orada saflık içinde duruyordu ve ben onun adının ve yüzünün beynime kazındığından emindim. Onu bırakıp, Nash'i ve beni görebilmesi için hafifçe dönmesini bekledim ve sonra ona "O kocaman bir sik, tatlım. Nash kendini

kendini iyi donanımlı saymayı seviyor."

Yüzü kızardı. "Oh."

Nash sırtıttı ve ben ona kaşlarımı çattım. Ama o kolayca vazgeçmedi ve Harlow ile arkadaşına bizimle oturmalarını işaret etti. "Size su getireyim, bayanlar," dedi ve onları koltuklarına yönlendirdi.

Harlow'un arkadaşının gözleri vücudumu baştan aşağı süzdükten sonra bana pis bir bakış attı. "Bu, işini kaybettiren adam mı?"

Harlow cevap vermeden Velvet masaya geldi. "Patron, ön kapıda ufak bir sorun var. Yardıma ihtiyacımız olabilir."

İsteksizce dikkatimi Harlow'dan ayırıp Velvet'e başımı salladım. "Hemen dönerim," dedim Harlow'a ve kulübün ön tarafına doğru yürüdüm.

Dışarıdaki kaldırıma adımımı attığım anda kanım kaynadı. Birkaç kişi, yerde oturmuş ağlayan bir kızın etrafında toplanmıştı. Yanağı şişmiş ve kan içindeydi. Duvara dayadığı adamı gören kapı görevlisine bakarak gözlerimi ona çevirdim. Onlara doğru fırladım ve adamı bana doğru çevirdim.

Çenemi yere düşen kıza doğru salladım. "Bunu sen mi yaptın, pislik?"

Soğuk gözleri bana meydan okudu ve ihtiyacım olan tüm bilgiyi verdi. Kolumu geri çekip yanağına bir yumruk indirdim. Yumruğun etkisiyle yüzü yana doğru savruldu ve vücudu hafifçe çöktü. Bu fırsatı değerlendirip birkaç yumruk daha indirdim; önce yüzüne, sonra kaburgalarına. Onun acı içinde çıkardığı inlemeler ve yumruklarımın vücuduna çarptığında çıkan sesler beni daha da gaza getirdi. Nash beni ondan çekmeseydi, devam ederdim.

"Sakin ol kardeşim," diye mırıldandı Nash beni geri iterek.

O pislği işaret ettim. "Seni bir daha burada görürsem, bacakların seni eve götürmez. Kadınlar bu dünyaya senin kum torbası olmak için gelmedi. Şimdi defol git gözümün önünden," diye bağırdım.

Dikkatimi yerde yatan kıza çevirip, "Seni hastaneye götürecek birini ayarlamamı ister misin?" dedim.

Kız başını salladı ve arkadaşı teklifimi reddetti, "Teşekkürler, ama biz hallederiz. Bir arkadaşımız arabasını almaya gitti."

"İyi," dedim ve sonra sordum, "O senin erkek arkadaşın mı?"

Kız başını salladı ama tek kelime etmedi. Gözleri yere düştü ve utanmış görünüyordu.

Onun yanına diz çöktüm. "Bu senin suçun değil. Aranızda ne olduğunu bilmiyorum ama ne söylediğin ne yaptığın o pislğe sana yumruk atma hakkı vermez. Anladın mı?"

Yine başını salladı ama gözleri onu ele verdi; söylediklerime bir an bile inanmamıştı.

"Dur tahmin edeyim, bu bok her zaman oluyor ve sen de daha fazlası için geri dönüyorsun. Sen o pislik heriften daha değerlisin. Bir gün buna inanmaya başlarsan ve ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacın olursa, bana gel. O zamana kadar, bir sonraki turu atlatmanı umuyorum çünkü, sana söyleyeyim, sen buna bir son vermeye karar verene kadar bu devam edecek."

Ayağa kalktım ve onu orada bıraktım. Söyleyecek başka bir şey yoktu; bu kızın kendisi için yapması gereken şeyi kimse onun yerine yapamazdı. Konuşmaya devam edersem nefesim boşa giderdi; annemle olduğu gibi.

"Her şey halloldu," dedim Velvet'e, Harlow'a dönerken yanından geçerken.

Harlow ve arkadaşı barda Amy ile sohbet ediyorlardı. Harlow, Amy'ye bir şey söylemek için tezgaha eğildiğinde gözlerimi onun kıcına indirdim.

bu gece, neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen ve vücudunun tüm kıvrımlarına tam oturan siyah bir elbise giymişti. Ve lanet olsun, ciddi kıvrımları vardı. Ben çok zayıf kızlardan hoşlanmazdım; tutunacak bir şeyleri yoksa ne anlamı vardı ki? Gözlerim bacaklarına kaydı; uzun bacaklar, kollarımın arasında çok iyi hissettirirdi. Ve giydiği topuklu ayakkabılar? Lanet olsun, diğer her şeyi çıkarıp sadece onları bırakmak isterdim; ona girerken sırtımın içine batmalarını çok isterdim.

Yaklaştığımda bana baktı. "Demek buradaki patron sensin? Bana bir iş vermelisin. Amy, personel aradığını söyledi ve ben işsizim. Bildiğin gibi."

Son cümledeki vurguyu kaçırmadım ve Amy'ye kötü bir bakış attım. Harlow bu işe bir rahibenin fahişe olmaya uygun olduğu kadar uygundu.

"Çok fazla içmişsin tatlım, şu anda ne dediğinin farkında değilsin. Burada çalışmak istemezsin."

Ellerini beline koydu ve bana en iyi "dalga geçiyorsun" bakışını attı. "Sen beni tanıımıyorsun. Nerede çalışmak istediğimi nereden biliyorsun?"

"Senin, erkeklerin sana bakıp içkilerini servis ederken seni elle taciz etmesine tahammül edemeyeceğini bilecek kadar biliyorum."

"Şaşırabilirsin. Hayatımda bazı pisliklerle tanıştım ve onları yerlerine koydum."

"Eminim öyledir, ama cevabım yine hayır. Sürekli senin için endişelenmek istemiyorum."

"Kimse senden benim için endişelenmeni istemedi."

"Tanrım, hayır cevabını hiç kabul etmez misin?" diye sordum; sinirlenmekle hafif bir saygı duygusu arasında gidip geliyordum.

"Hayır. Öyleyse şu lanet işi ver artık."

Amy nefesini tuttu ve Nash öne adım atarak Harlow'un koluna dokundu. "Tatlım, bence kendini gayet açık ifade etti."

"Evet, kendimi çok net ifade ettim," diye homurdandım.

Harlow onu itti ve bana yaklaştı, yeşil gözleri sertleşmişti. "Seni anlamıyorum. Benim işe ihtiyacım var, senin de personele, bu çok basit. Tek istediğim bir görüşme..."

"Bitirdin mi lan?" diye bağırdım, sözlerim öfkeden damlıyordu.

O sertleşti ve elini boğazına götürdü. Yeşil gözleri bir an genişledi, sonra daraldı ve "Evet" diye cevap verdi.

Benden uzaklaşmak için bir hamle yaptı ama ben uzanıp bileğini sertçe tutup onu durdurdum. "Sana bir açıklama borçlu değilim ama yine de bir açıklama yapacağım. Personele ihtiyacım var ama deneyimli personel tercih ederim. Ve striptiz kulübünde çalışmaya uygun personel. Sana işim yok dediğimde, bu işi seveceğini düşünmediğim ve sana uygun olmadığını düşündüğüm için söylüyorum." Onu bıraktım ve Amy'ye, "Bu ikisinin taksiye binmesini sağlar mısın?" dedim.

Amy başını salladı. "Tabii."

Harlow'a son bir kez bakarak, "Senin böyle bir yere ait değilsin. Eve git, içkilerin etkisini at ve buradan uzaklarda güzel bir iş bul." dedim.

Hepsini orada bırakıp ofise doğru yürüdüm. Aklım karışmıştı. Babam, Indigo, Blade, Black Deeds ve diğer Storm işleri arasında baskı altında kalmıştım. Harlow'un buraya gelip, o lanet olası kıvrımlarıyla, tavırlarıyla ve her fırsatta bana meydan okuma eğilimiyle ortalığı karıştırması, bu gece başa çıkabileceğim bir şey değildi.

Ve siktir et, onu hala tatmak istiyordum.

Bölüm 8

Harlow

O bir kırıcı mıydı? Evimin dışından gelen ses o kadar yüksekti ki kafatasım patlayacak sandım. Yavaşça gözlerimi açtım ve ışık gözlerime çarptığında başım ağrıyla sızladı. Gözlerimi tekrar kapatıp ağrının geçmesi için dua ettim. Geçmedi, daha da şiddetlendi.

Lanet olsun, bir daha asla içmeyeceğim.

Dışarıdan gelen ses tekrar duyuldu, ardından "Harlow!" diye bir ses geldi.

Yatağında oturdum, ani hareketimle ağrı başımın iki yanına yayıldı. Bu Scott'ın sesi gibiydi. Üzerimdeki çarşafı attım ve yavaşça yataktan kalktım. Elimi başıma götürdüm, tutmaya çalıştım; eğer sabit tutabilirsem o kadar acımazdı. En azından benim teorim böyleydi. Sık sık akşamdan kalma olmuyordum, bu yüzden daha da kötü hissediyordum.

Bir daha düşündüm de, belki de daha sık içmeliyim.

"Harlow! Orada mısın?" Evet, kesinlikle Scott.

Ön kapıya doğru yürüdüm çünkü kapıyı açana kadar kapıyı yumruklamaya ve bağırmaya devam edeceğinden emindim. Sonunda kapıyı açtığımda güneş yüzüme çarptı ve gözlerimi elimle kapatmaya çalışırken yüzümü buruşturdum.

"Siktir," diye mırıldandı Scott ve ben iki parmağımı ayırarak onu gözetleyebilmek için aralığı genişlettim. Gözleri bacaklarıma odaklanmıştı ve sonra yavaşça yüzüme doğru kayd, göğüslerimde takılıp kaldı. Vücudumda bir elektrik akımı geçti. Scott Cole'un beni soyduğu bakışları beni ıslattı. Ellerinin giysilerimi yırtması beni kesinlikle çılgın attırırdı.

"Kapıyı her zaman çıplak mı açarsın?" diye sertçe sordu, evime girip beni kenara iterek kapıyı arkamızdan kapattı.

Giysilerime baktım. Kahretsin, haklıydı. Üzerimde sadece tanga ve küçük bir tişört vardı. Utancımı yutarak, her zamanki davranışından çok uzak olmasına rağmen, bu normal bir olaymış gibi davranmaya devam ettim.

"Her zaman kapıyı yumruklayarak ve bağırarak insanları uyandırır mısın? Özellikle de akşamdan kalma olduklarını ve günü geçirmek için tam bir sessizliğe ihtiyaçları olduğunu bildiğin halde?"

Sırıttı, ben de koluna vurdum ve koridorda kıvrılarak yürüdüm; çıplak kıkımını ona iyice göstermeye özen gösterdim. Bu benim tercih ettiğim bir durum olmasa da, eldeki durumla başa çıkmanın en iyi yolu bu olabilirdi. Nefes alırken çıkardığı ses, utancımı neredeyse telafi etmeye yetti.

Koridorun sonuna geldiğimde, mutfağı işaret ederek sola doğru işaret ettim. "Sen oraya gir, ben de hemen geliyorum." Sağa dönerek, giyinmek için yatak odama koştum. Başım zonkluyordu, midem bulanıyordu ve dün gece bana konuşma şekli hala canımı sıkıyordu, ama Scott'ın evimde olması beni heyecanlandırıyordu.

Birkaç dakika sonra, şort, tişört ve sütyen giyerek daha uygun bir kıyafetle, onu buzdolabının önünde buldum. Beni duydu ve başını dışarı çıkardı, vücudu hala eğik halde bana baktı. "Soğuk su var mı?"

Kafamı salladım. "Hayır, soğuk su içmem." "Meyve suyu?"

"Hayır."

Buzdolabını kapattı, bulaşık rafından bir bardak aldı, musluktan su doldurdu ve bana getirdi. Sonra anahtarlarını koyduğu mutfak tezgahına geri döndü. Masada oturup ne yaptığını merak ediyordum, ama bu sabah beynim çok yavaş çalışıyordu, cevap hemen aklıma gelmiyordu. Anahtarlarını alıp, "Meyve suyu ile döneceğim," dedi.

Biraz su içtim; boğazımı serinleten soğukluk çok iyi geldi. Dudaklarımı bardaktan kaldırmadan başımı salladım ve "Teşekkürler, çok iyi olur" dedim. Zorlanıyordum ve kelimeleri cümlelere dökmek çok zordu; bugün konuşmamız sınırlı olacaktı ama o şimdilik umursamıyor gibiydi.

O yokken, kendimi daha iyi göstermeye çalışmayı düşündüm. Hatta banyoya gidip saçımı taradım ve dişlerimi fırçaladım. Ancak çabam bu kadarla kaldı. Kendimi daha iyi hissettiğimde pişman olacağımdan emindim.

On dakika sonra, elinde market poşetleriyle ve kararlı bir ifadeyle kapımdan içeri girdi.

"Sadece meyve suyu alacağını sanmıştım."

"Bebeğim, meyve suyundan daha fazlasına ihtiyacın var," diyerek bana bir muz uzattı, "Bunu ye, sonra içmen için Gatorade de var."

"Muz yiyemem Scott." "Ye, baş ağrını geçirir."

Ah, ne otoriter.

Muzun kabuğunu soyarken onu izledim. Mutfağında sanki kendi evindeymiş gibi dolaşüyor, içecekleri buzdolabına koyuyor ve meyve kasesine muz ekliyordu. Bana Gatorade ve muz almakla kalmamış, meyve suyu ve hindistan cevizi suyu da stoklamıştı.

"Senin gibi bir adam bunları nereden biliyor?" Belki de beynim kızarmış olduğu içindir, ama Scott bana hastalıkta hangi yiyecek ve içeceklerin iyi geldiğini bilecek biri gibi gelmemişti. Orada, kot pantolon, büyük siyah botlar, dar siyah tişört ve motorcu ceketini ile duruyordu. Kolları dövmelemlerle kaplıydı ve parmaklarında kalın gümüş yüzükler vardı; korkutucu derecede seksi bir havası vardı. Kalbimin güvenliği için uzak durmam gerektiğini söyleyen bir uyarı gibiydi. Neden, neden Tanrı, benim için yaratılmamış olan seksi erkekleri hayatıma soktu?

Yaptığı şeyi bırakıp tüm dikkatini bana verdi. "Benim gibi bir adam mı?" Cevabımı beklerken kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

"Şey, sen bir motosikletçisin..." Kaşlarını kaldırdı. Kahretsin, bugün dilim neden bu kadar tutuldu? "Demek istediğim, sen baş ağrısını muzun geçirdiğini bilecek türde bir adama benzemiyorsun." Artık tamamen telaşlanmıştım ve muzun baş ağrımı geçirme şansı kalmamıştı çünkü az önce onu on kat daha kötü hale getirmiştim.

"Evet bebeğim, ben bir motosikletçiyim ama cahil değilim. Mesela muzun akşamdan kalmelere iyi geldiğini bilirim."

Başımı ellerimin arasına gömdüm. Gün daha yeni başlamıştı ve ben şimdiden her şeyi mahvetmişim. Derin bir nefes alıp ona baktım. "Özür dilerim, seni kırmak istemedim."

"Beni kırmak için bundan çok daha fazlası gerekir. Şimdi o muzun ye. Seninle konuşmam gereken şeyler var ve senin akli başında olmana ihtiyacım var."

Bana söyleneni yaptım, ama kafamda onun benimle ne hakkında konuşmak istediğini anlamaya çalışıyordum. Muz kabuklarını çöp kutusuna attı

ve bana bir Gatorade getirdi, sonra masada karşımda oturdu. Kollarını önünde kavuştururken bakışlarımı onlardan alamadım. Kollar benim için çok önemliydi; bir erkekte ilk dikkatimi çeken şeydi ve Scott'inkini de tanıştığımız ilk gün fark etmiştim. Hemen spor salonunda çok zaman geçirdiğine karar verdim; vücudu kaslıydı ve eminim ki ona dokunsam, kaya gibi sert olurdu.

"Gözlerim burada," dedi yavaşça, ve ben gözlerimi ona kaldırdığımda, yüzündeki seksi gülümsemeyi gördüm.

Bana nasıl etki ettiğini biliyordu; şüphesiz kadınlar onun peşindeydi. Esprili bir cevap bulamayınca, aklıma gelen tek şeyi yaptım. Ona dilimi çıkardım. Evet, çok olgunca bir davranış değildi, ama o da bana bir şeyler yapmıştı; bunlardan biri, kafamı karıştırıp beni düşüncelerimi hızlıca işleyemeyecek hale getirmesiydi.

Gülerek beni şaşırttı. Gözlerini kırıştıran, içten gelen bir gülüştü ve bu beni yine heyecanlandırırdı. Kırışik gözler beni çok tahrik ediyordu. Garip, biliyorum, ama tüm vücudunu saran gülüşü olan bir erkekte beni çeken bir şey vardı. Bu, ailem, mutluluk ve aynı değerlere sahip bir erkekle bir hayat kurma arzumla bağlantılıydı. Kırışik gözler benim için tüm bunları simgeliyordu.

Gatorade'den bir yudum aldım ve onun konuşmasını bekledim. Bana daha fazla içmemi işaret etti, ben de içtim. Sonunda konuştu. "İstersen iş senin."

İçkimi neredeyse üzerine tükürdüm. "Ne? Neden?" Yine, cümleler ağzımdan çıkmadı.

"Dün gece sana çok kötü davrandım. Haklıydın, seni tanımıyorum. Eğer pis müşterilerle başa çıkabileceğini söylüyorsan, sana bir şans vereceğim."

Tamam. Dün gece pislik gibi davrandım. Pislik müşteriler. Bir şans daha. Bu düşünceleri çok daha hızlı kafamdan geçirdim; muzun etkisi başlamış olmalıydı. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi.

"Nerede oturduğumu nereden bildin?"

"Amy'ye sordum. Dün gece taksi şoförüne vermek için ona adresini vermişsin. Şimdi bebeğim, odaklan, çünkü başka bir randevum var. İşi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Her zaman bu kadar otoriter misin?" "Evet, işler böyle hallolur."

"Hayır, kadınlara karşı demek istedim. Tanıdığın her kadına patronluk taslar mısın?"

"Çok kadınla tanışırım ve evet, onlara patronluk taslarım. Ama evlerine gittiğim ve bana kıcını gösteren kadınlara patronluk taslayıp taslamadığımı soruyorsan, bunu bilemem çünkü daha önce hiç bir kadının evine gitmedim."

Gözlerinde yine o kırıksıklık belirdi; midemde kelekler uçuşturan kırıksıklık. Beni dikkatle izliyordu ve bu beni daha da rahatsız etti.

"Şey, bil diye söylüyorum, daha yeni tanıştığım bir erkeğe hiç kıcımı göstermedim. En azından bugüne kadar."

Aman Tanrım, gözleri daha da kısıldı, mümkünse, ve sonra gülümsedi, bu da gamzelerini ortaya çıkardı ve ben tamamen kendimden geçtim. "Seni anlıyorum, bebeğim. Eğer akşamdan kalma olmasaydın, bu sabah gördüklerimin hiçbirini göremezdim, buna hiç şüphem yok."

Tabii ki, konuşmanın en önemli anında telefonum çalmaya başladı. Dün gece bıraktığım yerde, mutfak tezgahının üzerindeydi ve Scott hemen ayağa kalkıp aldı. Bana verirken sırtıttı. Neden böyle sırtıttığını anlamadığım için onu görmezden geldim ve kimin aradığını kontrol ettim. Dün gece beni dışarı çıkaran arkadaşım Cassie olduğunu görünce, telefonu sessize aldım. O, sohbet etmeyi seven biriydi ve beni saatlerce telefonda tutardı. Telefonu masanın üzerine koyup başımı kaldırdığımda, Scott'ın kollarını masaya dayamış, hala bana sırtarak durduğunu gördüm.

"Ne komik?" diye sordum.

"Zil sesin ne bu lan?"

"Bonnie Tyler'ın Holding Out For A Hero. Neden, ne var bunda?" diye sordum, öfkeyle. O şarkıyı çok severdim.

"O şarkı kaç yıllık?"

"Seksenlerin şarkılarını seviyorum. Doksanları da seviyorum. Bununla ilgili bir şey mi var?"

Savunmacı bir hareketle ellerini kaldırdı. "Cesaret edemem, bebeğim." "İyi.

Şimdi, bu iş hakkında konuşalım. Dün gece ne düşünüyordum bilmiyorum Alkolün etkisiyle herhalde. Striptiz kulübünde çalışmak istemiyorum, üzgünüm. Ama buraya kadar geldiğin için teşekkür ederim."

Adam başını salladı ve bankadan kalktı. "Ben de öyle düşünmüştüm, ama kararı sana bırakmak istedim." Saatine baktı.

"Gitmem gerek."

Onu koridordan geçerek ön kapıya kadar takip ettim, arkasında yürürken kışını iyice süzdüm. Bir daha göremeyeceğimi düşündüm, o yüzden görebildiğim sürece tadını çıkarmaya karar verdim. Ama şansına, dışarı çıkarken birden dönüp bana baktı ve bakışlarımın yönünü fark etti.

Yine gülerek bana hatırlattı: "Gözlerim burada."

Cesaretimi toplayarak mırıldandım, "Evet, ama bakması o kadar da güzel değiller." Kahretsin, bunu gerçekten söylediğime inanamıyordum. Hiç bir erkekle bu kadar açıkça flört etmemiştim; genellikle çok utangaçtım.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Senin gibi biriyle hiç tanışmadım.

Beni sürekli şaşırtmaya devam ediyorsun."

Ben de gülümsedim. "Evet, ben de senin gibi biriyle hiç tanışmadım."

"Görüşürüz tatlım," dedi ve beni orada bırakıp gitti.

Scott Cole'un bisikletine doğru yürürkenki seksiliği. Başım hala ağrıyordu, ama eskisi kadar şiddetli değildi ve midem hala bulanıyordu, ama mutluluk seviyem hiç olmadığı kadar yüksekti. Onu son kez göreceğ olmam çok yazık.

Bölüm 9

Harlow

Scott gittikten sonra, birkaç saat televizyonun önünde uzanarak zamanın geçmesini diledim. Bu gün ne kadar çabuk geçerse, o kadar çabuk kendimi daha iyi hissedecektim. Annem saat on ikiyi biraz geçince beni arayarak nasıl olduğumu sordu ve birkaç catering işi daha aldığını söyledi. Sonra Cassie'nin daha önce beni aramaya çalıştığını hatırladım ve onun numarasını çevirdim.

Hemen cevap verdi. "Uyandın mı?" Sesi benim hissettiğim kadar kötüydü.

"Hayır, bu sabah Scott'ın ziyareti ile uyandım." "Scott, dün gece kulüpte tanıştığın çocuk mu? Veterinerde tanıştığın çocuk mu?"

"Evet, o. Bana iş teklif etti ama ben reddettim.

"Evet, o. Bana iş teklif etmeye geldi ama ben reddettim. Striptiz kulübünde çalışmak istemiyorum. Sence kabul etmeli miydim? Paraya ihtiyacımız var -"

"Kendini sorgulamayı bırak. Ve hayır, Harlow, seni bir striptiz kulübünde çalışırken hayal edemiyorum. Birbirimizi ne kadar tanıyoruz, altı aydır mı? Sen benim en iyi arkadaşım oldun ve sana artık hayallerinin peşinden gitme zamanının geldiğini söylemeliyim. Annenin yardım etmek için buraya taşınmak için her şeyden vazgeçtin ve ona yardım ettin, ama o artık kafeyi yeniden ayağa kaldırıyor, bu yüzden eski işine razı olup kalmayı bırak ve istediğin şeyin peşinden git."

"Ben senin en iyi arkadaşın mıyım?" Karnımda sıcak bir his uyandı.

"Evet, öylesin," diye cevapladı ve sesinde sevgiyi duyabiliyordum.

"Sen de benim en iyi arkadaşımsın, kızım."

"Aman Tanrım, sanki çıkmaya karar verdik gibi hissediyorum, dostum."

Güldüm, ama ciddi bir şekilde devam ettim: "Cass, uzun zamandır en iyi arkadaşım yok. Dale beni Anna ile aldattığından beri. O benim en iyi arkadaşımı benden çaldı."

"Hayır, onlar birbirlerini senden çaldılar. O da en az onun kadar suçlu, o kaltaka. Aslında, bence sana yaptığı şey daha kötüydü. En iyi arkadaşlar birbirlerinin erkek arkadaşlarıyla yatmazlar. En iyi arkadaşlar kulübünün ilk kuralı."

"İkinci kural nedir?" diye alay ettim.

Ama o hemen cevap verdi. "İkinci kural, eğer birinden nefret ediyorsan, ben de ondan nefret ederim. Üçüncü kural ise, her zaman arkandayım. Bana ihtiyacın olursa, ara beni. Saatin kaç olduğu umurumda değil. Bu sözü hayat felsefem olarak benimsedim, önemli olan sabahın dördünde arayabileceğin arkadaşlardır."

"Sanırım seni aramadan önce sevdiğimden daha çok seviyorum. Ve kendimi daha iyi hissediyorum."

"Bunu unutma. Ve benim de kıskanç bir kaltak olduğumu unutma."

Gülerek, "Biliyorum. Ben'e yaptıklarını gördüm. Tanrı korusun, hiçbir kadın senin erkeğine yaklaşmasın."

"Evet, kocam da bilir. Ben de sana karşı aynı şekilde hissediyorum."

İç çektim. "Cidden Cass, günümü güzelleştirdin. Moralim bozuk olduğunda her zaman beni neşelendiriyorsun."

"Ben bunun için buradayım. Şimdi iş durumuna dönelim. Her zaman sanatını yapmak istediğini biliyorum ve sen çok iyi bir sanatçısın, bu yüzden sanatını sergilemek için yollar aramalısın."

"Bunun geçimimi sağlayacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Denemeden bilemezsin, değil mi?"

"Mmmm..."

"Mmmm, beni başından savmak için kullandığın bir kelime ve bu sefer sana izin vermeyeceğim. Resimlerini bir galeriye sergilemeliyiz."

"Tanrım, kontrolü ele alıyorsun, değil mi?" Cassie'nin bir araba satıcısını, istediği fiyattan daha ucuza araba satması için taciz ettiği anlar aklıma geldi.

"Beni menajerin olarak düşün. Tanrım, Ben beni evde Stepford karısı gibi tutarken beni meşgul edecek bir şeye ihtiyacım var."

"Sen Stepford karılarından çok uzaksın. Ben senin itaatkar olmanı umabilir ama hepimiz o ilişkide pantolonun senin olduğunu biliyoruz."

"Tamam, tamam, haklısın. Neyse, bırak ben hallederim; seni bir galeriye sokarım. Sen resim yapmaya başla."

Sesindeki heyecanı duyabiliyordum. Cassie görevleri severdi. "Tamam, sen hallet, ama bu arada part time bir iş bulmam gerekebilir."

"Yapman gerekeni yap, ama dediğim gibi, resim yapmaya başla."

"Evet, patron," diye söz verdim ve konuşmamızı bitirdik.

Sonraki birkaç saati kendimi şımartarak geçirdim, bunun akşamdan kalma etkilerini ortadan kaldıracığını umuyordum. Duş aldım, yüzüme masaj yaptım, pedikür ve manikür yaptım. Her şeyi bitirdiğimde kendimi milyon kat daha iyi hissediyordum. Tam o anda annemden bir telefon geldi ve tüm planlarımı suya düşürdü.

"Harlow, tatlım, kafedeki buzdolaplarından biri bozuldu. Tüm yiyecekleri diğer buzdolabına aktarmaya çalışıyorum ama çok meşgulüm ve bu işi hallederken müşterilere yardım edecek birine ihtiyacım var." Sesi çok yorgun geliyordu.

"Tabii anne. On dakika sonra oradayım."

"Hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim," dedi ve telefonu kapattı.

Hızlıca bir elbise giydim, anahtarlarımı ve çantamı aldım ve annemin kafesine kısa bir mesafe sürerek gittim. Oradan yaklaşık altı dakika uzaklıkta oturuyorduk, bu da trafiği sevmediğim için çok hoşuma gidiyordu. Yollarda çok fazla aptal vardı ve uyulması gereken çok fazla trafik kuralı vardı.

Annem beni kapıdan girerken görünce biraz sarktı. Gerginliği bir anda yok oldu. Babam ben on beş yaşındayken öldüğünden beri güçlü ve bağımsız bir kadın olan annem, her şeyi tek başına üstlenmeye eğilimliydi ve yardım istemekten nefret ederdi.

"Geldiğin için teşekkürler," diyerek beni karşıladı ve bana sarıldı.

Bir önlük alıp annemi ellerimle uzaklaştırdım. "Git. Buzdolabını düzenle. Müşterilerle ben ilgilenirim."

Bana selam verdi. "Tamam tatlım. Ben gidiyorum." Ve bununla birlikte arka mutfığa koştu.

Sonraki birkaç saati kahve yapıp yemek servisi yaparak geçirdim. Oldukça yoğun bir öğleden sonraydı ve zaman su gibi akıp geçti. Annem buzdolabındaki saklama sorunlarıyla uğraştı ve sonra buzdolabını tamir ettirmek için telefonlar etti. Saat beş buçukta, üzgün bir ifadeyle tezgahın başına geldi. Son müşteriyi uğurladıktan sonra ön kapıyı kilitlemişim.

"Ne oldu?" diye sordum içimdeki kötü hisle. Annem çok pratik bir insandı; onu bu kadar üzgün gören pek bir şey yoktu.

"Yeni bir buzdolabı lazım ve bu binlerce liraya mal olacak. Binlerce lira, ki benim o kadar param yok."

"Kahretsın."

Yüksek sesle nefes verdi. "Tam da işler düzelmeye başlamıştı. Neden her zaman iki adım ileri, beş adım geri gidiyoruz? Bir kez olsun işlerin kolay olmasını istiyorum."

Ona gidip onu sıkıca kucakladım. "Bir yolunu buluruz anne. Her zaman hallederiz."

Birkaç dakika bana sarıldı, sonra çekildi ve yorgun gözleriyle benimkilere baktı. "Bu sefer nasıl olacak bilmiyorum, Harlow. Sanki sonuna geldik gibi hissediyorum. Ve artık mücadele edecek gücüm kaldığını sanmıyorum. Darbelere göğüs germek bıktım. Her yerim morardı."

Kalbim onun için biraz daha kırıldı. Hayatım boyunca benim için çok şey yapmıştı, çok fedakarlıkta bulunmuştu. Şimdi benim için bunu yapma sırası bendeydi. Ve en azından bir seçeneğim olduğunu biliyordum.

"Yardım edeceğim. Gece işi bulabilirim, bu buzdolabını ödememize yardımcı olur. Ama işi başkasına vermeden önce hemen gitmem lazım. Tek başına kapatabilir misin?"

Başını salladı, yüzü rahatlamıştı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Seni seviyorum, anne. Ve bunun yürümesi için her şeyi yapacağım."

"Ben de seni seviyorum, kızım. Sen benim başıma gelen en güzel şeysin."

."

Onu kapatması için bırakıp Sandgate Road'dan

Kafemiz Clayfield'da, Scott'ın kulübü ise Valley'deydi. Ne yazık ki, tam trafiğin en yoğun olduğu saatlerdi ve trafik berbat durumdaydı. Normalde on dakikada gideceğim yol, yirmi dakikadan fazla sürdü. Yolda ve oraya vardığımda park yeri ararken, bir sürücüye küfür ettim, bir diğerine ise orta parmağımı gösterdim.

Park yerinden kulübe doğru yürürken, bir yıl önce sigarayı bırakma kararımın ne kadar akıllıca olduğunu düşündüm. Şu anda bir sigara içmek gerçekten iyi gelirdi.

Ön kapıya vardığımda kapı kilitliydi. Kahretsın. Saat altı gibi bir saatte açık olmayacaklarını tahmin etmeliydim. Çantamı karıştırırken telefonumu buldum ve kulübün telefon numarasını Google'da aradım. Cevap yoktu. Kahretsın. Onları sinirlendirip cevap vermelerini umarak tekrar aradım ama yine cevap yoktu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Derin bir ses arkamdan beni şaşırttı. Dönüp baktığımda, hayatımda gördüğüm en yeşil gözlerle karşılaştım.

"Burada mı
çalışıyorsun?" "Kim
soruyor?"

Bir adım geri çekildim ve onu baştan aşağı süzdüm. Uzun boyluydu ve Scott'ı son gördüğümde giydiği kıyafetlere benzer giysiler giymişti; kot pantolon, siyah tişört, motorcu yeleği ve botlar. Dövmesi yoktu ama parmaklarında iri yüzükler vardı; neredeyse her parmağında bir yüzük vardı. Ve kaslı bir vücudu vardı. Parmaklarını koyu renk saçlarının arasında gezdirdi ve kollarındaki kabartılı kaslar dikkatimi çekmek için adeta bağırıyordu.

"Benim adım Harlow, Scott'ı arıyorum. Scott Cole, onu tanıyor musun?"

Başını sallayarak beni süzdü. Benim iyi biri olduğuma karar vermiş olmalı ki yanımdan geçip ön kapıyı açtı ve beni içeri davet etti. İçeri girip aydınlatılmış kulübü iyice inceledim. Aman Tanrım, o halı. RSL kulübünde gördüğünüz halılardan bile daha kötüydü; son derece cafcaflıydı. Ama kimsenin ona fazla dikkat etmeyeceğini düşündüm, ayrıca iş saatlerinde ışıklar genellikle kapalıydı. Indigo'nun ana rengi kırmızıydı; kırmızı halı üzerinde küçük siyah semboller, kırmızı duvarlar ve üzerinde siyah dokunuşlar olan kırmızı koltuklar vardı. Odaya girince sağda, ortadan biraz sağda dairesel bir bar alanı vardı ve striptizcilerin işini yaptığını tahmin ettiğim sahne sol tarafta idi.

Adamın peşinden barın önünden geçip sağa döndük ve kilitli bir kapıdan içeri girdik. Kısa bir koridorda ilerledik ve koridorun sonuna geldiğimizde adam durdu ve önümüzde duran kapıyı çaldı.

"Scott, müsait misin? Harlow seni görmek istiyor."

Sessizce bekledim, adamı izleyip hakkında düşünüyordum. Onda bir şey vardı; bana onunla uğraşmamam gerektiğini söyleyen bir şey. Karanlık bir sokakta karşılaşmak istemeyeceğiniz bir adamın görünüşü ve havası vardı.

Düşüncelerim, kapı açılıp Scott'ın biraz gergin bir şekilde ortaya çıkmasıyla kesildi. Beni görünce kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Gerçekten endişeli görüldüğü için onu hemen sakinleştirdim. "Bir şey yok. Sadece sana bir şey sormaya geldim."

Bu onu yatıştırılmış gibiydi; yüzündeki gerginlik azaldı ve omuzları biraz gevşedi. "Tabii," dedi ve beni ofisine almak için kenara çekildi. Adama başıyla selam vererek, "Teşekkürler Griff. Amy'nin barın buzdolabını doldurduğundan emin olur musun?" dedi.

Griff yavaşça başını salladı, ama dikkatini benden ayırmadı. Bu rahatsız ediciydi; sanki beni ölçüp biçiyor, düşman olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi. Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum. Sonunda gitmek için harekete geçti. "Tamam."

O gittikten sonra Scott bana döndü. "Çıkar içinden, bebeğim. Ne istiyorsun?"

"Eğer hala varsa, o işe ihtiyacım var." Karnım kelebeklerle dolmuştu ve iş istemekten mi, yoksa Scott'ın yanında olmaktan mı etkilendiğimden emin değildim.

"Striptiz kulübünde çalışmak istemediğini sanıyordum."

Gerçek an gelmişti. Dürüst olmaya karar verdim; Scott'ın her şeyi açıkça söylemeyi seven biri olduğunu düşündüm. "Dürüst olacağım, aslında istemiyorum. Ama mecburum; anneme ve kendime bakmak için."

"Otur," dedi ve duvara yaslanmış kanepeyi işaret etti.

Söyleneni yaptım ve o masasına yaslanarak bacaklarını çaprazladı. Bir kolunu gövdesine dolarken, diğer kolunu dengede tutarak eliyle çenesini destekledi.

"Annen hasta mı?"

"Hayır. Kendi kafesini işletiyor ve zor günler geçiriyor. Bu yüzden Brisbane'e geri döndüm; ona işini ayakta tutması ve ipoteğini ödemesi için yardım etmek için. İşler yoluna giriyordu ve hala da öyle, ama bugün buzdolaplarından biri bozuldu ve yenisine ihtiyacı var, bu da ona epey bir paraya mal olacak."

Adam başını salladı. "Anlıyorum. Yani şimdi bunu ödemek için bu işe ihtiyacın var," dedi düşünceli bir şekilde.

"Evet."

O düşünmeye devam ederken bekledim, ancak neyi düşündüğünü bilmiyordum; ya benim için bir işi vardı ya da yoktu. Sonunda masadan kalktı, diğer tarafa geçti ve oturdu. Telefonunu aldı ve bir numarayı çevirdi. Karşıdaki kişi cevap verene kadar gözleri bana takıldı; ciddi ve kırıksık olmayan bir bakıştı.

Sonunda kişi cevap verdi ve o şöyle dedi: "Selam kardeşim, bir kafe için buzdolabı lazım. Henüz tam olarak ne olacağını bilmiyorum, ama bana yardım edebilir misin?"

Soğukkanlılığını korumaya çalıştım. Bana buzdolabı mı alıyordu? Ben sadece iş arıyordum.

Scott, telefondaki kişiyle buzdolapları hakkında konuşmaya devam etti ve sonra telefonu kapattı. "Halloldu bebeğim. Yarın seni arayıp ihtiyacın olan buzdolabının bilgilerini alacağım ve yarın öğleden sonra teslim edilecek."

"Şey... Annemin bunu ödeyecek parası yok sanırım. Planım, bu işi alıp yeni bir buzdolabı için para biriktirmektir."

"Buzdolabı olmadan kafe işletemezsin. Önce bunu halledelim. Burada işe başlayabilirsin, buzdolabını nasıl ödeyeceğini sonra konuşuruz." Ses tonu netti; iş böyle olacaktı ve tartışmaya gerek yoktu.

"Hayır, burada çalışıp para biriktiririm, sonra buzdolabını alırız. Senden bunu isteyemeyiz."

"Sen yapmadın. Ama yine de alacaksın." Daha fazla tartışmadan, kapıda başka bir adam belirdi. Tanrım, Tanrı bu kulübe seksi erkekleri yağdırmış mıydı? Bu adam çok çekiciydi. Daha yakından baktığımda, onun Madison'ın erkek arkadaşı J olduğunu fark ettim. Onunla barbeküde tanışmıştım ama Scott'a daha çok odaklandığım için ona pek dikkat etmemiştim.

Elinde telefonu vardı ve stresli görünüyordu. "Scott, Madison arıyor. Kedinin o lanet tasmayı çıkarmak istediğini ve susmadığını söylüyor. Yapmam gereken işler var ve şu anda en son ihtiyacım olan şey senin kedin için başımın etini yemesi." Telefonu Scott'a uzattı. "Konuş onunla ve bu sorunu hallet, kardeşim."

Scott ona ters bir bakış attı ama telefonu aldı. "Tanrı aşkına Madison, o sadece bir kedi. Sen hallet. Birkaç saat sonra gelip alırım." Bana baktı ve sonra ona, "Bir dakika bekle" dedi.

Telefonu ağzından uzaklaştırıp bana sordu, "Kedi tasmaını çıkarabilir mi?"

Monty'den bahsettiklerini anladım. "Hayır, çıkarma, yarasını tırmalayıp enfeksiyon kapabilir. O zaman daha fazla para ödemek zorunda kalırsın." Madison'ın Monty'yi neden aldığını anlamamıştım.

Bana teşekkür etti ve telefonu yerine koydu, "Ne yaparsan yap, kedinin tasmaını çıkarma. Bana zaten bir servete mal oldu."

Konuşmasını bitirip telefonu geri verdi. Adam bana son bir kez baktı ve bizi yalnız bıraktı.

"Sen her zaman insanlarla böyle mi konuşursun? Madison'ın Monty'yi neden var?" diye sordum.

"Nasıl yani?"

"Ona çok kaba davrandın." "Madison bazen çok sinir bozucu olabilir."

Ayağa kalktım ve elbiseyi düzelttim, Scott'ın bacaklarıma baktığını fark etmeden. Bunun için koştüğüm için şükredebilirdim.

"Benim geldiğim yerde, kız kardeşlerimize asla öyle konuşmayız."

"Neredeymiş orası?" diye sordu ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşarak.

"Gympie."

"Sen tam bir taşralısın, değil mi?" "O ne demek?"

Kıkırdadı. "Sadece bir gözlem. Aslında çok ferahlatıcı."

Ne demek istediğini anlamadım, o yüzden görmezden geldim. "Bana cevap vermedin. Madison neden Monty'yi aldı?"

"Michelle'e güvenemedim, o yüzden Madison'dan bir süre ona bakmasını istedim. O kedileri çok sever."

Bunu söylerken yanıma geldi ve koluma dokunarak beni ofisten dışarı çıkardı. Kapıyı arkadan kilitledikten sonra beni koridordan geçerek kulübe geri götürdü. Ona bu kadar yakın olmak başımı döndürüyordu ve dokunuşu beni heyecanlandırdı. Konuşmayı kesmesi iyi olmuştu, çünkü ağzımdan sadece anlamsız sözler çıkardı.

Onu takip ederek bara kadar gittim, orada durdu ve bana döndü. "Daha önce barda çalıştın mı?"

Başımı sallayarak, "Evet, bira dökmeyi bilirim," dedim.

"Şükürler olsun." Barın arkasındaki kıza işaret ederek dikkatini çekti. Onu önceki gecedен tanıyordum. "Amy, Harlow yarın gece işe başlayacak. Tecrübeli ama ona işin inceliklerini göstermen gerekecek."

"Tabii," dedi Amy ve bana gülümsedi. Scott bana döndü. "Sana uyar mı?" "Evet, teşekkürler."

Bana kısa bir baş salladı. "Güzel. Ne giyeceğin ve ne zaman geleceğin konusunda Amy ile konuşursun. Ben gitmeliyim."

"Tamam. Tekrar teþekkürler, iþ için."

Zaten uzaklaþmaya baþlamıþtı ama bana dönüp, "Sabah ilk iþ olarak buzdolabı bilgilerini aramayı unutma," dedi.

"Tamam, olur."

Kulübün ön kapısından çıktı ve ben de kendimi neye bulaþtırdığımı merak ettim. Daha önce bar iþinde çalışmıþtım ama striptiz kulübünde hiç çalışmamıþtım. Üstelik Scott Cole için çalışacaktım ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Bölüm 10

Scott

Neye razı oldum ben?

Harlow çok tatlıydı. Indigo'da başarılı olacağından emin değildim ama yine de orada çalışmasına evet demiştim. Tanrım, sikimle düşünüyordum. Sikim demişken, gerçekten sevişmem gerekiyordu; bir haftadır kadın görmemiştim ve bu bir hafta çok uzun bir süreydi.

"Scott, neredeydin lan?"

Düşüncelerim kesildi ve babama baktım. Kulüp barının köşesindeki bir masada Griff ve J ile oturmuş beni bekliyordu ve sinirli görünüyordu.

Bir sandalyeyi tutup arkasına döndüm, böylece sırtım ona dönük oturdum. "Indigo için personel mi alıyorsun?" diye ters bir şekilde sordum.

"İyi. Bir dertten kurtulduk. Blade ve Bullet'ın durumu da kendiliğinden çözülmüş gibi görünüyor."

Şüpheliyim devreye girdi. "Gerçekten mi?"

Babam şimdi bana gerçekten kızgın görünüyordu. "Neden Blade ile olan sorunlarını aşamıyorsun?"

"Ona güvenmiyorum. Hiç güvenebileceğimi de sanmıyorum. O yüzden, birdenbire daha fazla kokain satma planlarından vazgeçtiğini söylediğinde, sana inanmıyorum."

"Bana söz verdi."

Burun kıvırdım. "Onun sözü benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Bence Black Deeds ile aralarında bir şeylerin olacağına karşı hala tetikte olmalıyız."

Babam elini masaya vurdu; öfkesi yüzünden belliydi. "Uzun zamandır Storm'un başkanayım, evlat. Her zaman tetikteyim, bu yüzden işimin bu kısmını bana öğretmeye kalkma. Bu çok aşağılayıcı. Blade'e gelince, onun hakkında bir kelime daha duymak istemiyorum. O benim oğlum ve bana söz verdiğinde ona güvenirim."

Onun sözlerine öfkeyle baktım. Babamla ilişkilerim o kadar bozulmuştu ki artık ondan nefret ediyordum; anneme yaptıklarından ve başka bir ailesi olmasından nefret ediyordum.

ne tür bir adam karısına ve çocuklarına böyle bir şey yapar? Belli ki, sandığım kadar iyi tanımadığım türden bir adamdı.

"Griff, ofisime gelir misin? Bakman gereken bazı evraklar var," dedi ve Griff'le birlikte odadan çıktı.

J derin bir nefes verdi. "Senin babandan nefret ediyorum."

"Tek sen değilsin kardeşim," dedim ve saçlarımı karıştırdım.

Bir an sessizce oturduk, bunu düşündük, ama J de benim gibi aynıydı, aynı konuyu tekrar tekrar konuşmaktan nefret ederdi, bu yüzden hemen başka bir konuya geçti. "Hey, işe aldığın sarışın neyin nesi? Ona bakışını gördüm."

"Ona nasıl baktım lan?"

Sırıttı. "Sana bunu söylemek istemezdim ama daha önce bir kadına öyle baktığınızı hiç görmemiştim."

Öne eğildim ve "Nasıl bakmışım, J?" diye sordum. "Onu

sikmek ve bırakmamak istiyormuşsun gibi, kardeşim."

Sandalyeyi geri ittim.

Ayağa kalkarak mırıldandım, "Olmaz lan.

Sana daha önce de söyledim, o iş bana

göre değil." J güldü. "Göreceğiz."

Onu orada kendi kendine gülerek bıraktım. Ama Harlow'u düşünmeye başladım. Bu da beni sinirlendirdi çünkü düşünmem gereken başka çok şey vardı. Bu, yerleşmek istemememin nedenlerinden biriydi. Arkadaşlarımın yerleşmesini izlemiştim; bu onları mahvetmişti ve benim bunun için ne zamanım ne de isteğim vardı.

Ertesi sabah saat on birde Harlow'dan hala haber almamıştım, ben de telefonu alıp onu aradım.

"Üzgünüm, çok meşguldüm, kendimi kaşımaya bile vaktim olmadı," diye telaşla cevap verdi. Bu beni gülümsetti; nedenini bilmiyorum ama gülümsedim.

"Tamam, sorun yok. Ama buzdolabının ayrıntılarını öğrenmem gerekiyor, böylece sizin için ayarlayabilirim."

"Şu anda altı müşteri var. Onları halledince bilgileri mesaj atabilir miyim?"

"Tabii. Ne olacağını öğrenir öğrenmez sana haber veririm," dedim ve telefonu kapattım. Telefonu masaya bırakıp koltuğuma yaslandım ve onu düşündüm. Aslında bütün gece ve sabahın büyük bir kısmında onu düşünmüştüm. Kahretsin, onun aramasını bekliyordum. Bir kadının aramasını beklemek, pek de gurur duyulacak bir şey değildi. Harlow'un beni bu kadar sık düşündüren şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama sanırım diğer kadınlardan çok farklı olmasıydı. Storm'un başkan yardımcısı olarak, kulübe girmek isteyen birçok kadınla tanışmıştım. Onlar kolay lokmaydı, hiç zorluk çıkarmazlardı. Aslında, hiçbirinden hiçbir zaman zorluk çıkmamıştı. Harlow ise tam tersiydi; beni defalarca sorguya çekmişti. Bu beni çok sinirlendiriyordu, ama aynı zamanda çok da tahrik ediyordu. Onun küstah ağzını daha çok duymak istiyordum.

Saat üçte motosikletimi onun kafesinin önüne park ettim. Buzdolabının teslimatını ayarlamıştım ve gelmeme gerek yoktu ama kendimi burada buldum. Birkaç dakika dışarıda durup kafenin dışını inceledim. Dışarısı biraz bakıma ihtiyaç duyuyordu; bir kat boya ve yeni tabelalar fena olmazdı. Ön kapıdan içeri girdim ve kafenin rustik atmosferi beni karşıladı; kırmızı ve beyaz kareli masa örtüleri ve diğer rastgele rustik biblolar gözden kaçması imkansızdı. Brisbane'in ortasında bu atmosfer biraz garip duruyordu.

Gözlerim, yerdeki tozu süpürmek için eğilmiş olan Harlow'a takıldı. Lanet olsun, muhteşem bir kıcı vardı ve gözlerimi ondan ayıramıyordum. Ayaklarımı genişçe açıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak manzarayı seyrettim. Yine o dar kot pantolonunu giymişti ve sonunda dik durup arkasını döndüğünde, giydiği daracık kırmızı straplez bluzunu görünce nefesimi tuttum. Tanrım, sikim bir anda sertleşti.

Varlığımla bir an için hazırlıksız yakalandı ama çabucak toparlanıp bana gülümsedi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Buzdolabının iyi gelip gelmediğine bakmaya geldim."

"Teşekkürler, çok naziksin." Benden uzaklaşıp tezgaha doğru yürüdü ve gözlerim yine onun kicina takıldı.

Ön kapıdan gelen çocukların sesi beni yaptığım şeyden kopardı. Harlow'un yüzü aydınlandı ve çocukları selamladı. "Hey, siz ikiniz! Kırmızı kadife kek zamanı mı?"

Anneleri gülerek başını salladı. "Evet, seni görmek ve pasta yemek için gelmek için sabırsızlanıyorlardı. Ama çoğunlukla seni görmek için."

Harlow ön camın yanındaki koltuğu işaret etti. "Oturun, size pasta ve milkshake getireyim." Bana baktı, yüzü sevinçle kızardı ve "Beklerken pasta ister misiniz?" dedi.

Beklediğim bir şey değildi ama lanet olsun, kek reddetmem. "Tabii, teşekkürler."

Bana parlak bir gülümseme attı ve "Harika! Otur, hemen geliyorum" dedi.

Dediğini yaptım ve kekimi beklerken onun çocuklarla etkileşimini izledim. Onlarla çok doğal davranıyordu ve Lisa'nın neden böyle bir anneye sahip olamadığını merak ettim; çocuklarla birlikte olmayı gerçekten seven ve onlara tüm dikkatini veren bir kadın. Beklerken, arka taraftan yaşlı bir kadın çıktı. Harlow'a o kadar benziyordu ki, onun annesi olduğunu anladım.

O da benim oturduğum yere geldi. "Sen Scott olmalısın." Bana gülümsedi.

"Benim. Beni nasıl anladınız?"

Kadın güldü. "Dövmelerimden ya da botlarımdan olabilir, ama muhtemelen saç kesimin yüzünden." Bana göz kırptı. Bu kadını hemen sevdim, bu nadiren başıma gelen bir şeydi.

"Harlow bana adını söylemedi."

Elini uzattı ve benim elimi sıktı. "Ben Cheryl. Tanıştığımıza memnun oldum. Buzdolabı için yaptıklarına teşekkür ederim."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum, Cheryl. Harlow'a da söylediğim gibi, doğru ekipman olmadan kafe işletemezsin. Elimden geldiğince yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

O anda Harlow odanın diğer ucundan seslenerek bizi böldü. "Anne, Scott'a kırmızı kek alabilir misin lütfen?"

Cheryl gülümsedi ve başını salladı. "Tabii. Sen de kahve ister misin? Ya da başka bir şey?"

"Kahve iyi olur, teşekkürler."

"Hemen geliyor," diye söz verdi ve hazırlamaya gitti.

Annesi gittikten sonra Harlow'u tekrar izlemeye başladım ve Cheryl kek ve kahveyle masaya döndüğünde zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Elinde iki kahve vardı ve masaya oturduğunda, sohbet etmeye niyetlendiğini anladım.

"Neden bu sohbetin samimi bir sohbet olacağı izlenimini ediniyorum?"

"Sen çok sezgisel bir adamsın, Scott. Ve kızım son birkaç gündür senden bahsedip duruyor, bu yüzden bu fırsatı değerlendirip nedenini öğrenmek istiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. Kahretsin, bu kadın çok doğrudan; onun hakkında sevdiğim bir başka özelliği. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Senin hakkında bilmek istediğim şey, bir kahve sohbetinde öğrenebileceğim bir şey değil. Sadece biraz seninle oturup seni tanımak istedim."

"Hiç lafını esirgemeyen birisin, değil mi?"

"Hayır, ama özellikle Harlow söz konusu olduğunda. Hayatında çok fazla incitildi ve bunun tekrar olmasına izin veremem."

"Anlıyorum. Ama şunu söylemeliyim ki, Harlow ile aramda hiçbir şey yok, bu yüzden rahat olabilirsin."

"Bak, bugün buraya gelmeseydin buna inanırdım. Her şeyin Harlow'un suçu olduğunu düşünürdüm, ama gelip gelmeyeceğin belli olmayan bir buzdolabı teslimatını denetlemek için gelmen bana çok şey ifade ediyor." Kahvesinden bir yudum içti ve pastamı işaret etti. "Ye, çok güzel."

Bu kadın çoğu insanın yapamayacağı bir şeyi başarmıştı; beni şaşkına çevirip susmuştum. Ben de kek yedim. Bu daha güvenli bir seçimdi. Ve lanet olsun, kek çok lezzetliydi.

Gülümseyerek, "Harlow iyi bir aşçıdır. Katılır mısın?" dedi. "Bunu Harlow mu yaptı?"

O da başını salladı. "Evet, en sevdiği pasta."

Kahretsin, artık benim de en sevdiğim kek olmuştu. Çok lezzetliydi; hayatımda yediğim en iyi kekti. Harlow birkaç dakika sonra bize katılana kadar sessizce oturup kek yiyip kahve içtik.

"Pasta nasıldı?" diye sordu, boş tabağıma bakarak.

"Az önce annene, hayatımda yediğim en iyi pasta olduğunu söyleyecektim."

Yüzü kızardı. Sonra bana yine o muhteşem gülümsemesini gösterdi ve o anda Harlow'un erkekliğim için bir tehlike olduğuna karar verdim. Onu hiç bir kadını istemediğim kadar istiyordum. Kendimi toparlamalı ve biriyle yatmalıydım; bu sorunu çözecekti.

Ağzını açıp daha fazla zarar vermeden kapı açıldı ve iki teslimatçı içeri girdi. Ayağa kalktım ve onlara başımı salladım. "Buzdolabı mı getirdiniz?"

"Evet, dostum. Nereye koyalım?"
Cheryl'e başımı salladım. "Patronuna sor."

Onlar buzdolabını nereye koyacaklarını konuşurken, ben onların sesini bastırarak Harlow'un kek ve kahve fincanlarını temizlemesine odaklandım. Arka tarafa gitti ve geri dönmeyince onu aramak için oraya gittim. Mutfakta bulaşık makinesini dolduruyordu ve ben kapı çerçevesine yaslanarak onu sessizce izledim.

Orada olduğumu biliyordu çünkü işini bırakmadan, "Bize buzdolabı aldığın için çok teşekkür ederim. Annem çok memnun oldu," dedi.

"Annen çok özel bir kadın."

Bulaşık makinesini bitirip kapattıktan sonra bana dönüp baktı. Gözlerim göğüslerine kaydı. O bluz göğüslerine tam oturmuştu; herhangi bir erkek göğüslerinden gözlerini ayırmakta zorlanırdı. Ben aziz değildim ve beğenimi göstermekte bir sakınca görmedim, bu yüzden yüzüne bakmak için birkaç saniye bekledim. Bana başını sallıyordu ama gülümseme izleri vardı.

Sırıttım. "Tatlım, böyle bir şey giyeceksen erkeklerin bakmasını beklemelisin."

"Dön." "Ne?"

Tekrar etti. "Dön dedim."

"Evet, anladım ama ne yapmaya çalıştığını merak ediyorum."

Bana doğru yürüyerek kişisel alanıma girdi. Yüzünde seksi bir gülümseme belirdi ve "Arkanı dön de kışını görebileyim, çünkü bebeğim, bir kadının ihtiyaçları vardır ve sen böyle bir şey giyeceksen, onun ihtiyaçları karşılanacak." dedi.

Elimi uzattım ve boynuna doladım, onu kendime doğru çektim. "Siktir kadın, bana ne yapıyorsun?"

Nefesi hızlandı. "Senin bana yaptığın şeyin aynısını." Gözlerimiz birbirini aradı ve tam onu öpecekken

Cheryl bizi böldü. "Scott, teslimatçılar buzdolabında yardıma ihtiyaçları var."

Harlow'dan gözlerimi ayırmadan cevap verdim, "Hemen geliyorum."

O gitti ve ben hemen hareket etmek yerine elimi boynunda sabit tuttum. "Bu konuşma bitmedi; daha çok var."

Harlow tek kelime etmedi, sadece başını salladı. İsteksizce boynundan elimi çektim ve onu buzdolabına yardım etmeye bıraktım.

Bölüm 11

Harlow

Kırmızı deri elbiseyi kaldırıp tekrar inceledim. Kahretsin, bu minicik şeye asla sığamam. Sıgsam bile, bana yapış yapış yapışır.

Amy güldü ve ben ona umutsuzca baktım. "Bunu gerçekten giymek zorunda mıyım?"

"Evet, giymelisin. Ama hepimiz giyiyoruz, böylece sen farklı olmazsın."

Derin bir nefes aldım. "Tamam, giymem için bir dakika ver, sonra çıkarım, sen de bana etrafi gezdir."

O da başını salladı ve beni yalnız bıraktı. Indigo'daki ilk vardiyama bakıyordum ve gergin olduğumu söylemek yetersiz kalırdı. Hızlıca soyunduktan sonra kırmızı kıyafeti giydim. Aman Tanrım, bu giydiğim en dar ve en kısa şeydi. Aynada kendime baktım. Elbise dekolteli olduğu için göğüslerim ortadaydı ve hafifçe dönünce elbisenin popomu nasıl sarstığını fark ettim. Tanrıya şükür formda kalmıştım. Çok da kötü görünmüyordum ama biraz kendimi garip hissediyordum. Ancak, büyük kız pantolonumu giydim ve bununla başa çıktım; bu annem içindi ve o bana hayatta her şeyi vermişti, bu da benim ona en azından yapabileceğim şeydi.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktım ve Amy bana Indigo'da işlerin nasıl yürüdüğünü göstermeye başladı. Daha önce birkaç barda çalışmıştım ve buradaki işlerin sorunsuzluğundan oldukça etkilendim; her şeyi çok iyi ayarlamışlardı.

Yarım saat kadar prosedürleri gözden geçirdikten sonra Amy beni şaşırtarak, "Scott seni işe aldığında çok şaşırdım" dedi.

Ciddi yüzüne baktım. "Neden?"

"O seni mülakata almadı ve ben ona bunu sorduğumda, sorduğum için bana kötü davrandı. Ayrıca Griff'e seni kontrol ettirmedi; bu da onun için standart bir prosedür. Ama en garip olanı, geçen gece buraya sarhoş geldiğinde onu kızdırmış olman. Scott'ı bu kadar kızdırdıktan sonra, bir daha onun yüzüne bakacak kadar zaman ayıran birini hiç görmedim."

. Tabii kız kardeşi ya da Storm üyesi değilse. Scott'ta insanlar tek bir şanslı.

Vay canına. Onu birden fazla kez kızdırdığımı bilmiyordu. Olayı geçiştirmeye çalıştım. "Onu bir daha kızdırmasam iyi olur, değil mi?"

Bana gülümsedi; küçük bir gülümsemeydi ama yine de gülümsedi. "Oh, bence bir şey olmaz Harlow. Gördüğüm kadarıyla, bu sefer paçayı kurtarabilirsin."

Yüzüm kızardı. "Lanet olası erkekler. O beni böyle yapıyor; onunla tartışmak istemiyorum."

"Benim hayatımın özeti. Kocam da beni sinirden deliye çevirene kadar her türlü tuşa basar. Ama barışma seksi muhteşemdir," dedi ve bana göz kırptı.

Güldüm ve aramızda bir bağ kurulduğunu hissettim. Yeni bir işe başlamak için iyi bir başlangıçtı; yeni bir işe başlayıp yeni iş arkadaşlarınızla anlaşılamamaktan daha kötü bir şey yoktur.

Saate baktı. "Tamam, açılış saatine yarım saat var. Birkaç şeyi daha gözden geçirelim."

Dört saat sonra, molamda personel odasında oturuyordum. Şu ana kadar vardiyamdan memnun kalmıştım. Müşteriler çoğunlukla fena değildi. Zaten gözleri sadece striptizcilerdeydi, bana fazla bakmıyorlar. Tabii sokaktaki ortalama bir erkekten daha fazla değil. Beni biraz şaşırtan şey, kadın müşteri sayısıydı; erkeklerle birlikte gelenler değil, striptizcileri izlemek için gelenler. Şaşırmamam gerekirdi ama şaşırdım.

Scott içeri girdiğinde molam neredeyse bitmek üzereydi. Her çalışanın sahip olduğu dolapların önünde duruyordum ve onu duyunca döndüm. Aniden durdu ve beni süzdü.

"Siktir," diye mırıldandı ve başını salladı.

"Ne?" *Hay aksi, şimdi ne yaptım?* Savunma pozisyonunda ellerimi belime koydum ve onun cevabını bekledim.

Bana doğru yürüdü, kolunu başımın üstündeki dolaba dayadı ve bana doğru eğildi. Deri ve yağ kokusu beni sarhoş etti

ve karnımda kelebekler uçuşuyordu. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

O bana bu kadar yakinken, hiçbir şey hakkında hiçbir fikrim yoktu. O anda zihnim tamamen ona kapılmıştı. "Scott, bana bir ipucu verebilir misin, çünkü şu anda hiçbir şey aklıma gelmiyor."

"Tanrım," dedi ve sonra kendini durdurdu, dolaptan uzaklaşarak benden uzaklaştı. Bir adım geri attı, gözleri bana dikilmişti ve sonra "Siktir" dedi.

Artık kafam gerçekten karışmıştı ama başka bir şey söyleyemeden, dönüp odadan çıktı. Ben şaşkın bir halde kalakaldım. *Ne oluyor lan?*

Düşünmeden peşinden koştum. Onu ofisinde buldum; içeri yeni girmişti ve hala bana sırtını dönmüştü. "O neydi?" diye sordum.

Bana dönüp baktı. "İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce uzaklaşıyordum."

Alnımı kırıştırdım; söyledikleri bana mantıklı gelmiyordu. "Neden pişman olacağız ki?"

"Kahretsin, Harlow, birincisi, biz tamamen farklı dünyalardan gelen farklı insanlarız. İkincisi, aramızda bir şey olursa, benim için tek seferlik olur, ama senin için öyle olmayacağından eminim."

Nasıl benim ne istediğimi bilmeye cüret eder? "Yani, benim ne istediğimi sormadan, kendi varsayımlarına göre karar mı veriyorsun? Sen gerçekten önceki nesillere ait birisin, değil mi?"

Gözlerinde öfke parladı. "Bu ne demek lan?"

"Bu, kadınların son yirmi yılda çok uzun bir yol kat ettiği anlamına geliyor, Bay Mağara Adamı. Artık ne istediğimizi seçebilecek kadar olgunuz ve eğer fark etmediysen, ara sıra tek gecelik seks yapmaya da karşı değiliz."

"Bebeğim, tek gecelik ilişki yapabilen bir kadınla henüz tanışmadım. Hep daha fazlasını istiyorlar ve benim verecek başka bir şeyim yok."

"Belki beni denemelisin. Erkeklerin sana dünyaları vaat edip sonra sözlerini tutmadıklarında uydurdukları saçma yalanları ve bahaneleri istemiyorum. Bir gecelik, sözsüz bir ilişki tam benim tarzım."

Kaşlarını kaldırdı. "Buna inanmıyorum tatlım. Sen çok iyi bir kızsın."

Lanet olsun, erkeklerin beni o kategoriye sokmasından bıktım! Ona güzel davranacağım. Saçlarımı salladım ve yüzüme tatlı bir gülümseme yapıştırdım. Ona doğru yürüdüm ve yanına geldiğimde durdum. "Hiç güzel biriyle birlikte oldun mu, Scott? Bahse girerim olmadın. Ve öyleyse, ne kaçırdığını bilmiyorsun çünkü güzel tatlıdır ve tatlı tam isabet eder. Her. Lanet. Zaman," dedim ve omuz silktim, "Nazik olmayı sevmemene çok yazık. Ama sorun değil, çünkü eminim Nash severdi." Son cümleyi söylerken ona göz kırptım ve odadan çıktım. Vardiyama dönmem gerekiyordu ama aynı zamanda Scott'tan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum; reddedilmeyi pek iyi kaldıramazdım. Özellikle de bir erkeğin üzerine atlamış gibi davrandıktan sonra.

Vardiyamın geri kalanı iyi geçti. Scott'ı bir daha görmedim, bu bir lütuftu; onu tekrar görmeden önce kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı.

"Bu gece iyi iş çıkardın kızım," Amy bana iltifat ederken gülümsedi.

"Teşekkürler, Amy, bu benim için çok önemli."

"Bu gece tekrar gelecek misin?"

"Scott'ın beni ne zaman çalıştırmak istediğini bilmiyorum ama umarım çalışırım çünkü paraya ihtiyacım var."

"Personel sayımız azaldı, bu yüzden bu gece işe çağrılacaksınız."

"Harika." Onu ve güvenlik görevlisini dışarıya kadar takip ettim. Vardiyası biten tüm personeli arabalarına kadar eşlik etmesi gereken bir kural vardı. Amy arabasına doğru gitti, ben de benimkine doğru yöneldim. Scott'ın arabama yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bir ayağını diğerinin üzerine atmış halde durduğunu görünce şaşkına döndüm. Güvenlik görevlisine başıyla selam verdi, görevli de bizi yalnız bıraktı. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemeden olduğum yerde donakaldım.

Yavaşça arabadan uzaklaştı ve kollarını açtı. "Haklısın. Hiç iyi davranmadım," dedi sert bir sesle.

Hâlâ ona biraz kızgındım. "Şey, ben tavsiye ederim, hatta sana bunun için gidebileceğin birkaç yer önerebilirim."

"Beni zorlama, Harlow. Özür dilemeye çalışıyorum," dedi, iç çamaşırını eritecek kadar alçak ve boğuk sesiyle beni uyardı. Lanet olsun.

"Sanki senin özrüne minnettar olmam gerekiyormuş gibi konuşuyorsun; sanki bunun için ayaklarına kapanmam gerekiyormuş gibi." Belki biraz alaycı davrandığımı biliyordum ama lanet olsun, bana iyi davrandıkları için onlara bir şey borçlu olduğumu düşünen erkeklerden bıktım. Bundan sonra, bir ilişkide eşit olacaktım ya da hiç ilişki kurmayacaktım.

Kolumu yakaladı ve sertçe kendine çekti. "Ben insanlardan özür dilemem. Asla."

"Aferin sana," dedim ve aramızda biraz mesafe bırakmak için göğsüne ittim ama o beni tuttu ve yakınımında tuttu.

"Siktir, kadın. Her zaman bu kadar zor mu olacaksın?"

Ondan uzaklaşmaya çalışmayı bıraktım ve ona öfkeyle baktım. "Seninle bir gece geçirmek istediğimi söylemiş olabilirim ama kolay bir kadın olacağımı kastetmemiştim. Bunun için çabalaman gerekecek çünkü bu aralar standartlarım yüksek."

"Yüksek standartlarla başa çıkabilirim, bebeğim, ama karşılıklı fedakarlık lazım. Söylediğim veya yaptığım bir şeyi düzeltmeye çalışırken, sinirli tavırlarında kalıp her şeyi uzatmak yerine benimle işbirliği yapmanı istiyorum."

"Söylediğin şey aslında doğru olmasına rağmen, onu yanılsmış gibi gösterme konusunda gerçekten yetenekli birisin, değil mi?"

"Ben sadece olduğu gibi söylüyorum. İnsanlar ister kabul etsin ister etmesin, umurumda değil."

Tanrım, o hem sinir bozucu hem de çekiciydi. Bu durum beni gerçekten delirtiyordu. "Peki ben bırakmak istiyorum dersem ne dersin?"

"Sana dalga geçmeyi kesmeni söyledim."

"Yani, başka bir deyişle, benim için umursuyorsun." Bu konuşmadan zevk almaya başlamıştım.

O kaşlarını çatı. "Sözlerimi çarpıtma."

Ona masumca gülümsedim. "Çarpıtmıyorum, ama sana bariz olanı göstermek eğlenceli."

Derin bir nefes aldı ve mırıldandı, "Sadece arabaya bin." Ama benim arabamı işaret etmiyordu; benimkinin yanında park etmiş Charger'ı işaret ediyordu.

"O benim arabam değil."

"Biliyorum, bebeğim. O benim arabam."

"Neden senin arabana bineyim ki?"

"Çünkü seni eve ben götüreceğim." Kapımı açmış ve bana binmem için işaret ediyordu.

Aman Tanrım! "Eve kendim gidebilirim Scott."

"Evet, ama seni eve ben götüreceğim, o yüzden arabaya bin." Yine bana çok kötü bakıyordu.

Doğal tepkim onunla tartışmaya devam etmektir ama durumu hızlıca değerlendirdim ve arabaya binip onu eve götürmesinin daha kolay olacağına karar verdim. "Tamam, ama benim arabam ne olacak? Burada güvende olacak mı?"

Başını salladı ve elini uzattı. "Anahtarlarını ver. Griff senin arabayı evine götürecektir, sonra ben onu buraya geri getireceğim."

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?" Bu çok zahmetli bir iş gibi görünüyordu.

"Şaka yapmıyorum," dedi ve bizimle birlikte yürüyen Griff'e baktı.

Başımı salladım, çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve ona uzattım.
verdim.

kaldım.

olduğunu düşündüm.

Sonra arabasına bindim ve susup

O anda yapılacak tek şeyin bu

"Ona güvenmediğimi söylemiştim."

Scott

"Sana o orospu çocuğuna güvenmediğimi söylemiştim."

Griff elini kaldırarak beni durdurdu. "Sana tek söylediğim, onların Blade'in adamları. Onları o mu gönderdi yoksa kendileri mi geldiler, bilmiyoruz.

"Bana bu saçmalığı anlatma, Griff. Tabii ki o gönderdi. Ve şimdi Harlow da bu işin ortasında kaldı."

"Onu bu işin dışından tutacağız."

"Saçmalık. Dün gece onu izlediklerini gördün."

"Belki Blade için izlemiyorlardı, sadece onu kontrol ediyorlardı."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Hayır, onu takip etmek için gönderilmişlerdi. Benim bilmek istediğim, neden?"

J ofise girip oturdu, ellerini başının arkasına koyarak arkasına yaslandı. "Harlow'un hedef alındığını duydum. Doğru mu?"

"Siktir," diye mırıldandı Griff. "Henüz kesin olarak bilmiyoruz ama önlem alıyoruz ve araştırıyoruz."

"Ne zamandan beri?" diye sordu J.

"Dün gece Indigo'da çalışırken onu izleyen birkaç adam olduğunu fark ettik. Griff güvenlik kamerası kayıtlarını izledi ve bütün gece orada izlediklerini doğruladı. Onu eve bıraktım ve bu sabah erkenden Stoney devraldı, evini izlemeye devam ettik. Neler olduğunu anlayana kadar onu izlemeye devam edeceğiz," diye cevap verdim.

"Stoney'nin yerine bir süre ben devralayım mı?"

"Evet, iyi fikir. Ben bunu sana bırakayım, sen de Nash'e senin yerini almasını söyler misin? Böylece öğleden sonra röportajları yapabiliriz."

J onaylayarak başını salladı ve çıktı.

"Harlow bu gece Indigo'da mı çalışıyor?" diye sordu Griff.

"Evet, ben de göz kulak olmak için orada olacağım. Bugün sen ve ben ne haltlar döndüğünü bulmaya çalışacağız."

"Senden bir adım öndeyim. Dün gece Indigo'da olan o iki pisliği takip ettiriyorum."

"Blade'i ziyaret etmeyi düşünüyorum."

"Henüz değil, Scott. Önce sessizce biraz araştırma yapalım." Griff haklıydı ama benim içgüdülerim silahlarla oraya gitmemi söylüyordu, bu yüzden kendimi zor tuttum.

Harlow o gece vardiyasına geldiğinde ben ofisteydim. Nash onu kulübe kadar takip edip bana haber verdiği için burada olduğunu biliyordum, beni görmeye geldiği için değil. Dün gece onu eve bırakmak için ısrar ettiğim için bana kızgındı ve neden bunu yapmak istediğimi ona açıklamamıştım, bu yüzden hâlâ bana kızgın olduğunu düşündüm.

Onu aramak için ofisten çıkmadan önce birkaç saat geçti. Nash, ben evrak işlerini ve yapılması gereken diğer idari işleri bitirirken göz kulak oldu. Kulüp alanına girdiğimde bana başıyla selam verdi ve gitti; görünüşe göre bir yerde onu bekleyen bir kız vardı. Harlow'a baktım ve onu görünce nefesimi tuttum. Tanrım, bu gece muhteşem görünüyordu. Kırmızı elbisesini giymiş, sarı saçları açık ve yüzü kocaman bir gülümsemeyle kızarmıştı. Bir müşterinin söylediklerini duyabilmek için bara eğildi ve adamın söylediği şeye gülerек başını geri attığında, içimi kıskançlık kapladı.

Siktir.

Bir tür içgüdü beni ele geçirdi ve bara doğru yürüdüm. "Harlow," diye bağırdım ve o şaşkınlıkla başını çevirdiğinde devam ettim, "Ofisime. Hemen."

Kaşlarını kaldırdı ama dediğimi yaptı. Onun hemen arkasında, Indigo kızlarına giydirdiğimiz lanet elbisenin zar zor örtüğü kıkına gözlerimi dikmiş bir şekilde onu takip ettim. Ofise vardığımızda içeri girdi, arkasını döndü ve kollarını önünde kavuşturdu.

"Ne?" diye tersledi. "Vardiyan nasıl gidiyor?"

"Beni işten çağırıp bunu sormak için aramadın herhalde?"

Tanrım, ben ne yapıyordum böyle?

İç geçirdim ve çenemi ovuşturdum. "Baştan başlayabilir miyiz? Seni istemeden sinirlendirdim."

Bir an sürdü ama bakışları yumuşadı. "Tamam." "Her şey sil baştan, tamam mı?"

Başını sallayarak, "Evet, temiz sayfa," dedi. Gerginlik

"Tamam, mağara adamı suçlamalarıyla başlayalım. Tamamen doğru değil ama yaptığım her şeyin bir nedeni var. Annen daha önce kazıklandığını söylemişti ve ben sana saygı duyuyorum, seni incitmek istemiyorum. Bu yüzden birlikte yatmamamızın iyi bir fikir olmadığını söyledim. Kararı senden almak için değil. Lanet olsun, inan bana bebeğim, amını tatmak istiyorum ama hayatımda ilk kez bencil bir pislik gibi davranmıyorum. Seni eve bırakmaya gelince, o saatte dışarıda pislikler dolaşıyor ve eve sağ salım vardığından emin olmak istedim." Bir an durdum ve sikimi çıldırtan kokusunu alabilecek kadar yaklaştım. Sesim alçak bir uğultuya dönüştü. "Nash'in senden bir parça istemesi mi? O orospu çocuğu bir daha sana yaklaşamayacak. Anladın mı, bebeğim?"

Nefesi hızlanırken göğsü hızla inip kalkıyordu ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Seni anladım. Her şeyi. Şimdi, işe dönmemi ister misin?"

"Evet, ama o elbise benim için sorun olacak."

"Ah, sana bunu söylemek istemezdin koca adam, ama başka seçenek yok." Bana o seksi gülümsemesiyle sırıtıyordu, o lanet elbiseyi hemen orada yırtıp atmak istedim.

"Evet, biliyorum. Lanet olsun, biliyorum," diye mırıldandım.

O güldü ve bu en tatlı sesiydi. *Tanrım. Bu düşünceler nereden geliyordu?* Elimi kapıya doğru salladım. "Git. Ve Harlow, bu gece seni yine eve ben bırakacağım."

Gözlerini devirdi ama sadece "Evet, Scott" dedi. Sonra gitti ve ben yine ne halt ettiğimi merak ederek kaldım.

Bölüm 13

Harlow

Bir masaya oturdum, başımı masaya koyup bir dakika gözlerimi kapattım. Sadece dört saat uyuduktan sonra yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Geceleri Indigo'da, gündüzleri de burada çalışmak eninde sonunda beni öldürecekti. Annem geç gelmemi söylemişti ama siparişler için kek yapması gerektiğini biliyordum, onu tek başına bırakıp müşterilere hizmet etmesini istemedim. Neyse ki bu gece Indigo'da çalışmıyordum; yatak ve ben çok rahat bir gece geçirecektik.

"Harlow, uyan." Biri omuzlarımı nazikçe sallıyordu. Bir gözümü açtım ve kim olduğunu görmek için dışarı baktım.

"Git buradan, Madison," diye mırıldandım, içimden öyle düşünmüyordu, "Kardeşin beni yordu, uyumam lazım."

O sıırttı. "Sana ilgi duyduğunu biliyordum. Ne zamandır birlikte oluyorsunuz?"

Başımı kaldırdım. "Hayır, yanlış anladın. Kahretsin, sanırım öyle söylemişim, değil mi? Hayır, aramızda hiçbir şey yok..."

Beni keserek, "Sakin ol tatlım. Derin nefes al," dedi.

Onun dediğini yaptım ve çok uzun, derin bir nefes aldım. "Son iki gecedir Indigo'da, gündüzleri de kafede çalışıyorum, o yüzden oldukça yorgunum. Tek demek istediğim buydu."

Çantasını masanın üzerine attı ve karşımda oturdu. "Evet, Indigo'da çalıştığını duydum. Son günlerde kahve içmeye gelemedim, haberlerden çok uzak kaldım. Neden orada işe girdin ve Scott'ın eleman aradığını nasıl öğrendin? Sen ve Scott barbekü partisinde pek iyi anlaşmamıştınız, hala kafam karışık."

"Kahve ister misin?"

"Kızım, beni çok iyi tanıyorsun. Tabii ki kahve istiyorum."

Gülümsedim ve kahvesini almak için ayağa kalktım. "Daha sık görüşmeliyiz," dedim kahveyi hazırlarken.

"Evet! Cuma akşamı nasıl? Kuaförümle arkadaş oldum ve kızlar gecesi yapacağız."

"Ben de varım, Indigo'da çalışmıyorsam tabii. Kızlar gecesine ihtiyacım var. Bir arkadaşımı da getirebilir miyim?"

O da heyecanla başını salladı. "Tabii ki, ne kadar kalabalık o kadar iyi."

İkimize kahve yaptım ve karşısına oturdum. "Indigo'da çalışmamın uzun bir hikayesi var, ama kısaca geçen hafta anlattığım gibi; annemin faturalarını ödemek için paraya ihtiyacım var. Salı günü buzdolabından biri bozuldu ve yenisini alacak paramız yoktu, ben de Scott'a iş bulmasını rica ettim. O da bize buzdolabı ayarladı. Ah, bu, onun kulübüne sarhoş gidip, veterinerdeki işimi kaybetmeme neden olduğu için ona bağırıp çağırdıktan sonra oldu."

"Dur. Indigo'nun onun kulübü olduğunu nereden bildin?"

Kafamı salladım. "Bilmiyordum. Arkadaşımla işimi kaybettiğim için üzüntümü unutmak için dışarı çıkmıştık ve Indigo'yu gördük, striptiz kulübünün içi nasıl bir yer diye merak ettik. Sonra içeri girdik. Gerisi malum."

O gülüyordu. "Daha önce hiç striptiz kulübüne girmedin mi?" "Hayır!"

Ben iyi bir taşra kızıyım. Biz striptiz kulüplerine gitmeyiz."

"Peki şimdi ne düşünüyorsun?"

"Aslında, biraz seksi. Ama bu, orada dolaşan seksi motorcular yüzünden olabilir." Bunu söylerken ona göz kırptım.

"Utanmalısın, Bayan Köy Kızı."

"Cidden, Storm'da seksi erkekler var. Sence de öyle değil mi?" Onunla bu kızlar sohbetini çok seviyordum.

Neredeyse kahvesini yüzüme tükürüyordu. "Hay sıçayım, hayır!" Omuz silkti ve ekledi, "Tamam, Nash gerçekten çok seksi ve ağzı da pis. Bunu J'ye sakın söyleme, yoksa seni öldürürüm. Nash'i öldürdükten sonra. Ve Griff... Mmm, onda beni çok korkutan bir şey var ama aynı zamanda beni çekiyor. Diğer Storm erkeklerini seksi bulmuyorum ama unutma, onlarla birlikte büyüdüm, bu yüzden onlara kardeşlerim gibi bakıyorum."

"Geçen gece Griff ile tanıştım. Onun hakkında ne demek istediğini çok iyi anlıyorum; beni de çok korkuttu. Onun kötü tarafına denk gelmek istemezsin, orası kesin. Nash birkaç kez bana asıldı ama onun eteği olan her şeye asılan tiplerden olduğunu söyleyebilirim, değil mi?"

"Evet, Nash ayrım yapmaz. O kadınlara bayılır. Bir keresinde bana hiç evlenmek istemediğini söylemişti, bu da Scott'la aynı

Scott'inkiyle aynı. Bu adamların kendilerini dizlerinin üstüne çöktürecek bir kadınla tanışacakları günü bekliyorum. İzlemesi çok eğlenceli olacak.”

Scott hakkında söylediklerini düşündüm. O da bana ilişki yaşamadığını söylemişti. "Hiç ilişkileri oldu mu?"

"Nash'in kulübe gelmeden önceki hayatını bilmiyorum ama kulübe geldikten sonra kesinlikle yoktu. Scott ise liseden beri kız arkadaşı yok."

"Scott kaç yaşında?" "Otuz dört. Neden sordun?"

"Sadece, bir insan nasıl olur da liseden beri bir ilişki yaşamadan otuz dört yaşına gelir diye merak ediyorum. Ve dürüst olalım, lise aşkı gerçek bir ilişki sayılmaz."

"Scott hayatı boyunca Storm'a odaklanmıştı. Ve gerçekten çok kötü kadınlarla birlikte oldu. Yani, bir kez birlikte olduktan sonra hamile kalarak onu tuzağa düşürmeye çalışan kadınlar. Bu ona iki kez oldu ve sonra hayır cevabını kabul etmeyen stalkerlar da vardı. Yaşlı bir kadın olmak için her şeyi yapmaya hazır olan o kulüp fahişeleri, Storm'un oğullarından birine pençelerini geçirmek için hiçbir şeyden vazgeçmezler. Yani, doğruyu söylemek gerekirse, Scott kadınlar tarafından çok yaralandı."

"Scott'ın çocukları mı var?" Şaşırdım; iyi bir baba olacağını düşünmeme rağmen, çocuğu olmadığını sanıyordum.

"Hayır. Bir tanesi hamileydi ama düşük yaptı, Tanrı'ya şükür. Diğer sürtüğ yalan söylüyordu ama Scott birkaç ay boyunca bunu anlayamadı, bu yüzden ona bir süre acı çektirdi."

Bir süre sessizce oturup kahvemizi içtik. Scott'ı düşünüyordum; o da benim gibi mahvolmuştu. Tabii, farklı bir şekildeydi ama yine de mahvolmuştu çünkü biri senin güvenini böyle alıp çiğnediğinde, bu ruhuna iz bırakır.

"Peki, sen, Scott ve Blade'in arasında ne var?"

"Tanrım! Nereden başlasam? Tamam, uzun lafın kısası, babam annemi aldattı ve başka bir kadından bir çocuğu oldu. O da Blade. Ama bunu sadece birkaç ay önce öğrendik. Babam bunca zamandır diğer ailesini saklıyormuş. Blade'i tanıdım ve onu sevdim. Yani, bu dünyaya nasıl geldiği onun suçu değil. Ama Scott ona kin besliyor ve ona yüz bile tutmuyor. Ben bu işin dışında kalıp Blade ile kendi ilişkiyi sürdürüyorum. Onunla tanıştın, iyi biri, değil mi?"

"Vay canına, ailen kendi pembe dizisi olabilir. Kahretsin. Annen babana ne olduğunu öğrendiğinde nasıl başa çıktı? Ve evet,

Blade gördüğüm kadarıyla iyi görünüyor."

"Eskiden annemin güçlü bir kadın olduğunu düşünürdüm ama artık o kadar emin değilim. Hâlâ babamla birlikte. Nedenini bilmiyorum çünkü tüm bunlar olduğundan beri birbirimizden uzaklaştık. Benden ve Scott'tan uzaklaştı. Sanırım babamla hiçbir ilgimiz olmadığını ve annemin onu terk etmesi gerektiğini açıkça söylediğimiz için.

"Kadınlar erkekleri için garip şeyler yaparlar, değil mi? Eski sevgilim en yakın arkadaşımın beni aldattı. Onu hemen terk ettim; hapis cezası almaya degeceğini düşünseydim, hayalarını keserdim. Ama benzer durumlarda kalan birçok kadın tanıyorum. Anlamıyorum."

"Aynen öyle. J beni aldatırsa, tereddüt etmeden hayalarını keserim; hapis cezası buna değer."

Madison'ın söylediği ve yaptığı her şeyde açıkça görülen tutkusunu çok sevdim. Benden çok farklıydı; ben daha sakin, yapmadan önce düşünen bir kadındım.

Saatine baktı. "Kahretsin! İşe gitmem gerek," diye bağırdı ve ayağa fırladı. "Kahve ve sohbet için teşekkürler; seninle vakit geçirmeyi çok seviyorum."

Ben de ayağa kalktım ve onu kapıya kadar geçirdim. "Beni uyandırdığın için teşekkürler. İşinde iyi günler; ben burada zor bir gün geçireceğim."

Beni kucakladı. "Bol bol kahve iç. Seni ayakta tutar, buradan çalışan kızın kahvesi çok güzelmiş, güvenilir bir kaynaktan duydum."

Ben de ona sarıldım. "Teşekkürler, cuma gecesi için programım belli olur olmaz sana haber veririm."

"Scott sana izin vermezse, ben hallederim," dedi ve tekrar göz kırptı.

Onun gidişini izlerken karnımda o sıcak, yumuşacık, mutlu hissi hissettim ve güzel bir dostluğun başlangıcını hissettim.

Bölüm 14

Scott

J ofise girdi ve Monty'nin içinde olduğu kedi kafesini masanın üzerine attı. masa üzerine attı. Ona şaşkın bir bakışla baktım.

"Bu lanet kediden bıktım. Artık senin."

Kalemimi masaya attım ve sandalyeme yaslanarak sırtımı ve boynumu gerginleştirdim. Kıkırdayarak, "Ne kadar dayanacağını merak ediyordum" dedim.

Ellerini masaya koydu ve öne doğru eğildi. "Kız kardeşine aşık olduğum için şanslı bir orospu çocuğusun. Öyle olmasaydı, o kedi asla evime giremezdi. Bir daha asla, Madison dükkânı kapatsa bile umurumda değil, bu konuda tavrım kesin."

"Bunu sana söylemek istemem J, ama Madison konusunda o kadar köle gibisin ki, bir kedi bile seni kurtaramaz kardeşim. Ona hayır dediğin günü göreceğimi sanmıyorum."

Kafasını salladı ve bana sert bir bakış attı. Beni işaret ederek, "Sözlerimi iyi dinle, evime bir kedi girerse, sen 'sıkı amcık' demeden beni etkisinden kurtarırım."

Buna çok şüpheyle yaklaştım ama başka bir şey söylemedim. Bunun yerine ayağa kalktım ve "Griff yeni müdürü işe almamız için onay verdi. Kediye eve götürürken bu işi sana bırakabilir miyim?" diye sordum. Saate baktım, saat altı biraz geçmişti, Lisa'nın da akşam yemeğini yediğinden emin olabilirdim.

"Evet. Çocuk nasıl? Annesi kendini temizledi mi?"

"Michelle hala kendini toparlayamadı, bu yüzden her gün Lisa'yı kontrol ediyorum. Eğer koruyucu aileye vermenin onun için daha iyi olacağından emin olsaydım, durumu bildirirdim ama Lisa'yı koruyabileceğim halde onu kurtların önüne atamam."

Kedi kafesini aldım ve çıktım; Lisa kedisinin eve gelmesini yeterince beklemişti.

Kapıyı çaldım ve bekledim. Kapıyı açması sadece bir dakika sürdü ve beni görünce yüzü aydınlandı.

"Monty!"

Onu ona verdim ve "İçeri girebilir miyim?" dedim.

Lisa çok heyecanlıydı ve yüzündeki çirkin yara onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi. Bu iyi bir şeydi, çünkü artık ona bakması gerekecekti. Beni içeri aldı ve ben mutfağa gidip annesini aradım. Mutfakta yoktu, oturma odasında da yoktu.

"Uyuyor," dedi Lisa, ne yaptığımı fark edince fısıldayarak.

"Ne zamandır uyuyor?"

Lisa tereddüt etti, ama sonra cevap verdi, "Okuldan eve geldiğimden beri."

Siktir.

"Akşam yemeğini yedin mi?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece hayır anlamında başını salladı ve yere bakmaya başladı.

Elimi uzattım ve parmağımla çenesini kaldırdım. Uzun bir süre birbirimize bakakaldık. Lanet olası annesi, hesap vermesi gereken çok şey vardı. Sonunda, "Hadi, gidip sana akşam yemeği alalım. Ben de bir şey yemedim" dedim.

Monty'yi eve bıraktıktan sonra, Lisa'nın Çin yemeğini sevdiğini bildiğim için bir Çin restoranına gittik.

Sipariş verdik, okul hakkında biraz sohbet ettik ve yemek yerken aniden ayağa kalktı ve tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Beş dakika sonra geri döndüğünde, her zamankinden biraz daha gergin görünüyordu.

Gözüne bakmaya çalıştım. "Ne oldu? Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Ben iyiyim. Önemli bir şey yok," diye cevapladı, ama ikna edici değildi.

"Lisa, az önce iyidim ama şimdi değilsin. Bir sorun olduğunu yolunda değil, söyle hadi."

Kafasını şiddetle salladı. "Ben iyiyim."

Tanrım, on iki yaşındaki kızlarla başa çıkacak donanımım yoktu. Sakin olmaya çalıştım ama iki dakika sonra ağlamaya başlayınca kendimi kaybettim. Telefonumu alıp Madison'ı aramaya çalıştım. Cevap yoktu. Kahretsin. Tekrar denedim, sonra J'yi aradım. İkisi de cevap vermiyordu. Bu konuda bana başka kim

bana yardım edebilirdi? Kimi arayacağımı bulmak için kafamı yorarken, Lisa gerçekten ağlamaya başladı.

"Hey, tatlım, o kadar da kötü olamaz." Onun duymak istediği şeyin bu olmadığına emindim ama aklıma başka bir şey gelmedi.

Hiçbir şey söylemedi, sadece ağlamaya devam etti.

Siktir.

Çaresizlik içinde Harlow'un numarasını çevirdim. Neredeyse hemen cevap verdi.

"Scott?" "Tanrıya şükür. Yardımına ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

"Burada ağlamayı kesmeyen ve benimle konuşup ne olduğunu söylemeyen on iki yaşında bir kız var. Buraya gelip onunla konuşabilir misin? Bilirsin, kız kızı konuşmak gibi."

"Hmm, tamam. Neredesiniz?"

Ona adresi verdim ve on dakika sonra geldi. Lisa hala ağlıyordu ve konuşmuyordu. Vücudu hıçkırıklardan sarsılıyordu ve ben kendimi tamamen çaresiz hissediyordum.

Harlow ona bir bakış attı ve yanına oturarak kollarını ona doladı ve saçlarını okşadı. "Şşş, şşş," diye tekrar tekrar söyledi.

Sonunda Lisa sakinleşmeye başladı ve o anda Harlow bana bakıp "Bize biraz yalnız kalabilir misin?" diye sordu.

Kahretsin, bunu yapmaktan çok mutluydum.

"Tabii, bitince mesaj

at," dedim, ona numaramı verip onları yalnız bıraktım.

Sonraki on beş dakikayı restoranın dışında, Lisa'nın ne sorunu olduğunu merak ederek geçirdim. Michelle bir şekilde işleri batırmışsa, bana hesap verecekti. Sonunda Harlow'dan geri gelmemi söyleyen bir mesaj aldığımda, neyle karşılaşacağımı merak ediyordum. Ama beni bekliyorlardı ve iyi görünüyorlardı.

"Dükkana gitmemiz lazım," dedi Harlow, bana Madison'ın babama sormamı istemediği bir şeyi söylerkenki bakışını hatırlatan garip bir bakışla.

"Tamam..." Sözüm kesildi.

"İyi, hemen döneriz," dedi Harlow, kafamı karıştırarak. "Ne..."

Yine sözümü kesti. Artık sinirlenmeye başlamıştım.

"Burada bekle. Uzun sürmez," dedi, gözlerini bana dikerek. Sanki bana oturup çenemi kapatmamı söylemeye çalışıyor gibiydi.

. *Ne oluyor lan?*

Lisa'nın bu durumdan rahatsız olduğunu fark ettim ve şimdilik konuyu kapatmaya karar verdim, ama Harlow bana neler olduğunu anlatacaktı; bundan emin olacaktım. "Tamam, gidin. Ben burada beklerim," diye mırıldandım ve onları bırakıp gittim.

Onlar yokken, eve götürmek için yemeğimizi paketlettim. Hesabı ödedim ve yemeği arabama yerleştirmiştim ki Griff aradı. "Scott, kulübeye gelmen lazım; Marcus ve Blade arasında bir sorun çıktı."

"Siktir. Hemen geliyorum."

Telefonu kapattım ve Harlow'u aradım. "Uzun sürer mi?" diye sordum.

"Beş dakika kadar, yolun aşağısındaki marketten çıkıyoruz."

"Yürüdünüz mü?"

"Evet. Neden?"

"Kahretsin, Harlow, gece tek başına dışarıda yürümek güvenli değil." Stoney'nin bu gece onu takip ettiğini biliyordum ama yine de bir şey olabilirdi.

"Lanet olsun, biz iyiyiz. Sinirlenme," dedi ve bana kızgınmış gibi davranmaya cüret etti.

"Orada bekle. Seni almaya geliyorum," diye mırıldandım ve cevap beklemeden telefonu kapattım.

Birkaç dakika sonra, restoran ile marketin ortasında onlara rastladığımda gerçekten çok sinirlenmiştim. "Orada beni bekle demiştim," diye neredeyse bağırarak söyledim.

"Ben de sana bir şey yok dedim," dedi sakın bir sesle, ama bana meydan okurcasına bakıyordu.

Bir dakika boyunca bunu kafamda düşündükten sonra uzun bir nefes verdim. "Tanrım, kadın, neden söylediğim her şeye karşı çıkıyorsun?"

"Tartışmıyorum. Sadece bana emir verdiğin şeylerle tartışıyorum," dedi kararlı bir şekilde.

"Her şeyle tartışıyor gibisin, bebeğim." "Sen bana çok patronluk taslıyorsun gibi."

Siktir. Eli benim alayımdı ve bunun farkında bile değildi.

Kahretsin, ben bile zor fark ettim ama çok iyi hissedebiliyordum.

"Harlow, restorana dönmemiz lazım," Lisa bizi böldü.

Harlow yine bana o bakışı attı; hiçbir şey sorma bakışı. Ben de ona kaşlarımı kaldırdım; burada neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama çenemi kapalı tuttum.

"Tamam, tatlım," dedi Harlow Lisa'ya ve restorana doğru yürümeye başladılar. Onları takip ettim ve oraya vardığımızda Harlow, onlar içeri girerken benim dışarıda beklememi işaret etti. Yine onun talimatına uydum. Beklerken bir mesaj aldım.

Griff: Ne kadar uzaktasın?

Ben: On dakika uzaklıkta.

Griff: Acele et. Ben:

Geliyorum.

Kızlar dışarı çıktığında ben de volta atmaya başlamıştım. Lisa artık daha sakın görünüyordu; Harlow bir şekilde bunu başarmıştı. Bana doğru yürürken, Lisa'nın sohbet ederkenki gülümsemesini gördüm; onun yüzünde neredeyse hiç görmediğim bir gülümsemeydi. Gözlerim onunla buluştu ve o gülümsemeyi bana yöneltti.

Ona gülümsayarak sordum, "Her şey yolunda mı?" Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Harlow da aynı fikirdeydi: "Evet, ama Lisa hala aç. Yediğiniz onca yemek ne oldu?"

"Benim için paketlediler, arabamda. Bir şeyi halletmem lazım. Lisa'yı benim eve götürüp ben gelene kadar onunla kalabilir misin? Çok uzun sürmez."

Harlow cevap veremedi Lisa sordu, "Neden senin evinde kalacağım Scott? Eve gidebilirim."

Başımı salladım. "Hayır, annen sana bakacak durumda değil, bu gece benimle kalabilirsin." Onun için endişeleniyordum ve bu gece ona göz kulak olmak istiyordum.

Harlow'a bakarak sordum, "Yapabilir misin?"

"Evet, sorun değil," diye cevapladı.

Ona adresimi ve evin anahtarlarını verdim. "Sana borçluyum," dedim, arabadan yiyecekleri çıkarıp ona verirken.

"Evet, öylesin," diye kabul etti ve bana göz kırparak elinden yiyecekleri aldı.

Arabayla uzaklaşırken, arka aynadan onları izledim; birlikte sohbet ediyor ve gülüyorlardı. İçimde bir şey yerleşti, daha önce hiç hissetmediğim bir şey

. Ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama kulüpteki bu işin bir an önce bitmesini istediğimden emindim.

Bölüm 15

Scott

Odaya girdim ve Blade gözüme çarptı. Orosu çocuğu. Ona güvenilmezdi. güvenilmezdi. Neden bunu gören tek kişi ben olmuştum?

"Scott, gelebildiğine sevindim," Blade ayağa kalkarak beni selamladı; soğuk gözleri benimkilere yapışmıştı.

Onun önünde durdum ve "Geldiğini daha önceden bilseydim, daha erken gelirdim" dedim.

İkimiz de kıpırdamadan durduk; havada güvensizlik ve hor görme doluydu.

Griff sessizliği bozdu. "Blade fikrini değiştirdi; Black Deed'in bölgesine dağıtımı durdurmak istemiyor."

Blade'e hırladım, "Senin sorunun ne lan?"

Blade bakışlarımı karşıladı. "Black Deeds, Nix'in kontrolü altında birçok insanı kızdırdı. Bu insanlar yeni bir tedarikçi bulmaktan çok memnun olacaklar. İş varsa, ben alırım."

"Bu tür bir kararla kendine ve ekibine ne tür bir cehennem getireceğini hiç bilmiyorsun."

"Ekibim kendini koruyabilir."

"Sen delisin. Black Deeds diğer çeteleri ve dostlarını çağırır, ne olduğunu anlamadan işin biter." Tanrım, bu herif tam bir pislikti ve ben hızla sakinliğimi kaybediyordum. Geri çekilmeyi kabul ettiğinde babama yalan söylediğini biliyordum.

Griff benim saçmalıklara tahammülümün sınırını biliyordu ve araya girdi. "Scott haklı. Black Deeds'in gücü çok büyük. Sen farkına bile varmadan seni yok ederler."

Blade'in yüzü öfkeden çarpıldı. "Neden bu işi bana bırakmıyorsun da sen karışmıyorsun? Bunun Storm'la hiçbir ilgisi yok."

Öfkem ip üzerinde yürüyordu ve o ip birden koptu. "Bu Storm'la her şeyin ilgisi var. Bullet senden çekilmeni istedi ve eğer yapmazsan, ortada kalırsınız ve Bullet'in kara listesine gireriz."

"Bu benim sorunun değil," diye bağırdı Blade.

Yumruğum onun yüzüne inmek için kaşınıyordu, ancak o anda babam kavgaya katıldı.

"Bu senin lanet olası sorunun," diye bağırdı babam; öfkesi içinden fıskırıyordu, "Ve lanet olası kararını verirken bizi de hesaba katarsan çok sevinirim. Hayatta kalmak için o kokain parasına ihtiyacın yok, o yüzden hepimize bir iyilik yap ve çekil lanet olasıca."

Blade irkildi. Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir hareketdi, ama onu inceliyordum, bu yüzden gördüm. Sert çenesi hemen yerine oturdu, ama babamın ona konuşma şekli onu etkilemişti.

Babama öfkeyle baktı. "Son kez söylüyorum, o pisliğe boyun eğmeyeceğim. Onun için endişelendiğine inanamıyorum. Storm'un konumu iyi, gerekirse kulübün onu halledebilir."

Babam Blade'e doğru sertçe adım attı, ağır botları yere çarptı. "Anlamıyorsun evlat, bazen savaşı kıskırtmak gerekir, bazen de onu önlemek için elinden gelen her şeyi yapman gerekir. Black Deeds ile savaşmak istemiyoruz. Planını yaparsan, aramızda sorunlar çıkar."

Blade yine irkildi. İlginç; bunu beklemiyordu.

"Bence görüşmemiz bitti," dedi Blade, ayrılmak için harekete geçerek. Odayı gerginlik kapladı ve biz onun arkasından bakarken sessizlik odayı doldurdu.

"Siktir!" diye mırıldandım, parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek.

"Siktir, haklısın," dedi babam, bana bakarak. Yüzü stresle doluydu; yaşlılık çizgileri derisine derinlemesine kazınmıştı ve endişesini zar zor gizliyordu. "Bullet'ın bu haberi nasıl karşılayacağını bekleyip göreceğiz."

"Bunun nereye varacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Tabii ki biliyorum. Her aptal bunu görebilir," diye tersledi.

"İyi, çünkü zamanı geldiğinde Blade'in ekibine saldırmaya hazır olmalıyız."

Bana ters ters baktı. "Bir saniye bekle. Planın bu olduğunu kim söyledi?"

"Ben Black Deeds'le savaşmayacağım. Sen söyledin, şimdi onlarla savaşmanın zamanı değil. Hele bu yüzden hiç olmaz."

"Scott haklı," diye araya girdi Griff.

Babam bir an sessiz kaldı, söylenenleri değerdendiriyordu. "Şu
anda hiçbir şey kesin değil ve gerekirse bir toplantı yaparız."
Ben başımı salladım. "Anlaştık."
"Yarın görüşürüz," dedi babam ve Griff'le beni yalnız bıraktı.
"Bu işin sonu iyi olmayacak," diye mırıldandı Griff, babasının arkasından
bakarken. "Seni anlıyorum kardeşim. Seni çok iyi anlıyorum."

Bölüm 16

Harlow

Odaya bakınarak nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Kendi yatağım da değildim ama uyanmış da değildim, nerede olduğumu hemen hatırlayamadım. Sabahları pek iyi değildir; saat dokuzdan önce kahve içmeden kendime gelemem. Solumdaki gri duvarı, siyah ve gri renkleri ve duvardaki Harley Davidson posterini inceledim ve Scott'ın yatak odasında olduğumu anladım. Hatırladım; Lisa Scott'ın misafir odasında uykuya daldıktan sonra, o eve gelene kadar uzanmaya karar vermiştim. Ben uyuyakaldığım için eve geç gelmiş olmalıydı, çünkü sabah olmuştu. Sabahın ilk ışıkları gri perdelerden süzülüyordu; saatim altı buçuktu.

Tuvalet çağrısı duyunca kendimi yataktan sürükleyerek kalktım ve tuvaleti aramaya başladım. Scott'ın evi beni şaşırtmıştı. Dağınık ve dekorasyonsuz bir ev bekliyordum. Oysa temiz, ev gibi ve bisiklet resimleri, ahşap zeminde kilimler gibi dekorasyonlar vardı, hatta mutfakta bir bitki bile fark ettim. Evi Queensland tarzındaydı; ahşabı ve evi çevreleyen verandaları çok sevdim. İçerisi ve dışarısi tertemizdi, belli ki evine zaman ve para harcamıştı.

Koridorda yürürken, duvara astığı fotoğraflara göz attım. Bir tanesi, onun anne babası olabileceğini düşündüğüm yaşlı bir çifti gösteriyordu; babası da bisikletçi gibi görünüyordu. Fotoğraftaki kadın, tersine denk gelmek istemeyeceğiniz türden bir kadına benziyordu; sert ve adamı tutuşu çok koruyucu ve sahipleniciydi. Bir sonraki fotoğrafta Nash ve J'yi tanıdım. Fotoğrafta tanımadığım başka erkekler de vardı. Bu fotoğrafı çok beğendim, Scott çok mutlu görünüyordu ve eminim ki yakınlaştırırsam kırıksık gözlerini görebilirdim. Duvar da gözlerimi gezdirirken, Scott'ın kolunu omzuna atmış, yanında duran muhteşem bir sarışının fotoğrafına rastladım. Bu fotoğraf çok yakından çekilmişti, kırıksık gözlerini net olarak görebiliyordum.

O fotoğrafın üzerinde uzun süre kaldım. Kadın çok güzeldi ve birlikte çok mutlu ve kaygısız görünüyorlardı. Onun kim olduğunu ve Scott için ne ifade ettiğini bilmek için güçlü bir istek duydum.

ve Scott için ne ifade ettiğini bilmek için beni güçlü bir istek sardı.

"Bu Summer, kuzenim," diye yumuşak bir ses kulağıma fısıldadı.

Şaşırdım ve biraz sıçradım. Scott farkına bile varmadan arkamdan yaklaşmıştı. Vücudu sırtıma yapışmıştı ve konuştuğunda nefesi kulağımı ve boynumu gıcıklıyordu. Cildim karıncalandı ve karnımda kelebekler uçuşmaya başladı.

Döndüm ve su damlacıklarıyla parıldayan çıplak göğsünü görünce nefesimi tuttum. Saçları da ıslaktı. Gözlerimi vücudunun geri kalanını görmek için aşağıya indirmek istedim ama bunun yerine göz teması kurmaya devam ettim. Ve aman Tanrım, beni izlerken gözleri kırıışmıştı. Kelebekler içimden uçup gitti ve arzu beni ele geçirdi.

"O çok güzel," diye sonunda söylemeyi başardım; onun yakınlığı düzgün düşünmemi engelliyordu.

Bir adım geri attı ve giydiği havluyu görebildim. Fotoğrafları işaret ederek, "Bunlar ailem ve bunlar da kulübümdeki çocuklar," dedi.

"Ailen olduğunu tahmin etmiştim. Hala mutlu görünüyorlar." Madison onların hikâyesini anlatmıştı ama fotoğraf farklı bir hikâye anlatıyordu ve Scott'ın bu konuda ne diyeceğini duymak istedim.

O buna alaycı bir şekilde güldü. "Dış dünyanın bir şeyin belirli bir şekilde olduğunu düşünerek aldatılması ne kadar komik. Görünüşler çok yanıltıcı olabilir," dedi ve parmağıyla fotoğrafa işaret etti, "Ailem mutlu değil ve sahip oldukları mutluluk da lanet bir yalandı."

Söylediklerini düşündüm, fotoğrafa tekrar baktım, sonra ona döndüm. "Haklısın, her şey görüldüğü gibi değildir."

"Benim tecrübeme göre, Harlow, hiçbir şey görüldüğü gibi değildir."

Sesinde sert bir ton vardı ve hayatında neler gördüğünü ve yaşadığını merak ettim. "Her zaman değil, ama bazen tam olarak göründükleri gibidirler," mırıldandım, "Sadece gözlerimizi biraz daha açmalıyız ve gördüğümüzde, ilk seferinde inanmalı ve kendimizi sorgulamayı bırakmalıyız."

Scott'ın gözleri biraz büyüdü ve kolunu duvara dayadı. Bunu yaparken kol kaslarına bakmadan edemedim; dediğim gibi, kollara zaafım vardı ve onun çıplak kollarını bu kadar yakından görmek kaçırılmayacak bir fırsattı. "Siktir," dedi bir an için. Gözleri benimkileri aradı ve sonra, "Buralarda senin gibi kızlar yok," dedi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama ortam ağırlaşmıştı ve havayı hafifletmem gerektiğini hissettim. "Ben tam bir taşralıyım, bebeğim," diye şaka yaptım ve ona göz kırptım, "Şimdi, banyon nerede?"

Gülümsedi ve gözleri yine kırıştı. Bana başını sallayarak, "Sen başka bir şeysin, biliyor musun?" dedi. Koridorun sonundaki bir kapıyı göstererek, "Tuvalet ve duş orada, duş almak istersen dolapta havlu var" dedi.

"Teşekkürler, sanırım duş alacağım."

Ondan uzaklaşırken gözlerinin beni yaktığını hissettim. Banyoya vardığımda, hala orada durup durmadığını görmek için arkama döndüm. Hala oradaydı ve yüzündeki arzu dolu bakışlar vücudumu ısıttı, tüm sinir uçlarım aynı arzuyla canlandı. Artık inkar edemezdim; Scott Cole'u istiyordum. Bu kadar basit.

Duşumu bitirdikten sonra Scott'ı arka verandada buldum. Korkuluğa yaslanmış kahve içiyordu.

"Kahve ister misin?" diye sordu, korkuluktan ayrılırken.

Gülümseyerek cevap verdim: "Kahve ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Evet, lütfen."

Başını salladı ve içeri girdi. Onu izledim; tanıdık kot pantolonunu, siyah tişörtünü ve kesimini giymişti. Onlara yelek dediklerini bilmiyordum; annem beni aydınlatmıştı. Motosikletçiler hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Ne zamandır Storm üyesisin?"

"Orada büyüdüm. Babam başkan." Şeker kutusunu sorgulayan bir bakışla bana uzattı, ben de hayır anlamında başımı salladım. Kutuyu geri koydu ve "Süt?" diye sordu.

"Evet, lütfen, ama çok fazla olmasın. Kahvemi sert severim."

Birkaç dakika sonra dışarı çıktık, sabah kahvemizin ve muhteşem bahar sabahının tadını çıkarıyorduk. Yılın en sevdiğim zamanıydı, Queensland yazının acımasız sıcaklığı yoktu.

"Anlatma zamanı, bebeğim. Dün gece Lisa'nın nesi vardı?" Scott bana dönerek sordu.

"Kız meselesi." Onunla bu konuyu konuşmak istemiyordum; birincisi, ne olduğunu öğrenirse bilmemeyi tercih edeceğini biliyordum, ikincisi

İkincisi, Lisa'nın güvenini kırmak istemedim.

Kafasını şaşkın bir ifadeyle eğdi. "Ne kız işi?"

İç geçirdim. "Tamam, bunu sen istedin ve Lisa'ya bildiğini belli etmemelisin. Dün gece ilk kez adet gördü. Kız işi işte."

"İyi ki geldin. Bana söylemezdi ve annesi de umursamaz."

"Yani, senin komşunlar mı? Yakın mısınız?" Bu ilişki beni şaşırtmıştı.

"Yakın değiliz ama annesi Michelle bir süre Indigo'da çalışıyordu. O bir uyuşturucu bağımlısı ve orada sorunlar çıkardı, bu yüzden onu kovmak zorunda kaldık. Lisa'nın kalacak bir yere ihtiyacı vardı, ben de Michelle'in yanındaki evimi kiraladım ve Lisa'ya göz kulak oluyorum. İhtiyacı olduğunda yardım isteyeceğini biliyor ama nadiren bir şey ister."

"Bana sert bir kız gibi geliyor; gerçek bir savaşçı."

"Öyle, ama kendine hiç güveni yok. Michelle onu görmezden geliyor ve Lisa'ya bir kuruş bile vermeden parasını uyuşturucuya harcıyor."

"Demek bu yüzden kedisini getirip masraflarını sen karşıladın." Parçaları birleştiriyordum ve sonuçlara şaşırdım; hiç de düşündüğüm gibi değildi. Belki de Scott, daha önce düşündüğümünden daha haklıydı; şeyler ve insanlar her zaman göründükleri gibi değildir.

"Evet, bebeğim, bu yüzden o lanet kediyi kısırlaştırdım. Lisa o kediyi çok seviyor." "O sert motorcu imajının altında nazik bir dev var."

"Hayır, sadece ben varım, Harlow. Görüntü falan yok; ben neysem oyum. Benimle uğraşma, yoksa ben de uğraşırım," dedi sert bir şekilde, gözleri gözlerini delercesine bakarak.

Ona doğru eğildim. "Anlıyorum, ama benim gördüğüm, sana bulaşmayan insanlar için canını bile verirsin. Ve bil diye söylüyorum, ben kimseyle uğraşmam. Asla."

O sertleşti ve çene kasları gerildi. Derin ve düzenli olan nefesi şimdi düzensizdi ve gözleri ruhuma işliyordu. Onun bakışlarının yoğunluğu içimde elektrik kıvılcımları yaratırken, nefesimi düzenli tutmak için uğraştım. Elini kaldırıp başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdiğinde, kalbim göğsümden çıkacak gibi attı ve tüylerim diken diken oldu.

Yüzlerimiz artık çok yakındı ve konuştuğunda, sıcak nefesi dudaklarıma değdi. "Seni tanıdıkça, seni daha çok tanımak istiyorum," dedi boğuk bir sesle.

Zevk beni titretti; boynumdan ayak parmaklarıma kadar. Dudaklarımı ısırarak ona bir adım daha yaklaştım; vücutlarımız artık birbirine değiyordu. Dış dünya engellenmişti; artık tek görebildiğim, duyabildiğim ve koklayabildiğim Scott'tı.

"Siktir," diye mırıldandı ve beni kendine çekebilmek için başımın arkasına elini doladı. Dudakları dudaklarıma yapıştı ve öpüştük. Kollarımı onun iri vücuduna doladım, ellerimi sert kasları üzerinde gezdirdim. Scott bir elini aşağıya indirip kalçamı kavradı ve beni kendine çekti. Asla yeterince yakın olamazdım; vücudu vücuduma değiyordu, bu tam bir cennetti.

Öpücüğü sert ama nazikti; dili benimkiyle nazikçe dolanıp sonra vahşi ve hakimiyetçi bir hal aldı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, o da karşılık olarak homurdandı ve beni daha da kendine çekti. Kalbim çok hızlı atıyordu ve düşüncelerim karışmıştı. Bu öpücük beni içine çekiyordu; beni açığa çıkarıyor ve benim dünyamdan tamamen farklı bir dünyadan gelen bir adama karşı savunmasız bırakıyordu. Yine de, uzun zamandır kimseye kalbimi vermemeyi reddettikten sonra, işte kendimi açmak istediğim bir adam vardı.

Öpücüğü kesip yavaşça mırıldandı, "Siktir." "Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

"Çünkü bana hiç hissetmek istemediğim şeyler hissettiriyorsun." "Bu kötü bir şey mi?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Henüz emin değilim ama bildiğim tek şey, seni benim dünyama sürüklemeye hakkım olmadığı."

"Bunu çözmen ne kadar sürer sence? Çünkü sana söylemeliyim, seni istiyorum; sadece o gece için olsa bile." Bana olan arzusu beni cesurlaştırıyordu; daha önce hiç olmadığım kadar kendime güvenmemi sağlıyordu. Böyle bir adama kendimi atmak benim tarzım değildi.

"Siktir," diye homurdandı yine ve eğilip dudaklarını benimkilere sertçe değdirdi.

Tabii ki, bu fırsatı başka bir öpücüğe çevirdim ve ellerimi hızla boynuna doladım, dilim onun dilini okşarken dişlerim dudaklarını hafifçe ısırdı. Sonunda çekildi ve başını salladı. "Tekrar söylüyorum, seni ne kadar tanırsam, o kadar çok istiyorum."

Bir şey söylemek üzereydim ki Lisa bizi kesintiye uğrattı. "Scott, okula hazırlanmak için eve gidebilir miyim?"

Oh, bu çocuk için kalbim parçalandı. On iki yaşındaydı ama genç bir kızın ergenlik çağının mayın tarlasında yolculuğuna başlamak için ihtiyaç duyduğu özgüvene sahip değildi. Ortalama boyda ama çok zayıftı, kirli sarı saçları omuzlarının hemen altına sarkıyordu ve hafif kambur bir şekilde yürüyordu. Onu eve götürmek, ona yemek vermek ve şımartmak istedim; gerçekten, onu sevmek istedim çünkü buna ihtiyacı olduğu belliydi.

"Tabii," diye cevapladı ve sonra bana baktı, "Harlow seni götürür."

Lisa, Scott'a "Eve gitmek için yardıma ihtiyacım yok" der gibi bir bakış attı, ama ben onun ne demek istediğini anladığımı için "Hadi, seni eve götürelim" dedim. Kolumu omzuna attım ve onunla birlikte yürüdüm.

Dışarı çıkıp baş başa kaldığımızda ona, "Bugün nasılsın tatlım? Adet ağrın var mı?" diye sordum.

Yanakları kızardı. "Hayır, ağrım yok. Ağrım olacak mı?" Endişe yüzüne yansımıştı. Kahretsin, annesi onu bunlara hazırlamamıştı.

"Mutlaka değil ama çoğu kız ağrı hisseder. Ağrın olursa beni ara, sana ağrını kesmek için bir şey getiririm. Cep telefonun var mı?" Son cümleyi ekledim çünkü cep telefonu olmayabileceği aklıma geldi.

"Evet, Scott verdi."

Tabii ki vermişti. "Bana ver, numaramı yazayım."

Numaralarımızı değiştirdik ve sonra dedim ki, "Lisa, yaşadığın değişiklikler çok zor olacak. En azından alışana kadar, bir süreliğine. Konuşacak birine ihtiyacın olursa, beni ara. Tamam mı?"

O da kabul etti ve gününe hazırlanmak için evine koştu. O güvenli bir şekilde evine girene kadar bekledim, sonra dönüp Scott'ın evine doğru yürüdüm. Kapısından girerken, yolun karşısında bir motosikletin durduğunu fark ettim. Adamın karşıya geçeceğini sandım ama motosikletinin üzerinde oturup beni izlemeye başladı. Garipti. Ama ben motosikletçiler ve onların nasıl davrandıkları hakkında ne bilirdim ki? Belki Scott'ı bekliyordu ve içeri girmek istemiyordu. Belli ki öğrenecek çok şeyim vardı.

Bölüm 17

Scott

Harlow kısa elbisesiyle beni tahrik ederek evime geri döndü. Onu öpmek içimde bir şeyi serbest bırakmıştı; serbest bırakılmaması daha iyi olacağını düşündüğüm bir şeyi. Onu lanet olasıca istiyordum, daha önce hiçbir kadını bu kadar istememiştim. Aslında, hiç kimseyi bu şekilde istememiştim. Lanet olsun, şimdi iki öpücük almıştım ve daha fazlasını istemek için kendimi tutamıyordum. Onunla yatakta geçireceğim bir gecenin nasıl olacağını sadece hayal edebiliyordum.

"Lisa'ya telefon numaramı verdim, kız konuşmak isterse arayabilir. Umarım senin için sorun olmaz," dedi.

"Teşekkür ederim." Tanrım, bu kadın başka bir şeydi.

"Ne için?" Yüzünde şaşkınlık belirdi; bunun benim için ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordu.

"Bebeğim, dün gece tanıştığın bir çocuk, onu hiç tanıımıyorsun, ama ona kendi annesinden daha fazla şefkat gösterdin. Senin gibi insanlara alışkın değil, ama eminim ona hiç tahmin edemeyeceğin şekilde dokundun. Ona telefon numaranı vermek mi istiyorsun? Hiç durma, ver gitsin, eğer bir şey söyleyecek olan olursa, bana hesap soracaklar."

"Tamam," diye fısıldadı ve başını salladı.

"Güzel. Şimdi, bir toplantım var. Ve anneni arayıp bana daha sonra beni aramasını söyle, restoranlarım için pasta siparişi vermek istiyorum."

"Neden restoranlarınız için kek istiyorsunuz?"

"İnsanlar tatlı olarak yiyebilsinler diye."

"Ukala," diye mırıldandı ve ben ona sııttım. "Neden birdenbire annemden istemeye başladın?"

"İkimizin de tanıdığı biri, pastaları annenden almadığım için hatamı gösterdi diyelim." Madison dün beni aramış ve kabul edene kadar başımın etini yemişti.

"Madison," dedi, olayı anladığında.

"Evet. Madison. Şimdi annene beni aramasını söyler misin?"

"Tamam," diye söz verdi ve çıkabilmemiz için eşyalarını topladı.

Ön merdivenlerden inerken, caddenin karşısında park etmiş bir Black Deeds üyesi gördüm. O burada ne arıyordu? Harlow'u arabasına kadar geçirdim ve onu uğurladıktan sonra caddeyi geçip ne olduğunu öğrenmek için gittim.

"Günaydın," dedi tembel bir gülümsemeyle.

"Burada ne halt ediyorsun?" "Bullet beni keşif yapmam için gönderdi."

"Neden beni keşfe çıktın?"

"Blade ile olan bu işler ters gittiğinde diye. Bullet şu anda bilgi topluyor, böylece zamanı geldiğinde hazır olacak. Ve şunu söylemeliyim ki, o sarışın çok seksi."

Orospu çocuğu.

Ne olduğunu tam olarak anlamadan yumruğum çenesine isabet etti. Kemiklerinin kırılma sesi, uzun zamandır duyduğum en tatmin edici sestti. "Ona dokunursan pişman olursun," diye bağırdım.

Bana saldırmasını bekledim ama saldırmadı. Çenesini tutarak, "Akıllıca hareket ettin, pislik. O senin için önemli biri olduğu belli," dedi.

Siktir.

"Defol git buradan ve bir daha geri gelme."

"Bak, bu Blade'i kokaini bırakmaya ikna edip edemeyeceğine bağlı."

Yeterince duymuştum. Ona sırtımı dönüp motosikletime doğru yürüdüm. Yarın gece Bullet ile bir toplantımız vardı ve iyi geçmeyecekti.

"Ben de tam seni arayacaktım," diye cevapladı.

Kendi kendime gülümsedim; birincisi, sesi çok seksi ve ikincisi, nefes nefese ve benden haber aldığına sevinmiş gibiydi. Bu iki şey beni çok tahrik etti.

"Annenle konuşmam lazım, bebeğim."

"Bütün kadınlara bebeğim mi diyorsun?"

Bu da nereden çıktı? "Hayır. Neden?"

"Yeni tanıştığım erkeklerin bana hemen "bebeğim" demesine alışkın değilim. Bilirsin, genellikle bir erkek bana "bebeğim" diyebilmesi için çıkıyor olmamız gerekir."

"Seni randevuya çıkarmamı mı istiyorsun?" Kahretsin, bu da nereden çıktı?
"Öyle olması gerekmez, sadece 'bebeğim' demenin özel bir anlam
"Gerek yok, sadece bebeğime seslenmenin özel bir anlamı var mı diye merak
ettim."

"Özel."

"Tamam," dedi yumuşak
bir sesle. "Ve bebeğim?"

"Evet?"

"Öğle yemeği, bugün. Seni randevuya çıkarıyorum. Saat 12:30'da hazır ol."

"Scott, beni randevuya çıkarmak zorunda değilsin. O sadece bir
örnekti."

"İstemediğim şeyleri alışkanlık haline getirmiyorum; özellikle de
kadınlarla. Yani, seni randevuya götüreceğim dediğimde, seni randevuya
götürmek istediğim içindir."

"Tamam." *Yine yumuşak bir ses. Tanrım, tam
isabet.* "Şimdi anneni telefona ver."

Cheryl telefona geldi, kek siparişimi verdim, sonra telefonu kapattım ve
sandalyeme geri oturdum. Sıkım şu anda çok sertleşmişti ve konsantre
olamıyordum. Yapacak bir sürü işim vardı ama kafamı boşaltmak için bir molaya
ihtiyacım vardı. Ofisten çıkıp kulüp binasının bar alanına doğru yürüdüm,
yürürken kendimi düzelttim.

Griff hemen arkamdan kapıdan girdi. "Son zamanlarda Indigo'nun etrafında
dolaşan ve arka kilidi kırmaya çalışanların kim olduğunu buldum galiba," dedi.

Ona tüm dikkatimi verdim. "Kim?"

"Bullet'ın adamlarından birkaçı."

"Kahretsin. Ne halt ediyorlar?"

Omuz silkti. "Senin tahminlerin de benimkiler kadar iyi."

"Şu anda Bullet hakkında kötü bir his var içimde. Bu sabah adamlarından
birini evime gönderip üstüme üstüne gelerek tehdit etti. Blade'in genişlemeye
devam edeceğini düşünüyor ve Blade'in yanı sıra bizim de peşine düşmek için bir
plan yapıyordur."

Griff söylediklerimi düşündü. "Haklısın. Indigo'nun güvenliğini artırsak iyi
olur, ayrıca diğer işyerlerimizi de kontrol edip sorun var mı diye bakayım."

"İyi fikir. Babama da haber ver."

"Tamam," dedi ve çıkarken, "Öğleden sonra dışarıda olacağım, ama akşam Indigo'da güvenlik önlemlerini almak için çalışacağım."

"Teşekkürler," dedim, Bullet hakkında az önce konuştuklarımızı hala düşünüyordum. Nix'le olanlardan sonra, Bullet'ın iki kulüp arasındaki ilişkiyi düzeltmeye kararlı olduğunu sanmışım. Görünüşe göre yanılmışım.

Bölüm 18

Harlow

Heyecan içimi kaplamıştı. Scott'ın öğle yemeği randevumuza gelme saati yaklaşıyordu. Randevuya çıkmak istediğini duyduğumda çok şaşırmıştım ve eve gidip üstümü değiştirip makyajımı ve saçımı yapmam gerekmişti. En iyi halimle görünmeden randevuya çıkamazdım. Hava sıcak olduğu için kot şort ve beyaz, kolsuz, yuvarlak yakalı bir üst seçtim ve turkuaz kovboy çizmeleriyle gümüş ve turkuaz kolyelerle kombinledim. Saçımı fönledim ve her zamanki gibi düzleştirmeden doğal dalgalarını bıraktım. Makyajım sade ve oldukça doğaldı; abartılı makyajı sevmezdim.

Saat on iki buçuktan biraz önce geldi; zamanında gelen erkekleri severim, bu yüzden onu hemen sevdim. Ne de olsa, kimi kandırıyordum ki? Scott o kadar çok sevmiştim ki, bu komik bile değildi.

Kafeye girer girmez gözleri benimkileri aradı ve bana göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı. Bacaklarım neredeyse jöleye döndü ve kalp atışlarım hızlandı. "Gitmeye hazır mısın yoksa burada yapman gereken bir şey var mı?"

"Hazırım. Çantamı alayım," dedim ve hızla arka ofise gidip çantamı aldım. Buradaki programın sıkı olduğunu düşünüyordum ve bir dakikasını bile kaçırmak istemiyordum.

Ben ön tarafa döndüğümde annem onunla sohbet ediyordu. Onların etkileşimini izledim; annemin erkekler konusunda sezgilerinin oldukça doğru olduğunu öğrenmiştim. Randevumdan döndüğümde onun ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyordum.

Scott geri geldiğimi fark edince bana döndü. Bakışlarının göğsüme indiğini ve sonra tekrar yüzüme döndüğünü fark ettim. Bu bana alışabileceğim bir his verdi; Scott beni tam bir kadın gibi hissettiriyordu.

"Scott'a pasta siparişi için teşekkür ediyordum. Bu, iş yerimiz için en büyük düzenli siparişimiz," dedi annem, sadece sevdiği insanlara gösterdiği gülümsemesiyle. Vay canına, bu iyi haberdı. I

Hiç gerçekten sevdiği bir erkek arkadaşı olduğunu hatırlayamıyordu. "Öğle yemeğinin tadını çıkar ve acele etme," dedi.

Scott beni arabasına yönlendirdi. Beni iki kez eve bıraktığı siyah Charger'dı; muhtemelen 1970 model olduğunu düşünmüştüm. Bunu biliyordum çünkü babamın da ben küçükken bir Charger'ı vardı ve ona arabasıyla uğraşırken yardım ederdim. Babamınki 70 modeldi ve buna çok benziyordu. Scott'ınki ise muhteşem durumdaydı.

Kapıyı açarken kulağıma eğilip "Çok güzelsin bebeğim. İyi ki arabamı getirdim, o kıyafetle seni motosikletin arkasına oturtamazdım" dedi.

Sözleri, boynuma değen nefesi ve misk kokusu birleşince içimi bir sıcaklık kapladı ve arabasına binerken topuklarımın üzerinde biraz sendeledim. Derin bir nefes alıp kendimi kontrol etmeye çalıştım, o arabasının diğer tarafına geçiyordu. İlk randevuma çikalı yıllar olmuştu ve daha önce hiç bu kadar heyecan ve beklenti duymamıştım. Biraz da endişe vardı; Scott'la seks yapmak isteyebilirdim ama içten içe bunun bir yere varamayacağını biliyordum ve her şey bittiğinde kalbimin kırılmaması için kendimi korumam gerekiyordu. Bana kadınları evine götürmediğini söylemişti ve Madison'dan onun kadınlarla yakınlaşmadığını biliyordum, bu yüzden kendimi farklı olacağıma inandırmıyacaktım.

"Fish and chips sever misin?" diye sordu arabayı çalıştırırken.

"Balık sevmem ama karides ve kalamar çok severim. Nereye gidiyoruz?" Arabayı sürerken ve vites değiştirirken kolları dikkatimi dağıtıyordu. Ve kolonyasının misk kokusu; konsantre olmamı zorlaştıran bir etki yapıyordu.

"Wynnum'a gidelim mi? Senin için uygun mu?" "Wynnum'u çok severim. Oraya sık gider misin?"

"İstediğim kadar sık değil. Ama tuzlu hava ve su, kafamdaki sorunları çözmeme yardımcı oluyor ve şu anda buna ihtiyacım var."

"Biliyor musun, beni sürekli şaşırtıyorsun."

Ciddi bir ifadeyle bana kısa bir bakış attı ve "Öyle mi? Sen de bana öyle yapıyorsun."

"Kulübün hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Harlow, bana her şeyi sorabilirsin. Ama cevap vereceğimi garanti edemem."

"Storm'a katılmak hep istediğin bir şey miydi, yoksa baban başkan olduğu için mi yaptın?"

Bir an sessiz kaldı ve ben bunun cevap vermeyeceği sorulardan biri olacağını düşündüm, ama sonra cevap verdi: "Büyürken katılacağımı biliyordum. Bu benim kanımda var. Ama liseyi bitirdiğimde bir süre bunu sorguladım. Annem beni zorladığı için okulda başarılıyım. Şimdi geriye dönüp bakınca, annemin benim kulüp dışında başka seçeneklerim olmasını istediğini düşünüyorum. Hatta üniversiteye başvurmamı sağladı ve mühendislik bölümüne kabul edildim. Ama babam kulüpte olmamı istiyordu ve içimdeki sesi dinleyemedim."

"Bu seçimi pişman mısın?"

Bu sefer cevap vermesi hızlı oldu. "Asla. Kulübümü seviyorum; onlar benim ailem."

Koltuğuma geri yaslanıp onun açık sözlülüğünün tadını çıkardım. "Peki, bu iş nasıl yürüyor?"

"Ne nasıl işliyor?"

"Yani, kulüp için çalışıyorsunuz, değil mi? Sadece Indigo'dan para mı kazanıyorsunuz?"

"Eğer sorduğun buysa, yasadışı işler yapmıyoruz. Paramız kendi işlerimizden geliyor."

"Ne tür işler?"

Bana hızlıca bir bakış atarak kaşlarını kaldırdı. "Ne? Bana inanmıyor musun?"

"Aslında inanıyorum. Sadece merak ediyorum, hepsi bu. Motosikletçiler hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden nasıl işlediğini anlamaya çalışıyorum."

"Genelde insanlara inanmıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Bu nereden geliyor, bebeğim?" Sesi yumuşamıştı; bana karşı bu ses tonuna alışabilirim.

"Bunu gerçekten duymak istemezsin."

"Bilmek istemeseydim sormazdım."

Onun sözleri midemde kelebekler uçuşturdu. Tatlı ya da seksi bir şey söylememişti, ama o tek cümle bana onun hakkında çok şey anlatmıştı. Erkeklerle olan deneyimlerime göre, ve tabii ki bazı gerçek pislikleri seçtiğimi de kabul ediyorum, onlar beni tanımak istemiyorlardı; içime girmek istiyorlardı. Evet, Scott tamamen kelebekler gibiydi.

"Son erkek arkadaşım Billy, en yakın arkadaşımın beni aldattı. Ayrıca benden para çaldı; işimi bırakıp sanatımı bir galeriye sokmak için biriktirdiğim beş bin dolardan fazla para. Bu, üç yıl birlikte yaşadıkdan sonra oldu. Ondan önce, bir yıl çıktığım Matt vardı. Onun umutsuz bir serseri olduğunu ve beni paramdan ve mutluluğumdan mahrum bıraktığını saklamak için uydurduğu saçma hayat hikayesini keşfetmeden önce. Matt, Neil'den sonra geldi, o da..."

Scott sert bir sesle sözümü kesti: "Dur. O pislikler hakkında daha fazla bir şey duymak istemiyorum. Onlara nerede yaşadıklarını söylersen, seni hiç görmemiş olmayı dilerler." Kırmızı ıfıkta durmuştuk ve gözlerini bana dikmişti. Gözlerinde acı vardı ama aynı zamanda kalbime yapışan bir sıcaklık da vardı ve o anda onun olduğuma emindim. Onun istediği gibi sahip olabileceği bir şey.

Işık değişti ve o an sona erdi, ama ben hissetmişim ve onun da hissettiğini merak ettim.

"Ne tür sanatla uğraşıyorsun?" diye sordu ve konuşmanın yönünün değişmesine minnettar oldum. Bunu kasten mi yaptı emin değildim ama Scott'ın çok sezgisel olduğunu çabucak öğrenmişim, bu yüzden hesaplı bir hareket olsa da şaşırmazdım.

"Karışık medya
sanatı." "Karışık
ne?"

"Çeşitli malzemeler kullanarak yaptığım sanat. Boya, mürekkep, kolaj ve üzerine koymak istediğim hemen hemen her şeyi karıştırıyorum. Sana bazı eserlerimi göstereyim, ne demek istediğimi anlamak için en iyisi o."

Sol kolunu başlığımın arkasına koydu, bana baktı ve gülümsedi. "Bunu çok isterim." Beni etkileyen gülümsemesi değil, kırışık gözleriydi.

Aman Tanrım, gerçekten bittim.

O anda Scott'ın telefonu çaldı ve bir erkek sesi arabayı doldurdu. "Scott, bir dakikan var mı?"

"Griff, Harlow yanımda ama konuşabilirsin."

"Black Deeds ve güvenlik sorunlarımızla ilgili bazı bilgilerim var. Sorun olur mu?"

"Evet, kardeşim, söyle."

"Görünüşe göre bazı tedarikçilerimizi gözetleyip, siparişlerimizle ilgili bilgi topluyorlar. Hatta birine rüşvet teklif ettik

birine rüşvet bile teklif etmişler. Reddedince onu biraz hırpalamışlar. Bu iş hallolana kadar onlara biraz kas gücü teklif ettim. Diğer bir konu da, Indigo dışında diğer iş yerlerimizde de görülmüşler. Ama başka güvenlik ihlali yok."

Scott sinirden patlamak üzereydi. "Tanrım!" "Evet," diye onayladı Griff.

"Araştırmaya devam et ve onlara karşı kendi keşif operasyonumuzu başlatalım." "Ben de öyle düşünüyordum. Sonra konuşuruz," dedi ve telefonu kapattı.

Scott, Griff'in söylediklerini sindirirken ben sessiz kaldım. Ne hakkında konuştuklarını bilmiyordum ve zaten beni ilgilendirmediğini bildiğim için, o konuşma hakkında ona hiçbir şey sormadım. Bir süre sessizce araba sürdük, ama bu, bir şeyler söylemek için çaresizce uğraştığım türden bir sessizlik değildi. Hayır, bu rahat bir sessizlikti ve Scott'la birlikte olmanın kolay *olduğunu* fark ettim. Elbette, biraz heyecanlı ve gergin hissediyordum ama bunun onun bana olan çekiciliğiyle ilgisi vardı. Onunla birlikte olmak karmaşık değildi; bana davranışları beni rahatlatıyordu.

Sonunda sessizliği bozdum. "Sana başka bir soru sorabilir miyim?" O gülümsedi. "İçimden bir ses, soracağını söylüyor."

"Baban başkan olarak ne yapıyor? Çünkü bana çok sorumlu bir pozisyonda gibi geliyorsun."

"Bana birçok sorumluluğu devretti; görevinden ayrıldığında başkanlığı devralmam için beni hazırlıyor. Ama hâlâ çok iş yapıyor."

"Ne zaman emekli olacak?"

"Yakın zamanda değil. Yıllar alabilir ama ben hazır olmalıyım."

"Griff, ben dinlerken sana bunları söylemek istemedi, değil mi?"

"Hayır, istemedi."

Bunu anladım. Scott çok şey söylemeden çok şey anlatmıştı.

Birkaç dakika sonra Wynnum Esplanade'ye vardık ve Scott arabasını çocuk havuzunun yanındaki yola park etti. Pelican's Nest'e geçtik ve bize öğle yemeği aldı, parkta yedik. Dışarıda olmak için çok güzel bir gündü; iş gününde okyanus kenarında güneşin altında oturmak biraz yaramazca geliyordu.

Scott bizi piknik masasına oturttu ve sonra bana, "Sanata hala devam etmek istiyor musun?" diye sordu.

"Kesinlikle, en yakın arkadaşım da çalışmalarım ile ilgilenebilecek galeriler bulmama yardım ediyor."

O kaşlarını çatdı. "Dur, bu senin erkek arkadaşını aldatan kaltak değil, değil mi?"

"Hayır, onu öğrendiğimden beri görmedim. Bu Cassie, yeni arkadaşım, bana asla böyle bir şey yapmayacağına eminim."

"Yani, annenin sorunlarını çözmeye çalışırken bir yandan da sanat kariyerini ilerletmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet. Ve faturaları ödemek için striptiz kulübünde çalışıyorum," dedim ve ona göz kırptım.

Yine kaşlarını çatdı. "Harlow, müşterilerimizden biri sana sorun çıkarırsa bana gel, ben hallederim."

"Bu konuda endişeli görünüyorsun ama eminim bir şey olmaz."

"O pisliklerin bazılarını iş başında gördüm, bebeğim. Bir sorun olursa bana getir. Başka kimseye değil, sadece bana," dedi ve isteğini açıkça belirtmek için sert bir tonla konuştu.

"Tamam, Bay Patron," diye alay ettim ama o alay edilecek havada değildi.

Karşılıklı oturuyorduk ve o başını eğerek yüzünü benimkine yaklaştırdı. Gözlerinde kararlılık vardı. "Senin güvenliğin söz konusu olduğunda her zaman patronluk taslayacağım. Burada dalga geçmiyorum; bu adamlar sıradan tipler değil, bunu kafana sok. Onlar sana bulaşırsa, bana da bulaşmış demektir. Ve bebeğim, ben uğraşılacak biri değilim," diye uyardı, daha önce duyduğum o derin, tehditkar sesiyle. Bunun beni güvende hissettirdiği gerçeği kaçmadı. Hoşuma gitmişti; daha önce hiçbir erkek beni böyle güvende hissettirmemişti.

Daha sonra, beni kafeye bıraktığında, daha önce söylediklerini tekrarladı. "Unutma, Indigo müşterilerinin saçmalıklarına tahammül etme. Herhangi bir sorun olursa bana haber ver," dedi arabadan inerken.

Gözlerimi devirmekten zorlukla kendimi alıkoydum. "Tamam."

Bana yaklaştı, beni arabasına yasladı, sağ elini boynuma kaydırды ve başımı tuttu. Sonra bir kez daha sert bir uyarıda bulundu. "İçimden bir ses, beni bu işe karıştırmayacağını söylüyor, bebeğim, o yüzden kendimi açıkça ifade edeyim. Sonradan öğrenmekten hoşlanan bir adam değilim; özellikle de engelleyebileceğim bir şey olmuştusa. Dediğimi yapmazsan, aramızda sorun çıkar. Anladın mı?"

Kahretsin. Buna kim karşı çıkabilirdi ki? "Anladım," dedim.

"Güzel," diye mırıldandı, gözleri dudaklarımda, "Şimdi, ben bu flört işlerini pek bilmiyorum, o yüzden emin değilim, ama sanırım şimdi bir öpücük almam gerekiyor."

sol eli yüzüme uzanmış ve yanağımı tutuyordu.

Gülümseyerek şakalaştım, "Bu, üç randevu kuralı olmayan bir kadınla çıkıyorsan olur."

"Üç randevu kuralı da ne lan?"

"Öpüşmeden önce üç kez çıkmalısın."

Gözleri parladı. "Bebeğim, kendini kandırıyorsun. Zaten öpüştük ve benimle yatmak istediğini açıkça belli ettin. Bence senin üç randevu kuralın geçersiz ve hükümsüz."

"Peki, benimle seks yapmaya karar verdin mi?" Sırıtarak sordu, "Seks için beni öpücükle rüşvet mi veriyorsun, Harlow?"

"İşe yarar mı? Çünkü işe yararsa, üç randevu kuralımı hemen burada çiğnerim."

Bana daha da yaklaşarak söz verdi, "Seni sikmek her zaman planlarımdaydı. Önce seni dilimle sikeceğim, sonra da güzel amını sikimle dolduracağım. Yani bence o tatlı ağzını bana vermenin zamanı geldi."

Onun kirli ağzı beni sarsmıştı; kirli sözleri bu kadar seveceğimi kim bilebilirdi ki? Ağzını ağızma çekip, daha önce hiç tatmadığım bir tutkuyla onu öptüm. Beni ağzıyla, diliyle ve bana olan güçlü arzusuyla yuttu. Vücudum onun dokunuşlarıyla canlandı ve zihnim şehvetle ve onun beni nasıl sahiplenmesini istediğimle ilgili düşüncelerle doldu. Bu öpücükten daha fazlasını istiyordum ve az önce verdiği sözleri yerine getireceğinden emin olacaktım.

Öpücüğü bitirmek ve benden uzaklaşmak onun için zor görünüyordu. "Siktir, bebeğim, o ağzın yasadışı olmalı."

Gülümsedim. Aynı şey onun için de geçerliydi, ama ona söylemedim; en azından henüz değil. Artık kalbimi bir erkeğe bu kadar kolay teslim etmeyecektim.

Bölüm 19

Scott

Düşünceler Harlow Harlow tüketilmişben beni tümkalan yaşam
lanet lanet

Öğleden sonra. Tanrım. İşte bu yüzden kadınlarla tek gecelik ilişkilerden öteye
gitmedim. Bu, işimden dikkatimi dağıtıyordu.

Düzgün düşünemiyordum ve bu bir sorundu. Şu anda
uğraşacak vaktim olmayan bir sorun.

Yine de, onu her düşündüğümde, lanet olası soğuk kalbim
ısınıyor ve sikim çıldırıyordu. *Siktir. Mahvoldum.* Öğleden sonrayı Griff, J ve
babamla Black Deeds'in mevcut sorunlarını gözden geçirerek geçirdim.

Griff, Nash ve Stoney'i, konuştuğumuz keşif işini yapmak
için göndermişti. Bullet'ın kulübü uyuşturucu ve pornografi işine

bulaşmıştı. Bu operasyonlar hakkında daha iyi bir fikir edinmemiz
gerekliyordu ve bu tür şeyler Nash'in uzmanlık alanıydı.
Eğer öğrenilecek bir şey varsa, Nash en uygun kişiydi.

Adam.

Saat yedi olduğunda annem geldi. Babam için gelmişti ama ben babam
Griff ile konuşurken onu kenara çektim. "Nasılsın?" Babamı işaret ederek, "Sana
iyi davranıyor mu?" diye sordum.

Annem içini çekti. "Sen ve Madison ondan uzak durmalısınız. O değişiyor.
Daha iyiye." Son cümleyi vurguladı.

"Öyle adamlar değişmez, bunu en iyi sen bilirsin. Kulüpte yeterince pislik
gördün, kadınlarını döven ve aldatan yeterince adam gördün, onların
değişmeyeceğini bilmen gerek. Ne zaman gözlerini açacaksın?" Bu sabah
Harlow ile yaptığım konuşmayı hatırladım; onun da sadece gözlerini açıp
önündeki gerçeği görmesi gerekiyordu.

Sert bakışları benimkilere çarptı. "Baban sana her şeyi verdi Scott, bunu
unutma."

"Bana göre, bana verdiği tek şey yalanlar," diye öfkeyle karşılık verdim.

O sözlerim üzerine irkildi. "Olaylara farklı bir açıdan bakmalısın."

Başımı salladım. "Olmaz," dedim ve ekledim, "Ona olan tüm saygım bitti,
bu kadar basit."

"Bu birlikte çalışmayı zorlaştırır."

"Hayır, anne, öyle değil. O benim başkanım, hepsi bu. Her zamanki gibi yapılması gereken işleri yapıyorum. Bunun dışındaki herhangi bir ilişki yok."

Sesi sert ve öfkeli bir tona dönüştü. "Bazen çok kalpsiz olabiliyorsun Scott. Belki de affetmeyi öğrenmenin zamanı gelmiştir."

Üzgündü ve gitmek için harekete geçti ama söyleyecek bir şeyim daha vardı. "Bana kalpsiz de, ne dersen de. Hayatımı yaşadığım için özür dilemeyeceğim. Ancak sevdiğim insanlardan beklentilerim var ve bunlar karşılanmadığında ya da güvenim bu şekilde kırıldığında, asla, tekrar ediyorum, asla affetmeyeceğim ve unutmayacağım. Anlaşıldı mı?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra yüzüne bir teslimiyet ifadesi yerleşti ve uzaklaştı.

Siktir. Ona bu kadar sert davranmak istememiştim, ama sanki hepimiz birbirimizi affedip mutlu bir aile gibi davranabilirmişiz gibi davranması beni sinirlendirmişti.

Onun babasına gitmesini izledim. Ona bir şey söyledi ve babası onu dışarı çıkarmadan önce bana pis bir bakış attı. Griff de bunu fark etti ve onlar gittikten sonra ısıklık çaldı. "Siz bu sorunu çözebilecek misiniz?" diye sordu ofisi kilitlerken.

"Hayır."

"Tahmin etmiştim."

Saatime baktım. "Siktir, Griff, gitmem gerek. Indigo'ya gitmeden önce Lisa'ya bakmak istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu gece oraya gitmen gerekmiyor mu?"

"Tek kelime bile, Griff. Tek kelime bile."

Ellerini alaycı bir şekilde havaya kaldırdı; yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Griff neredeyse hiç gülümsemezdi. Ve ne düşünüyorsa muhtemelen haklıydı. Mahvolmuştum.

O gece saat dokuzdan biraz sonra Indigo'ya vardım. Mekan tıklım tıklımdı. Kalabalığı ve barı taradım, Harlow'u gördüm ve arzu beni sardı.

Beni gördü ve yüzü aydınlandı. Başımı salladım ve yoluma devam ettim; oradan çıkmam gerekiyordu çünkü o pisliklerin ona sarkıntılık etmesini izlemek kan basıncımı tavan yapıyordu. Kendimi ofiste, düşüncelerimle baş başa buldum. Harlow'la ne halt ediyordum ben? Onunla iki kuralımı da çiğnemek üzereydim: Asla bir kadını takip etme ve asla bir çalışanla yatma. Bu ikisinden birini yaparsan işler sarpa sarar. Sorun şu ki, sikim bunu yapmaya kararlıydı; artık geri dönüş yoktu.

Nash ofise girip kanepeye oturduğunda başımı kaldırdım. "İçeri girdiğini gördüm, sonra Harlow'u gönderip buraya çıktığını gördüm. Ondan hoşlandığını sandım. Çünkü söylemeliyim ki, sen ona şans vermeyeceksen, ben varım."

"Onu rahat bırak Nash," diye bağırdım, masadan atlayıp o pisliği yere sermemek için kendimi zor tutarak.

"Evet, tahmin etmiştim ama bir kontrol etmek istedim." Pislik herif bana sırtıyordu.

Elimde tuttuğum kalemi yere attım ve saçlarımı elledim. "Tanrım, hiç bir kadına onun kadar aşık olmamıştım. Hiç böyle oldun mu?"

Yüzünde bir şey belirdi; daha önce hiç görmediğim bir karanlık, ama geldiği gibi çabucak kayboldu. "Bir kez oldu, kardeşim. Bir daha asla."

Yavaşça başımı salladım. "Anlıyorum."

Sonra koltuğuna doğru eğilip, "Ama sana uygun olabilir. Hiç bir kadının seni böyle etkilediğini görmedim," diyerek beni şaşırttı.

Kapı çalındı; gelen Harlow'du.

Nash kalkıp çıkmak için ayağa kalktı. "Lafı ağızdan aldım," diye mırıldandı ve çıkarken ona sırtarak baktı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Amy, kasada bozuk para gerektiğini söylemeni istedi. Beşlik ve onluklar," diye cevapladı, sesi mutlu

gelmiyordu. "Neyin var?"

"Hiçbir şey."

Şimdiye kadar ona ulaşmıştım. "Bana yalan söyleme, Harlow."

Gerginleşti ve bir an durakladıktan sonra, "Aramızda ne varsa, artık istemiyorsan, benim için sorun değil," dedi. Bu sözleri söylemiş olabilir, ama bana bakışından, onun için hiç de sorun olmadığı anlaşılıyordu.

"Bu da nereden çıktı?"

Bir başka duraklama. "İçeri girdiğinde bir hisse kapıldım, bu yüzden düşündün ve fikrini değiştirdin sandım."

Arkamdan uzanıp kapıyı kapattım. Sonra onu kapıya yaslayıp ona doğru eğildim ve kolumu başının üstündeki kapıya dayadım. "Harlow, benim hakkımda bilmen gereken ilk şey, fikrimi çok sık değiştirmedimdir. İkinci olarak, bir kadına onu becereceğimi söylediğimde, onu becereceğime emin olabilir. Üçüncü olarak, zaman kaybetmeyi sevmem," diye son cümleyi homurdandım ve onu kendime çekmek için kalçasından tuttum, sonra devam ettim, "İnan bana bebeğim, yakında amını tadacağım."

Gözleri büyüdü ve tam bir şey söylemek üzereyken Velvet bizi kesintiye uğrattı. "Scott," diye kapıyı yüksek sesle çaldı, "Dışarıda bir sorun var. Nash seni çağırıyor."

"Siktir," diye mırıldandım, Harlow'a son bir kez bakıp duvardan uzaklaştım. "Bizim işimiz bitti mi?" diye sordum.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle ve ben bu pisliği halletmek için onu bırakıp gittim. Daha kötü bir zamanlama olamazdı.

Nash, barın hemen yanındaki ana kulüp alanında üç adamla birlikteydi. Onlardan birine saldırmak üzere gibi görünüyordu. "Ne oldu Nash?" diye sordum, onlara katılarak.

Gözleri vahşiydi. "Bullet bu pislikleri göndermiş," diye öfkeyle söyledi.

Üçüne baktım. Hiçbiri renklerini giymiyordu ve hiçbirini tanımadım. "Siz Black Deeds'e yeni mi katıldınız?" diye sordum.

En irisi, "Hayır, orospu çocuğu, yıllardır buradayız, sadece farklı bir şubedeyiz" diye cevap verdi.

Siktir.

"Uzun zamandır şehirde misiniz?"

"Bu, Bullet'in kardeşinle olan bu küçük sorunu çözmesi ne kadar sürer, ona bağlı."

"Üvey kardeşimle hiçbir ilgim yok. Belki Bullet'a bu küçük gerçeği hatırlatabilirsin."

"Bullet her halükarda umursamıyor. O sadece bu işin hallolmasını istiyor ve nasıl olacağı umurunda değil. Anladın mı?"

"Anladım lan, sik kafalı," diye bağırdım ve çenesine bir yumruk indirdim. O kadar sert vurdum ki geriye doğru sendedi ve masaya düşerek kışının üstüne oturdu.

"Aferin kardeşim," dedi Nash ve diğer adamın kafasına bir yumruk atarak kavgaya katıldı.

Ben de zaman kaybetmeden üçüncü pisliğe saldırdım. O da hazırды ve iyi bir mücadele verdi. Yumruklar ve kan uçuşuyordu, kemiklerin kırılma sesleri kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Dövüştüğüm adam yere düştü, ben de Nash'e bakıp nasıl olduğunu görmek istedim. Her şey kontrol altındaydı; Nash'in arkasında kaslı adamlar vardı ve onu hiç kavgada yenildiğini görmemiştim. Ancak, ilk yere serdiğim adam ayağa kalkmış ve Nash'e doğru ilerliyordu, ben de Nash'in dövüştüğü adama yardım ettim. Adamın arkasına yaklaşıp, dengesini kaybetmesi için sırtına sertçe ittim ve dengesini kaybettiğinde kolumu sallayıp yüzünün yan tarafına yumruk attım ve onu yere ittim. Düşerken yüzü masanın kenarına sertçe çarptı ve bu onu tamamen bayılttı.

Adamı bitirirken Nash'e bağırdım, "Arkan, kardeşim!" O, çoğu insanın onun büyüklüğüne bakarak sahip olduğunu inanmayacağı bir çeviklikle hızla eğildi ve döndü. Tüm dikkatimi yere yatan pisliğe verdim, eğildim ve yumruğumu birkaç kez yüzüne indirdim. Sonunda bana karşı direnmeyi bıraktı ve vücudu tamamen gevşedi, ben de ayağa kalktım. Nash adamı bayılttı ve onun üzerinde durmuş beni izliyordu. Gözleri parladı ve ayakları üzerinde biraz zıpladı. "Evet, kardeşim. Çok eğleneliydi, değil mi?" Ben güldüm. "Evet, her dakika kahkaha patlıyordu."

Kulübü gözden geçirdim; ortalığı birbirine katmıştık ve müşteriler etrafımızda bizi izliyordu. Amy ve Harlow barın arkasında duruyorlardı ve Harlow'un Amy'ye bir şey söylediğini gördüm ama Amy şaşkın bir ifadeyle yere çakılmış gibi duruyordu ve Harlow'un ona söylediği şeyi duymamış gibi görünüyordu. Harlow, herkesin dikkatini çekmek için ıslık çalarak beni şok etti. İşe yaradı ve herkesin dikkatini çektiğinde, "Önümüzdeki on dakika içecekler yarı fiyatına. Gelin alın millet." diye bağırdı.

Bara çılgın bir koşuşturma başladı ve Harlow'un bariz hilesi işe yaramıştı; çoğu müşteri artık bize odaklanmamıştı. Dışarıdaki güvenlik görevlilerinden biri içeri girmişti ve o, Nash ve ben bu pislikleri dışarı çıkarmaya başladık.

On dakika sonra üçü de Indigo'nun yanındaki sokakta yerde yatıyordu. Telefonumu çıkardım ve babamı aradım. "Bullet'ı ara ve ona kulübün yanındaki sokakta birkaç adamının baygın yattığını söyle" dedim telefona cevap verdiğinde.

"Ne oluyor lan?"

"Evet, ne oluyor lan? Black Deed'in eyalet dışından üç üyesi bu gece gelip Storm'u tehdit etti. Nash ve ben onları hallettik. Bullet'a toplantıyı yarın sabaha almasını söyle. Bu saçmalığı daha fazla bekleyemem."

Onun cevabını beklemeden telefonu kapattım.

"Bullet ne yaptığının farkında değil," dedi Nash, benim düşündüğümü dile getirerek.

"Hiçbir fikri yok," diye onayladım ve içeri girdik.

"Harlow orada ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ondan çok etkilendim," dedi.

"Evet."

"Ne, onun hakkında başka söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Son zamanlarda olanları sindirmeye çalışıyorum. Bullet peşimizde ve adamı bu sabah beni Harlow'la gördü. Bir de geçen gece onu izleyen iki adam var. Kız lanet olası bir fırtınanın ortasına düşmüş."

Başka bir şey söylemedi, sadece onaylayarak başını salladı. Kulübe girdiğimizde her şey normale dönmüştü. Güvenlik görevlilerinden biri bize ıslak havlu verdi, ben de Harlow'un yanına gitmeden önce kanı temizlemek için havluyu kullandım.

"Yaptığım şey, içkilerin yarı fiyatına olmasıyla sorun olmaz umarım," dedi ve barın üzerinden eğilerek, müziğin sesini bastırmak için kulağıma fısıldadı.

"Daha da iyiyiz. Teşekkürler. Kızlar burada mı?" "Evet, hepimiz iyiyiz."

"Nash ve benim halletmemiz gereken bazı işler var ama ihtiyacınız olursa arka tarafta olacağız."

"Tamam," dedi ve bana o seksi gülümsemesini gösterdi.

Benden uzaklaşmadan, dayandığı elini tuttum. Bu onu şaşırttı ve nefesinin hızlandığını fark ettim. Bana umutla baktı. "O seksi gülümseme seni çok geçmeden yatağa atacak, bebeğim."

Gözleri sevinçle parladı. "Oh, buna güveniyorum, koca adam."

"Siktir," diye homurdandım, "Bu gece. Sen benimsin."

Hala dans eden gözlerle bana yaklaştı ve dudaklarını dudaklarıma hafifçe değdirdi, sonra "Evet, bu gece seninim" dedi.

Elini bıraktım ve ikimiz de uzaklaştık ama göz teması kurmaya devam ettik. Büyülenmiş gibiydim; dünya etrafımda dönüyordu ama ben farkında değildim. Bu kadın tüm dikkatimi çekmişti ve ben buna engel olamıyordum.

Harlow, bir müşteri onu çağırdığında göz teması ilk bozdu. Bir dakika kadar onu izledikten sonra Nash'i aramak için ayrıldım.

Onu Griff ile birlikte ofiste buldum. "Ne zamandır buradasın?" diye sordum Griff'e.

"Beş dakika kadar. Partiye biraz geç kalmışım galiba."

Nash'e baktım. "Onu yakaladın mı?"

"Evet," diye cevapladı.

"Bugün Black Deed'in faaliyetleri hakkında bir şey öğrendin mi Nash?" diye sordu Griff.

"Görünüşe göre porno işi batıyor ama hala araştırıyorum."

"Yarın sen bu işle ilgilen, Griff, babam ve ben Bullet'la görüşeceğiz. O bilgiyi ne kadar çabuk alırsak o kadar iyi."

Bullet'a karşı içimde yanan öfke, yavaşça kıvrılan bir yılan gibiydi ve saldırmaya hazır olduğumda Tanrı onların yardımına koşsun.

Bölüm 20

Harlow

Kırmızı Indigo elbiseyi yırtıp çantama tıktırdım. İç çamaşırlarım da hemen ardından geldi ve duşa girdim. Saat neredeyse üç olmuştu ve ben tamamen uyanıktım. Vardiyam bittiğinde Scott bizi eve bırakmıştı ve ben onun evindeydim. Acil bir telefon almıştı, ben de beklerken duş almamın iyi bir fikir olacağını düşündüm.

Scott'la seks yapma beklentisi bütün gece beni heyecanlandırmıştı ve sabunlanırken onu düşünerek kendimi tahrik olmaktan alamadım. Uzun zamandır seks yapmamıştım ve sabırsızlanıyordum. Hatta sabunlanmayı bitirince oraya gidip telefonunu kapatmasını istemeyi ciddi olarak düşündüm.

Avuçlarıma biraz şampuan döktüm ve saçlarıma sürdüm. Saçımı yıkamak için arkamı döndüğümde, Scott'ın banyo kapısına yaslanmış olduğunu gördüm. Beni izliyordu, gözlerinde açıkça şehvet vardı. Bir an için yaptığım şeyi bıraktım ama sonra işimi bitirene kadar onu izlemesine izin vermeye karar verdim. Başımı geriye eğdim ve şampuanı durularken saçlarımı parmaklarımla taramak için iki kolumu da yukarı kaldırdım. Şampuanı tamamen duruladıktan sonra, saç kremi almak için uzanmadan önce bir anlığına gözlerini tekrar onunla buluşturdum.

Aramızdaki hava cinsel enerjiyle dolmuştu. Scott tişörtünü başının üzerinden çıkardı ve kemerini çözmeye başladığında, vücudumu saran hislere neredeyse dayanamadım. Saç kremi saçlarıma sürerken, onunla göz teması kurmaya devam ettim. Kemerini çözdükten sonra, kot pantolonunun düğmesini açtı ve fermuarını indirip pantolonunu çıkardı. Bütün bunları beni çılgına çeviren yavaş ve kararlı hareketlerle yaptı.

Kot pantolonunu bir kenara attı ve ben de Scott Cole'un mükemmelliğini hayranlıkla seyretmek için başımı eğdim. Günahkar altı paket karın kaslarına ve dokunmam için yalvaran kol kaslarına gözlerimi gezdirdim. Göğsü ve kolları dövmelele kaplıydı. Daha önce dövmelelele pek ilgi duymamıştım ama Scott'ın dövmelelele beni daha da ıslattı.

Saçımdaki saç kremi durulamak için hareket ettim ama Scott beni durdurdu. "Yapma. Ben yaparım," dedi, yavaş yavaş sevmeye başladığım o emredici sesiyle.

Yaptığım şeyi bırakıp bana doğru yaklaşmasını izledim. Duşa girdiğinde ve beni benimkine değdiğinde, içimden elektrik akımı geçiyormuş gibi titredim. O kontrolü ele aldı ve saç kremimi duruladı; elleri sert değil, nazikti. Scott'ın nazik davranması beni neredeyse öldürüyordu; Tanrım, ona şu anda ihtiyacım vardı.

Saçımı temizledikten sonra, duş başlığını bizden uzağa çevirdi. Neden bunu yaptığını anlamadım ama umursamadım. Ona dönerek, elimi uzattım, saçlarını tutup yüzünü kendime doğru çektim. Göğsünün derinliklerinden bir hırıltı geldi ve eli beni sardı, kendine çekti. Ereksiyonu karnıma çarptı ve amım heyecandan karıncalandı. Bu heyecan, kıkımda olan eli bacaklarımın arasına uzanıp parmağı amımın deliğine değdiğinde daha da şiddetlendi. Parmağını içeri sokup çıkardı ve amımın bir ucundan diğer ucuna kadar gezdirdi. Onun için çok ıslanmıştım ve zevkle inledim. O bunu yaparken birbirimizi izledik, dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı ama henüz temas etmemişti.

"Senin için bu kadar ıslak olmana bayılıyorum, bebeğim," diye mırıldandı, yavaş ve kasıtlı el hareketleriyle beni tahrik etmeye devam ederken.

Hala saçlarını tutan elimle yüzünü kendime doğru çektim ve dudaklarını nazıkçe ısırdım, sonra dudaklarımı dudaklarına koyup yavaşça öptüm. Bu öpücük beni yutacak gibiydi; dudaklarımız ve dillerimiz birbirine yapıştı ve dilinin içeri girip çıkma hareketi, parmağının amımda içeri girip çıkma hareketiyle neredeyse aynıydı. Sert penisi karnıma çarptı ve ben serbest elimi aşağıya uzattım, yavaşça onu kavradım ve yukarı aşağı hareket ettirmeye başladım. Hızımı ve baskımı artırmaya başladığımda, o inleyerek beni daha sert ve daha derin öptü, sonra aniden çekildi ve beni döndürerek duvara dönük hale getirdi. Ellerimi tutup duvarın iki yanına koydu ve beni eğerek kıkım hafifçe dışarı çıkacak şekilde duvara yasladı. Ellerinin ikisi de kıkımı kavradı, her bir elinde bir yanım vardı. Beni okşadı ve sonra ellerini sırtımda yavaşça yukarı doğru kaydırды, boynuma ulaşana kadar. Saçımı yana çekip öne eğildi ve boynumu öptü, emdi ve hafifçe ısırdı. Bir eli göğsümü avuçladı ve parmakları arasında meme ucumu sıkıştırdı.

Ona o kadar kaptırmıştım ki, vücudum onun dokunuşlarıyla canlanmıştı, arkama diz çöktüğünü fark etmedim, ta ki dili kıcıma değip ellerini bacaklarımın arasına sokana kadar.

"Daha aç, bebeğim," diye yönlendirdi ve ben de onun için bacaklarımı daha da açtım. Bacaklarım o kadar açılmıştı ki, kendimi tutmak için duvara yaslanmak zorunda kaldım. Scott takdirini homurdanarak ifade etti ve iki elini kıcıma gezdirdi.

"Aşağı bak, bebeğim," diye emretti ve bu beni, mümkünse daha da fazla tahrik etti.

Dediğini yaptım ve duşun zeminine oturup, başının arkası neredeyse duvara değecek ve ağzı benim amımın hizasında olacak şekilde kendini benim altına yerleştirmesini izledim. *Aman Tanrım. Beni gerçekten öldürecekti.* Elleri bacaklarımdan yukarı doğru kayd ve sonra amımı ağzına aldı. Dilini içime daldırırken başparmağı klitorisimi masaj yapıyordu. Bir süre izledim, sonra zevk dayanılmaz hale geldi ve başımı duvara yasladım. Scott'ın emmesi, yalaması, okşaması ve nazikçe ısırmasıyla, hayatımda yaşadığım en yoğun orgazmlardan birine yaklaşmıştım. Orgazm geldiğinde, bacaklarım neredeyse yerinden çıkacaktı ve Scott hızla yaptığı şeyden vazgeçip beni tuttu. Zevkten çılgılık attım ve kendimi bırakarak onun ağırlığını taşımasına ve düşmemi engellemesine izin verdim. Sonunda, onun kucağına çöktüm, bacaklarımı onun bacaklarının üzerine attım ve başımı omzuna yasladım.

Birkaç dakika öyle oturduktan sonra başımı hafifçe itti. "Bebeğim, iyi misin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "İyiden de öteyim."

Gülümsedi. "Bir sonraki tura hazır mısın? Çünkü sana söylemeliyim, sikim senin içine girmek için çok hazır."

Cevap vermedim, sadece onu öptüm. Çılgınca, tutkuyla ve hayatım buna bağlıymış gibi. Dudaklar, diller ve dişler bu öpücükte çarpışıyordu ve sinirlerimi ateşliyordu. Kendimi ona daha da yaklaştırdım. Ona olabildiğince yakın olma ihtiyacı o kadar yoğundu ki, o anda tek düşünebildiğim şey buydu. Tenimiz tenimize değiyordu ve kendimi tam da olmam gereken yerde hissediyordum; o anda Scott benim kaderim gibi geliyordu. Vücudumuzun uyum içinde hareket etmesi sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi hissettiriyordu.

Öpücüğü kesip bana çılgınca baktı. "Siktir. Şimdi, bebeğim. Sana hemen ihtiyacım var."

Başımı salladım. İki kez söylemesine gerek yoktu; tamamen aynı fikirdeydim. Kalçalarımı kavradı ve içime girebilmek için beni hareket ettirdi. Tam

tam girmek üzereyken, itişini yarıda kesip beni uzaklaştırdı. "Siktir, prezervatif lazım," diye mırıldandı.

"Kahretsin," diye onayladım. Kahretsin, neredeyse yapacağımıza inanamıyordum.

bun

u Beni kışkırmadan tokatladı. "Yatak odamda bir tane var."

yap Onun kucağından kalkıp ayağa kalktık. Duvara yaslanıp duşun altındaki may havluyu aldım.

a

kalk

tığı

mız

a

inan

amı

yord

um.

havluya uzandım ama o elini koluma koydu ve beni durdurdu, başını salladı. Suyu kapattı ve sonra elini sırtıma koydu ve beni yatak odasına götürdü. Giderken su damlıyorduk ama o umursamıyor gibiydi.

Yatak odasına girince, yatağı işaret ederek yatmamı istedi. Hiç bu kadar dominant bir erkekle seks yapmamıştım ve o anda dominant olmaktan hoşlandığımı anladım. Ben yatağa uzanırken, o yatağın yanında durup beni izlerken, komodininin üst çekmecesinden prezervatif aradı. Bulunca, dişleriyle paketi yırttı ve prezervatifi penisine geçirdi. Tanrım, bunu yapış şekli bile beni tahrik etti. Bir eliyle penisini tutarken diğer eliyle prezervatifi taktı ve taktıktan sonra diğer eliyle testislerini bir süre masaj yaparken diğer eliyle penisini birkaç kez yukarı aşağı okşadı.

"Hala ıslak mısın, bebeğim? Yoksa tekrar halletmemi ister misin?" "Şu anda senin için ne kadar ıslak olduğumu bilemezsin."

Hala elini sikinde yukarı aşağı kaydırıyordu; ıslanmamam imkansızdı ama başını yana eğdi ve "Bana göstermen lazım. Parmağını amına sok ve kendini okşa. Sonra parmaklarını yalamak istiyorum." dedi.

Aman Tanrım. Scott, şimdiye kadar duyduğum en küfürlü ağzı olan adamdı. Gözlerimi ondan ayırmadan, parmağımı amıma soktum ve bir dakika boyunca yavaşça kendimi tatmin ettim. Sonra parmağımı çıkardım ve yatağın kenarına, onun durduğu yere daha yakın olacak şekilde yan döndüm. Elimi uzattım ki eğilip parmağımı ağzına alabilsin. Parmağımı ağzına aldı ve dilini gezdirdikten sonra geri çıkardı. Tüm bu olay sırasında gözlerimizi birbirinden ayırmadık.

"Sana ıslandığımı söylemiştim," diye mırıldandım.

Bütün gece oldukça yavaş hareket ediyordu, ama benim sözlerim sabrını taşırdı ve hızla yatağa doğru ilerledi. Tek bir hızlı hareketle

beni karnımın üstüne yatırdı ve üstüme diz çöktü. Kalçalarımı yataktan kaldırdı, ben ellerimin ve dizlerimin üstüne çökene kadar. Üstüme eğilip kulağıma fısıldadı, "Şimdi benim sikimi almaya hazır mısın, tatlım?"

Cevap vermedim, sadece başımı salladım. Geri çekildi ve arkama geçti. Kalçalarımı tutarak sikini girişime dayadı ama hemen içeri girmedi. Bunun yerine beni kızdırmak için sikini amımın üzerinde daireler çizdi. Bu beni çıldırtıyordu ve sikini içime almak için geri ittim.

"Açgözlü. Açgözlülüğü seviyorum," diye homurdandı ve içime sert ve hızlı bir şekilde girdi. Sonunda.

Penisi beni doldurdu ve o hızlanarak içime girip çıkarken ben mutluluktan uçuyordum. Ellerini kalçalarımın sıkıca tutarken beni bir orgazm daha yaşattı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve boşalırken beyaz ışıklar parladı ve onun adını haykırdım.

"Siktir bebeğim, çok sert boşalacağım. Amin çok tatlı," diye dişlerini sıkarak orgazmın doruğuna ulaşmadan hemen önce söyledi.

Ben bitmişim. O bitene kadar bekledim, kendimi zar zor ayakta tutuyordum. Bittiğini anladığım anda yatağa yığıldım ve karnımın üstüne uzandım. O da hemen arkamdan geldi ve yanıma uzandı, eli tembelce uzanıp belimi sardı. Gözlerimi açık tutmaya çabaladım ama sonunda pes edip kapattım. Son düşüncem, Scott Cole ile geçirdiğim bu tek gecenin buna değdiği idi.

Bölüm 21

Scott

Saati tekrar kontrol ettim. Saat sabah sekizdi ve Harlow hala uyuyordu. Bir saattir ayaktaydım, duşumu almış ve güne hazırdım. Son beş dakikadır burada durmuş, onu uyurken izliyor ve onu sikmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyordum. O benim içime işlemişt; başka hiçbir kadın bana böyle hissettirmemişti. Bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyordum ama tek bildiğim, ona geri dönmem gerektiği idi. Hem de hemen.

Bu sabah işe gitmesi gerekebileceğinden endişelendim, bu yüzden isteksizce yatağın kenarına oturdum ve onu nazıkçe uyandırdım. Birkaç dakika sürdü ama sonunda sırt üstü döndü ve gözlerini açtı.

"Günaydın," diye gülümsedim. Lanet olsun, çok güzeldi. O uyanırken gözlerim vücudunda dolaştı. Güne başlamak için harika bir manzaraydı.

"Merhaba," dedi tereddütle.

Tereddüdünün nedenini anlamadım ama şimdilik görmezden gelmeye karar verdim. "İyi uyudun mu?"

"Evet, teşekkürler," diye cevapladı sessiz bir sesle.

Siktir, sanki dün gece adımı haykıran Harlow yok olmuş ve yerine benim sikimi tanımayan biri gelmişti. Ne olup bittiğini anlamak üzereydim ki telefonum çaldı. Kim olduğunu görmek için cebimden çıkardım. Siktir, Griff'ti.

"Üzgünüm, bunu cevaplamam lazım," diye özür dileyerek telefonu kaldırdım.

O da başını salladı ve ben Griff'e konuşmak için odadan çıktım. "Ne oldu Griff?" Umarım önemli bir şeydir, çünkü hayatımda sahip olduğum en tatlı amcığı bırakmak zorunda kaldım.

"Bullet ile toplantı bir saat sonra. Az önce haber geldi."

"Gerry'nin yerinde mi?"

"Evet, kardeşim. Orada görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Koridordan geri yürüyüp yatak odama girdim. Harlow artık yatakta değildi. Banyoda olduğunu düşünerek mutfığa gidip ona kahve yapmak için su ısıtıcısını çalıştırdım. Beş dakika sonra bana katıldı, kışını zar zor örten şort ve hayatımda gördüğüm en dar tişörtü giymişti. Anında sertleştım.

"Siktir, bebeğim. Beni öldüreceksın," dedim ve ona kahveyi uzattım.

"Neden?" diye sordu, uzanıp saçlarını at kuyruğu yaparken. Saçları kadar, kol hareketleriyle sallanan göğüsleri ilgimi çekiyordu.

"Ciddi misin? Buraya bu kıyafetle çıkıp bir erkeğe ne yaptığının farkında değıl misin?" Ve işte tam da bu beni en çok tahrik eden şeydi. Zamanım olsaydı, o şortu yırtıp ona bana ne yaptığını gösterirdim.

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum," dedi ve bana göz kırptı. Sonra kahvesinden bir yudum aldı ve bana, "Beni kafeye bırakabilir misin?" diye sordu.

O göz kırpması beni neredeyse çıldırtıyordu ama kendimi tutmayı başardım. "Tabii. Saat kaçta orada olman lazım?"

"Mümkün olduğunca çabuk. Anneme sabah telaşında yardım etmek istiyorum."

Anahtarlarımı bankın üstünden aldım. "Gidelim," dedim ve omuzlarımdan kesik giysimi silktim.

Beni garaja kadar takip etti ve onu arabama götürdüm. Kapısını açarken, bakışlarını bisikletime doğru takip ettim. Bir an bisikletime baktı ve sonra bana döndü. "Bisikletinle gidebilir miyiz?"

Kafamı salladım. "O kıyafetle olmaz. Biraz daha örtün, sonra tekrar konuşuruz," dedim ve arabaya binmesini işaret ettim.

Giysilerine baktı ve sonra bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Giysilerimin nesi var?"

"Bisikletten düşersek, o kıyafetle nasıl tutunacaksın?"

Anlaması biraz zaman aldı ama sonunda anladı. Başını sallayarak kabul etti, "Tamam, anladım." Başını eğip arabaya oturdu ama kapıyı kapatmamam için elini kapıya koydu ve bana baktı. "Ama bir gün beni gezmeye götürür müsün?"

Ona baktım; sözlerini dinledim ve o tereddüt sesini tekrar duydum. Bir kolumu arabanın kapısının üstüne dayadım, arabaya eğildim

ve onun alanına girdim. "Lanet olasıca açık konuşalım, istediğin her türlü gezinti için motosikletimin arkasında olacaksın. Anladın mı?"

Nefesini içe çekti ve yüzü kızardı. *Siktir*. "Rock'n roll zamanı bebeğim, yoksa seni arabadan çıkarıp o ağzını benim sikime saracağım," dedim ve kapısını kapattım. Tanrım, onu benden olabildiğince uzağa götürmem gerekiyordu. Konsantrasyonum mahvolmuştu ve bugün gerçekten net olmam gerekiyordu.

Kafeye vardığımızda ilk fark ettiğim şey, yolun karşısına park edilmiş motosiklet oldu. İkinci fark ettiğim şey, onun Storm üyesi olmadığıydı. Üçüncü fark ettiğim şey ise, o orospu çocuğunun motosiklete yaslanıp bana sırtıyor olmasıydı.

Öfkemi kontrol altına alıp Harlow'u güvenli bir şekilde içeri soktum. Stoney yolun aşağısına park etmişti; neyse ki sabah onu arayıp Harlow'a göz kulak olmasını söylemiştim.

"Ne zamana kadar çalışıyorsun?" diye sordum.

Cheryl tezgahın arkasından seslendi. "Onu sadece birkaç saatliğine ihtiyacım var. On birde işim biter."

"Seni yalnız bırakmam, anne," Harlow annesine somurtarak baktı.

"Saçmalık. İki işte çalışarak kendini yıpratıyorsun, bu yüzden saat 11'de eve gidip biraz uyu."

Harlow daha fazla tartışmadan araya girdim, "Saat on birde seni alıp eve götürürüm, biraz dinlenirsin."

Cheryl bana minnettar bir gülümseme gönderdi ve teşekkür etti. Ona başımı salladım ve sonra kolumu Harlow'un beline doladım ve onu kendime yaklaştırdım, yüzlerimiz birbirine yakındı. "Bana ihtiyacın olursa ara. Her şey için. Tamam mı?" Onun güvenliği konusunda endişelerimi paylaşarak onu endişelendirmek istemedim, ama bana arayabileceğini bilmesini istedim.

"Tamam, ama sana ihtiyacım olacağını sanmıyorum," diye cevapladı.

Onu sertçe kendime daha da yaklaştırdım ve dudaklarımla dudaklarına dokundum. "Bir şey olursa mutlaka ara," dedim sertçe. Tanrım, benimle tartışmayı hiç bırakmayacak mı? Bunu düşünürken bile, bana meydan okumayı bıraktığı gün ona olan ilgimi kaybedeceğimi biliyordum ve onun asla değişmemesi için dua ettim.

Kafeden çıkıp arabama doğru yürürken Stoney'i aradım. "Harlow on bir civarına kadar burada kalacak, o saatte gelip onu alacağım. O zamana kadar ona göz kulak ol, Stoney, hayatın pahasına onu koru. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Güzel. Ayrıca, kafenin karşısına park edilmiş motosiklet Bullet'ın adamlarından birine ait. Ondan sorun çıkmasın diye gözün üzerinde olsun. Bir sorun olursa beni ara." Telefonu kapattım ve cep telefonumu cebime geri koydum.

Bullet'ın adamına aldırış etmeden arabama binip Gerry'nin evine doğru yola çıktım. İşler karışmak üzereydi ve Bullet'ın bize ne yapacağına hazırdım. Storm, uğraşılmayacak bir kulüp değildi ve Bullet tam da bunu yapmıştı.

Gerry's Café'nin arka odasına daldım, gerekirse savaşıma hazırdım. Bullet, geçen gün adamını evime göndererek ve bu sabah da kafeye göndererek sınırı aşarak beni kızdırmayı başarmıştı. O ateş etti, şimdi gerekirse ben de silahı onun suratına dayayacaktım.

Gerry's Café, toplantılarımızın ve işlemlerimizin çoğunu yaptığımız yerd. Gerry, birkaç yıl önce ters giden bir anlaşma sırasında ölene kadar Storm'un üyesiydi. Orosu çocukları onu vurmuştu. Elli yaşında çok genç yaşta ölmüş ve bir aile bırakmıştı. Ailesine bakıldığından emin olduk ve karşılığında karısı gerektiğinde arka odayı kullanmamıza izin verdi. Onu vuran çeteyi de halletmiştim; artık kimseyi rahatsız etmiyorlardı.

Babam ve Griff çoktan gelmişti, Bullet ve iki adamı da öyle. Onlara kaşlarımı çattım; Bullet şaşırmış görünmüyordu.

Ayağa kalkarak, "Spider'ın seni bu sabah bulduğunu görüyorum," dedi.

Patladım. "Evet, yaptı. Sen ve Blade arasındaki bu boktan durum bizimle hiçbir ilgisi yoktu ama sen bunu değiştirdin. Ve bununla birlikte bir sürü acı da geldi. Ailemle ve

ve arkadaşlarımla uğraşmak istiyorsan, hadi bakalım, orospu çocuğu, çünkü bu son denemen olacak."

"Yanında güzel bir parça varmış duydum," dedi Bullet alaycı bir şekilde.

Kan beynime hücum etti ve kaslarım gerildi, saldırmaya hazırды. "Spider'a da söylediğim gibi, ona dokunursan seni öldürürüm."

Bullet benim alanıma girdi, burun delikleri genişlemiş, gözleri alev alev yanıyordu. "Tehditlerine dikkat et, Scott. Boş tehditler de gerçek tehditler gibi aynı tepkiyi alır."

"Bu boş bir tehdit değildi, Bullet. Şimdiye kadar benim şakayı bilmediğimi öğrenmiş olmalısın."

Birbirimize bakarak bir an geçti. Oda sessizdi; bekliyordu. Yüzüme son bir kez baktıktan sonra Bullet cevap verdi, "Blade'e mantıklı davranması için sana kırk sekiz saat veriyorum, ama ondan sonra her şey biter." Benden uzaklaşarak geri çekildi.

"Bana kalırsa, tüm bahisler çoktan kapandı."

Babam da bana katıldı, "Scott'a katılıyorum. Bence kendini gayet açık bir şekilde ifade ettin, Bullet." O da öfkeyle dolmuştu. Bullet'ın işi bitmişti; sadece henüz farkında değildi.

Bullet adamlarına gitmelerini işaret etti. "Sizinle iletişime geçeceğim," diye homurdandı ve sonra gittiler.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Griff. O da odada volta atıyordu; işler ters gittiğinde her zamanki tepkisi buydu.

"Harlow'un kafesini izliyorlar," dedim Griff'e. "Harlow da kim lan?" diye sordu babam.

"O bu olayda tamamen masum bir tanık. Ve bu işe karıştırılmayı hak etmeyen iyi bir insan."

Griff araya girdi. "Scott, onu kilitle. Bullet şimdi onun peşine düşecek."

"Evet, biliyorum."

"Stoney şu anda onu izliyor mu?"

Başımı salladım. "Hemen oraya gidip onu kulüp evine götüreceğim."

"Öğleden sonra buluşup Bullet'ı alt etmek için bir plan yapmaya başlayalım," dedi babam.

İşlerimizi bitirdikten sonra kafeye gittim. Bu iş zor olacaktı. Harlow benim başımdaki beladan habersizdi; ona durumun ciddiyetini anlatmak için epey uğraşmam gerekecekti.

Spider hala kafenin dışındaydı ama onu görmezden geldim. İçeride müşteri yoktu ve Harlow ile Cheryl de ortalıkta yoktu. Ön tezgâhtaki zili çaldım ve bekledim. Harlow ortaya çıktığında, "Kapıya bir zil takmalısın. Şimdiye kadar herkes seni soyabilirdi," diye mırıldandım.

"Merhaba sana da," diye cevap verdi. "Neden bu kadar huysuzsun?"

Öfkelendiğimde beni sakinleştirmenin bir yolu vardı. Öfkelenmeye meyilli olduğumu ve çoğu zaman kendimi kontrol edemediğimi biliyordum, ama Harlow'da durum farklıydı. Az önce yaptığı gibi bir şey söylerdi ve bu beni çok şaşırtır, durup düşünmemi sağlardı.

"Seninle konuşmam gereken bazı şeyler var. Şimdi çıkabilir misin?"

"Saat daha on, Scott. Bir saat daha anneme yardım etmem gerekiyor."

"Evet, biliyorum bebeğim. Önemli olmasa istemezdim."

Bir an düşündü ve sonra, "Tamam, gidip annem bensiz idare edebilecek mi diye bakayım," dedi.

Arka kapıdan çıktı ve ben çantasını alıp dönene kadar sabırla bekledim. "Annem tek başına idare ediyor, gidelim."

Tanrıya şükür.

Bölüm 22

Harlow

Çantamı mutfak masasına bıraktım ve eve temiz hava girmesi için pencereleri açmaya başladım. Sıcak bir Eylül günüydü ve ev havasızdı. Scott'ın benimle ne konuşmak istediği konusunda biraz gergindim. Dün geceden sonra, ilişkimizin ne durumda olduğunu bilmiyordum. Tek gecelik bir ilişki istediğini açıkça belirtmişti ve Madison'ın bana onun hakkında anlattıklarından, bunun tek gecelik bir ilişki olacağına inanmıştım. Ama bu sabah beni şaşırtmıştı, özellikle de beni motosikletine bindireceğine söz verdiğinde. Ve istediğim her yere götüreceğini söylediğinde ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Bu yüzden, tüm bu olanlardan biraz kafamın karıştığını söylemek yetersiz kalırdı.

Pencereleri açmayı bitirip mutfağa geri döndüğümde Scott mutfak tezgahına yaslanmış, kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş, yüzünde kararlı bir ifadeyle duruyordu.

"Dün gece Nash ve ben kulüpte o üç adamı hallederken ne düşünüyordun?"

Tamam, bu soruyu beklemiyordum. "Seni gerçekten kızdırmak istemem."

O gülümsedi ve ciddi bakışlarının bir an için kaybolması hoşuma gitti. Gardını indirdiğinde onu daha çok seviyordum. O kırıksık gözleri tekrar görmek istiyordum. Bana göre yeterince sık görünmüyorlardı.

"Yani bu seni benden soğutmadı mı?"

"Bu da nereden çıktı Scott? Hayır, senden soğumadım. Seninle geceyi geçirmem bunun kanıtı bence."

Ciddi bakışları geri geldi ve gözleri benimkilere dikildi. "Seni istiyorum. Seni yatağında, motosikletimin arkasında ve hayatımda istiyorum. Ama benim hayatım zor ve senin bildiğin hiçbir şeye benzemiyor. Dün gece gördüklerin buzdağının sadece görünen kısmı ve senin bu bokla başa çıkabileceğini bilmem gerekiyor."

Odadaki atmosfer, Scott'la ilişkilendirdiğim bir yoğunlukla yanıyordu. Sözleri beni şaşkına çevirdi ve bir an için dilim tutuldu. Beynim, onun söylediklerini işlemek için hızla çalışıyordu çünkü bu, ondan duymayı beklediğim şeylerin çok ötesindeydi. Scott'ın beni hayatında istediğini söyleyeceğini söyleseydin, sana gülerdim.

Scott hakkında bildiğim her şey dikkatimi çekiyordu; öfkesi, dürüstlüğü, şefkati, sevdiklerine olan sadakati, sertliği, otoriterliği, koruyucu tavırları... Ve tereddüt etmeden onu da istediğimi biliyordum. Mükemmel değildi ve ilişkimizin nereye varacağını bilmiyordum ama güzel olabilecek bir şeye şans vermek istedim.

Ona doğru yürüdüm ve yüzünü ellerimle tuttum. "Bununla başa çıkabilirim."

O inledi ve ağzını benim ağzıma sert ve tutkulu bir öpücükle yapıştırdı. Elleri kalçalarımı kendine çekti ve ereksiyonunu hissettim. Ellerimi saçlarında gezdirdim ve vücudumu ona olabildiğince yaklaştırdım. Scott'la birlikte olmak heyecan vericiydi ve onu hayatımda olduğu sürece onunla başa çıkabileceğimi biliyordum.

Öylece sonsuza kadar kalabilirdim ama Scott öpücüğü kesip benden uzaklaştı. "Buna güveniyorum bebeğim, çünkü başımıza büyük bir bela geliyor."

"Anlat bana. Ne olduğunu söyle."

Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Kulübümün bazı düşmanları var ve içlerinden biri geçen gün ve bu sabah seni benimle gördü. Sana karşı açıkça tehditlerde bulunmadılar ama ben onların davranışlarını bir tehdit olarak algılıyorum. Bu sorunu hallederken seni güvende tutabilirim ama bunun için bir süre ortadan kaybolman gerekiyor."

"Bunların hepsi ne anlama geliyor?" Bir süre ortadan kaybolmak mı? Nereye varmak istediğini anlamamıştım.

"Bebeğim, tam olarak düşündüğün anlama geliyor. Bu tehdidi yapan adam pisliğin teki ve onun söylediği ve yaptığı her şeyi ciddiye alıyorum. Ölümcül ciddiyetle. Senden istediğim, bu iş hallolana kadar kulüpte kalman. Kabul eder misin?"

"Kulüpte ne kadar kalmam gerekiyor? Annemi kafede yalnız bırakamam."

"Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Birkaç gün, belki daha fazla olabilir."

“O zaman orada kalamam. Hayatımı öylece askıya alamam.”

“Hayatını askıya almanı istemiyorum; sadece bir süre ortadan kaybolmanı istiyorum, böylece seni güvende tutabiliriz. Annen için kafede yardım ayarlayabilirim.”

"Hayır, Scott, onun kafeye aşına biri lazım."

Sinirlenmeye başlamıştı. Boynundaki damarların şişmesinden ve boynunun arkasını ovuşturmasından anlaşılıyordu. Çok yazık, annem bana ihtiyacı varken onu yüzüstü bırakamazdım.

“Seni istediğimi söylediğimi biliyorum ve gerçekten istiyorum, ama Tanrım, sen benim ölümüm olacaksın kadın.”

Ben kararlıydım. "Geçmişte çok fazla erkeğin beni ezmesine izin verdim, Scott. Bir daha yapmayacağım. Belki de *bu* boktan durumu kaldırabilecek olanın sen olup olmadığını senin karar vermen gerekir."

O düşünmeden, sadece homurdandı: "Bebeğim, o boktan işlerin üstesinden gelebilirim, hatta daha fazlasını da."

Kelebekler midemi kapladı ve onun homurdanan sesi heyecanla sinirlerimi ateşledi. Ona gülümsedim. "İyi, çünkü halletmen gereken çok şey var."

Birbirimize bakarken, ön kapının çalmasıyla kesildik. Kapıya gitmek için hareket ettim ama Scott elini koluma koydu ve başını salladı. "Burada bekle, ben açarım."

Hiçbir şey söylemedim ama içimden gözlerimi devirdim. Cidden, biri beni almaya geliyorsa neden kapıyı çalsın ki? Kenara çekilip onun mağara adamı olmasını sağladım. Bir saniye sonra Cassie'nin sesini duydum ve yüksek sesle güldüm. "Kıçımı kurtardığın için teşekkürler, Scott. Cassie'ye dikkat etmelisin, çünkü ne zaman ninja hareketlerini yapıp sana zarar vermeye çalışacağını asla bilemezsin," diye bağırdım.

Yüzünde somurtkan bir ifadeyle odaya geri geldi. "Bunu ciddiye aldığını anlayabiliyorum."

Ona acımaya başladım çünkü gerçekten sinirli görünüyordu ve beni korumaya çalıştığını biliyordum. "Üzgünüm. Sadece ortamı neşelendirmek istedim," diye özür diledim ve yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek ikisinin arasında elimi salladım ve "Scott, en iyi arkadaşım Cassie. Cassie, mağara adamım Scott." dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Son birkaç günde olanları ona anlatma fırsatı bulamamıştım. Ama iyi bir arkadaşı; Scott'ın önünde bana soru sormadı. Bu, kızlar arasında yapılan sohbetlerin konusu olurdu. Bunun yerine, "Burada ne kaçırdım? Scott seni neyden kurtarıyor?" diye sordu.

"Sadece motosikletçilerin işleri. Şimdi söyle, bu ziyaretin sebebi ne?" Ona bu konuyu özel olarak konuşmak istediğimi ima etmeye çalışıyordum.

O benim mesajımı anladı ve bana o bilmiş arkadaş tavrıyla gülümsedi. "Bir süredir senden haber alamadım, o yüzden uğrayıp nasılsın diye bakayım dedim. Annen bugün izinli olduğunu söyledi."

Scott konuşmamıza müdahale etti. "Bayanlar, sizinle sohbet etmek çok hoşuma gitse de işime dönmem gerek. Harlow, bu konuşmaya devam edeceğiz ama şimdilik, adamlarımdan biri seni izliyor, böylece güvende olursun."

"Ne demek, adamlarından biri seni izliyor mu?" Scott'ın işleri halletme tarzına hiç alışkın değildim ve kafam almıyordu.

"Yani, dışarı bakarsan, seni koruyan adamlarımdan biri motosikletinin üzerinde duruyor. Sana yaklaşan olursa, önce onunla uğraşmak zorunda kalır ve o kolay lokma değildir. Nereye gidersen git, o da peşinden gelir."

"Lanet olsun. Benim de senin gibi bir mağara adamına ihtiyacım var," dedi Cassie ve sesindeki nefes nefese kalmışlığı fark etmedim. Tanrım, Scott Cole'un otoriter cazibesine kapılmıştı.

Onu kovdum. "Tamam, anladım. Anladım. Kendi kişisel korumam var. Teşekkürler. Şimdi git ve biz kızlar senin hakkında konuşalım."

"Ne haltlara bulaştım ben?" der gibi başını salladı. Ama sonra beni öpmek için kendine çekti ve odadan çıkmadan önce kıcıma bir şaplak attı. "Uyu biraz, bebeğim. Bu gece senin için planlarım var." Sonra gitti ve heyecandan tüylerim diken diken oldu.

Ön kapının kapandığını duyduktan sonra Cassie bana döndü ve "Lanet olsun! Anlat şunu kızım" diye bağırdı.

Sonraki bir saatimizi kahve ve kek eşliğinde geçirdik ve ona Scott ile aramda olanları anlattım.

"Yani, artık birlikte misiniz?" diye sordu.

Omuz silktim. "Beni hayatında istediğini açıkça söyledi, ama biliyor musun? Hayatımda ilk kez, akışına bırakıyorum ve bir şeyi zorlamıyorum. Onu henüz çok iyi tanımıyorum, bu yüzden onu tanımak için zaman ayırmak istiyorum."

"Peki, sana yapılan bu tehdit konusunda endişeli misin? Kulağa korkutucu geliyor; hayatına bu tür şeyler sokan biriyle gerçekten ilişki kurmak istiyor musun?"

"Muhtemelen kaçmam gerektiğini biliyorum ama Scott'ı iş başında gördüm ve beni koruyabileceğini söylediğinde, koruyacağına inanıyorum. Ve hayatım boyunca daha iyi seçenek olduğunu düşündüğüm erkekleri seçerek yaşadım. Her zaman iyi adam olduğunu düşündüğüm erkekleri seçtim. Ve hepsi de bir şekilde beni mahvetti. Scott bir motorcu olabilir ve belaya bulaşmış olabilir ama bana, diğer pisliklerin bana verdiklerinden çok daha değerli olan başka yönlerini de gösterdi."

"Evet, birini her zaman dış görünüşüne göre yargılayamazsın, değil mi?"

Yaramazca gülümsedim. "Scott oldukça yakışıklı... Onu sana muhteşem bir orgazm yaşatacak adam olarak yargılamakta haklısın bence."

"Aman Tanrım. Daha fazlasını öğrenmeliyim!"

Masadan kalktım. "Bunun için daha fazla kahve lazım."

Cassie bana deli gibi sırıtıyordu; erkekler hakkında konuşmak en sevdiğimiz şeylerden biriydi. Ona gülerek, bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşı bana verdiği için evrene teşekkür mesajı gönderdim.

Bölüm 23

Scott

"Scott." Babamın sesine dönüp baktım. Kulüpte bir sonraki hamlemizi planlamak için

kulüp toplantısını bitirmiş, bir sonraki hamlemizi planlamıştık. Nash bulgularını bizimle paylaşmıştı. Black Deeds'in porno yapım şirketine yarım milyon dolara yakın borcu olduğunu ve bu borcu ödemekte zorlandıklarını öğrenmişti. Görünüşe göre, aylık borçlarını ödeyebilmelerinin tek yolu uyuşturucu işiydi. Bu yüzden Blade'i bu işin dışında tutmaya bu kadar kararlıydılar. Şimdi amacımız onları en zayıf yerlerinden vurmaktı; bunun için bir plan yapmamız gerekiyordu.

Durup onun beni yakalamasını bekledim. Yaklaştığında ona "Ne oldu?" diye sordum.

"Blade'i görmeye benimle gelmeni istiyorum. Onu bilgilendirmemiz gerekiyor."

İlk tepkim reddetmekti ama bir dakika düşündüm. Storm'un çıkarlarına aykırı bir şeye babamın razı olmaması için bu görüşmeye katılmanın daha iyi olacağına karar verdim. "Hemen mi gitmek istiyorsun?"

Babamın yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. "Evet. Deposunda, orada buluşuruz."

Kabul ettim ve o gitti. Motoruza doğru yürürken Harlow aradı. "İyi misin?" Cevap verdim.

"Evet, ama Lisa'dan bir telefon aldım. Bugün bazı kızlar ona zorbalık yapmış, çok üzölmüş. Okula gidip onu göreceğim, iyi olduğundan emin olacağım. Senin için sorun olur mu?"

"Bebeğim, sana söyledim, Lisa'ya yardım etmek istiyorsan git. Bununla ilgili bir sorunu olan bana söyleyin."

Bir an sessiz kaldı. "Tamam," diye cevapladı yumuşak bir sesle.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, yoksa akşam görüşürüz. Seni almak için saat dokuz civarında geleceğim."

"Tamam," dedi telefona ve bu benim sikimi sertleştirdi.

"Ve bebeğim, üstünü ört çünkü bu akşam seni motosikletimin arkasına alacağım," diye söz verdim ve telefonu kapattım. Tanrım, onu motosikletimin üzerinde, amcığı bana yapışmış ve kolları bana sarılmış halde düşünmek bile beni sertleştirdi.

Telefonumu cebime koymuştum ki bir mesaj geldi. Kimden olduğunu görmek için çıkardım ve neredeyse o anda boşaldım.

Harlow: Motosikletine binerken üstümü örteceğim ama senin sikini sürdüğümde amcığımla seni ayıran hiçbir şey olmayacak.

Ben: Lanet olsun, kadın. O pis ağzın bir gün başını belaya sokacak.

Harlow: Söz, söz...

Siktir. Beni ve sikimi tahrik etmeye devam etmeden önce telefonu cebime geri soktum. Benim gibi bir pislik nasıl bu kadar saf ve aynı zamanda bu kadar edepsiz bir kadın bulabilmişti?

"Yani, Black Deeds ile savaşmak istediğini söylüyorsun." Blade, ona anlattığımız her şeyden bu sonuca vardı. Sert bakışları benimkilere kilitlenmişti.

"Onlar bize vurmadan biz onlara vurmamız," dedi babam.

Blade bakışlarını benden babama çevirdi ve sandalyesine yaslandı. Babamın ofisinde oturuyorduk.

En son teknolojiyle donatılmış, etkileyici bir

ofisti.

Aslında Blade'in tüm düzeni oldukça

gösterişliydi; onun hakkında sahip olduğum, sefil, uyuşturucu satıcısı bir pislik imajıyla hiç uyuşmuyordu. Deposu büyüktü, çok temiz ve şıktı ve ofise giderken

gördüğüm kadarıyla iyi organize edilmiş görünüyordu.

Güvenlik odasına da kısa bir bakış attım ve

yüksek kaliteli ekipmanları vardı. Ayrıca onun için çalışan çok sayıda adam

vardı; bu da benim için bir başka sürprizdi.

Uzun bir sessizlikten sonra, sanki kafasında bir şeyleri tartıyormuş gibi göründü, tekrar öne eğildi ve şöyle dedi: "Black Deeds'i uzun süredir takip ediyoruz. Bana kalırsa, bazıları bu dünyadaki en aşağılık pislikler ve inan bana, ben de pisliklerle uğraşmışlığım var. Operasyonlarını ayrıntılı bir şekilde analiz ettikten sonra, porno işlerini hedef almaya karar verdik. Onları neredeyse mahvettik. Porno borçlarını ödemek için uyuşturucu ticaretine güveniyorlar. Uyuşturucu işleri olmadan borçlarını ödeyemezler. Uyuşturucu işlerini ellerinden almak için çalışıyoruz."

Siktir. Blade'i ciddi şekilde hafife almışım. "Aslında kokain işinin peşinde değilsin, değil mi?"

"Hayır." O sert gözler yine benimkilere çarptı ve ben onların arkasında ne olduğunu, onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu merak ettim.

"Bize ne olduğunu açıklayacak mısın?" Babam benim düşündüğümü sordu.

Blade yine durakladı. "Bullet ve diğer bazı üyeler ortadan kaldırılacak ve Black Deeds yeni bir başkan tarafından yeniden kurulacak."

"Başka şubeleri de olduğunu biliyorsun, değil mi? Sadece bu şubeyle uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

"Ben başladığım işi bitirmeyen bir adam değilim. Ayrıca çok sabırlı biriyim. Bu plan iki yıldır hazır ve araştırması da geçen yıl yapıldı. Diğer şubeler sorun olmayacak, sizi temin ederim."

Babam Blade'e sanki onu hiç tanımıyor gibi bakıyordu. "Üç yıldır bunun üzerinde çalışıyorsun ve ben hiç haberim yok mu?"

Blade'in yüzü öfkeyle çarpıldı, sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı. "Sen benim hakkımda ne biliyorsun, Marcus? Benim hakkımda ne bildiğini söyle bana," diye bağırdı.

Bunu dinlemek için yerime oturdum. Görünüşe göre Blade ve benim ortak bir yanımız vardı; babamıza karşı yakıcı bir nefret.

"Senin soygun, fuhuş ve uyuşturucu işlerine karışmış bir çeteyi yönettiğini sanıyordum."

"Meğer yanılmışsın," diye tersledi Blade.

"Oğlumun bana gerçeği söylemesi iyi olurdu."

"Sen gerçeği bilmekten ne anlarsın?" Blade'in etrafında dönen öfke hissedilebiliyordu; içimdekinden daha fazla öfke olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Babam kendi öfkesiyle patlamak üzere gibiydi. Lanet olsun, biz mutlu bir aileydi. Bir adım öne çıkıp gergin duruşlarını bozdum. "Blade, neden? Black Deeds'e neyin var?"

Yüzünde belirgin ve derin bir acı vardı. "Üç yıl önce, Bullet ve kulüp üyelerinden üçü kız arkadaşımı öldürdü. Ashley ve ben beş yıldır birlikteydik ve evlenmeyi planlıyorduk. O gece, arkadaşlarıyla birinin doğum gününü kutlamak için dışarı çıkmıştı. Beni arayıp gelip onu almasını istedi ama aramasını kaçırdım. Polisin araştırmasına göre, içkisine bir şey katılmış

ve onu kaçırdılar. Onu toplu tecavüze uğrattılar ve boğazını kestiler. Madison'ın arkadaşına yaptıklarının aynısını yaptılar."

"Tanrım," diye mırıldandım, bu korkunç olay beni derinden sarstı ve ona karşı olan düşmanlığımın bir kısmı dağıldı.

O başını salladı. "Onları araştırırken, onların elinde ölen daha fazla kadın olduğunu keşfettim."

"Öyleyse neden onları öldürmüyorlar da bu işi bitirmiyorlar?" diye sordu babam.

"Black Deeds'in şu anki başkan yardımcısı porno ve uyuşturucudan kurtulmak istiyor. Storm'a yaptıklarını gördü ve benzer bir şey istiyor; onlara bu kadar dikkat çekmeyen bir şey. O ve ben bunu gerçekleştirmek için birlikte çalışıyoruz. Onları öldürmek daha kolay olurdu ama bu şekilde Bullet'in, uğruna çalıştığı her şeyi kaybederken kendini mahvetmesini izleyebiliyorum. Kolay intikam, bunun verdiği tatmini vermez."

Blade soğuk ve acımasız bir adamdı, bu kesindi. Bu planı bu kadar ayrıntılı bir şekilde hesaplamış olması onu bu kategoriye sokuyordu.

"Peki, bu durumda biz ve şu anki sorunumuz ne olacak?" diye sordum.

"Öncelikle, kulübüne gelen diğer çetenin adamları halledildi. Eğer başka gelen olursa, onlarla da ilgilenilir. Adamlarım Black Deeds'in sana bulaşmasını engellemek için kulübünü izliyorlardı ama geldikleri gece başka bir sorunla uğraşıyorduk..."

Onu keserek sözünü kestim. "Yani adamların Harlow'u izlemiyor muydu?"

"Hayır, özellikle değil. Ama onun hakkında rapor verdiler. Yeni bir çalışan olduğu için, temiz olduğundan emin olmak için onu araştırttım. Bu arada, temiz."

"Bunu biliyorum, pislik."

Omuz silkti. "Bu günlerde kimseye güvenilmez, Scott. Black Deeds, işlerinin stok dağıtımını bozarak sana zarar vermeye çalışıyordu ama ben onu da hallettim. Şimdi, Bullet'a gelelim. Onu iki hafta sonra ortadan kaldırmayı planlıyordum ama Harlow'a yönelik tehditleri nedeniyle bunu öne alabilir miyiz bir bakayım."

"Ben de varım, Blade," diye talep ettim.

"Seninle ve katılmak isteyen adamlarınla koordinasyonu sağlayacağız."

"Ben de bunun bir an önce olmasını istiyorum." Bunun çabuk olması gerekiyordu; Blade'in planının işe yaramasını beklerken Harlow'u tehlikede bırakamazdım.

Sert bakışları benimkini delip geçti. "Ne olacağını söyledim; sen sadece sabırlı ol ve bekle. Harlow güvende olacak."

Ona kaşlarımı çattım. "Evet, tabii ki güvende olacak, çünkü ben bunu sağlayacağım. Bu işi bir an önce hallet, yoksa işleri kendi ellerimize alacağız."

Bölüm 24

Scott

Kapısını çaldım ve geri çekilip cevap vermesini bekledim. Cevap vermesini bekledim. Saat on ikiyi biraz geçmişti ve Indigo'da oyalanınca en az bir saat geç kalmıştım. Yeni müdür hâlâ işlerin yoluna girmesini bekliyordu; umarım çok uzun sürmezdi çünkü her gün oraya gitmekten bıkmıştım.

Harlow kapıyı kot pantolon ve tişört giymiş olarak açtı. Gözlerimi vücudunda gezdirdim ve sahip olduğu her şeyi takdir ettim.

"Gözlerim burada," diye şaka yaptı ve uzanıp çenemi kaldırarak yüzüne bakmamı sağladı.

Bir adım öne çıktım, kolumu beline doladım, onu kendime çekip, "Az kalmıştı, bebeğim. Bir erkeğin bir anda bakamayacağı kadar çok şey var sende" diye mırıldandım.

Nefesi hızlandı ve fısıldadı, "Acele etme. Gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyor." Kollarını bana doladı ve parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi, sonra dudakları benimkilerle buluşup ateşli bir öpücük verdi.

Harlow'u öpmek, başka hiçbir kadını öpmek gibi değildi. Beni hiç kimsenin yapamadığı şekilde canlı hissettiriyordu. Çoğu kadın bunu kendileri için yapıyordu; benden ne elde edebileceklerini düşünüyorlardı. Benden her zaman daha fazlasını istiyorlardı; benim onlara vermek istemediğim şeyleri. Harlow ise hiçbir şey istemiyordu. Ve benim saçmalıklarımı da kabul etmiyordu. Kendine saygısı olan, kendi ayakları üzerinde durabilen bir kadına saygı duyabilirdim. Bazen bu bana çok acı verse de.

Öpücüğü bitirdi ve elimde ne olduğunu merakla kaşlarını kaldırdı. "O ne?"

Ona verdim. "Öğleden sonra senin için aldım. Giye."

Gülümsedi; heyecanı belliydi. "Bayıldım!" diye bağırdı takarken. "Hep deri ceket istemişimdir."

"Evet, motosikletteyken bunu giymeni istiyorum."

Gülümsemesi tüm dünyayı aydınlatabilirdi. "Beni eritiyorsun," dedi, gözleri parıldayarak.

"Bebeğim, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bu gece sevişmemizi sağlayacaksa, seni yumuşacık yaptığım için çok mutluyum."

"Senin küfürlü konuşmalarını dinlemeyi ne kadar sevsem de, bunu başka bir şekilde zevk almayı tercih ederim, devam edebilir miyiz?"

Tanrım. İki kez sormasına gerek yoktu.

"Eşyalarını topla. Seni çıplak ve altımda görmek istiyorum."

Bu gece onun için planlarım vardı ve gecenin sonunda benim küfürlü ağzımı sevecekti.

"Çok eğlenceliydi!" Harlow evime girerken yanakları heyecandan kızarmıştı. İlk kez bisiklete biniyordu ve benim kadar çok sevdiği belliydi.

Kıkırdadım ve onu takip ederek içeri girdim, anahtarlarımı mutfaktaki bankın üzerine attım. O da çantasını yere koydu ve bana döndü. "Ne zaman uzun bir gezintiye çıkabiliriz?"

Elimi boynuna doladım ve onu kendime çektim. "Sen bir gün seç, ben gelirim," diye fısıldadım ve dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırdım. O da bana sarıldı ve dudaklarını araladı, dilimin onun diline dolanmasına izin verdi. Öpücüğü derinleştirdim ve elimi sırtından aşağıya, kalçasına doğru kaydırdım. Diğer elim tişörtünün altına girip göğüslerini aradı. Onları bulduğumda sütyenini kenara itip göğüslerini avucuma aldım. Harlow'un göğüsleri tam avuç dolusu, tam sevdiğim gibi. Parmaklarımla meme ucunu çevirdim ve çıkardığı inilti sikimi uyandırdı. Öpücüğüm sertleşti, talepkar oldu.

Harlow benden uzaklaştı; dudakları öpücüğümüzden şişmişti. Onu bırakmadım ve göğüslerini okşamaya devam ettim. Göz teması kurarak tişörtünü başından çıkarıp yere attı. İki elimi sütyeninin arkasına götürdüm ve kopartarak göğüslerini serbest bıraktım. Sütyenini yere attığımda, o da kot pantolonumun düğmesini açtı ve fermuarını indirdi; eli sertleşmiş sikime değdi.

Hareketsiz durdum, gözlerimi onun gözlerine dikmişim. "Ağzını sikime istiyorum," diye talep ettim.

Gözlerini benden ayırmadan elini uzattı, penisi avuçladı ve elini yavaşça yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı. Uca geldiğinde başparmağını nazikçe ucunda gezdirdi ve

ön sıvımı sikimin üzerine yaydı. Aşağıya bakıp sikimin üzerinde elinin muhteşem görüntüsünü izlemek istesem de onu izlemeye devam ettim.

"Yakında ağzım senin olacak," diye söz verdi, "ama önce ellerimle seninle oynamak istiyorum."

Siktir.

Elini sikimde yukarı aşağı hareket ettirmeye devam ederken, "Kot pantolonunu çıkar" dedi.

Seks sırasında bir kadının liderlik etmesine alışkın değildim ama bu çok seksi olduğu için ben de ona uydum. Kot pantolonum çıkınca, sikimi sertçe kavradı ve onu kullanarak beni yavaşça kendine çekti.

"Tanrım, bebeğim. Dikkat et," diye mırıldandım, ama bunun beni de tahrik ettiğini itiraf etmeliyim.

Gözlerinde kötü bir ışıltı belirdi, ağzını neredeyse ağzıma yaklaştırdı ve nefes vererek, "Seni o kadar sert boşaltacağım ki yıldızları göreceksin," dedi.

Siktir. O anda neredeyse boşalacaktım.

Elinin sikimde yavaşça hareket etmesi, bunu yaparken göğüslerinin hareketleri ve dudaklarımdaki nefesi, vücudumda yankılanan hisler uyandırdı ve seks sırasında hiç hissetmediğim şeyler hissetmemi sağladı. Ve lanet olsun, daha yeni başlamıştık.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Bebeğim, seni gördüğüm anda sikimde ellerini ve dudaklarını hissetmeye hazırdım," diye homurdandım.

Diğer elini de sikimi deli gibi okşamaya ekledi. Bir eli sikimin uzunluğu boyunca aşağı indi, sonra diğeri. Her seferinde sikimi nazikçe büküyordu ve bu beni neredeyse delirtiyordu. Başımı geriye attım ve gözlerimi kapattım; bahsettiği yıldızlar gözlerimin arkasında yüzüyordu. Boşalmaya yaklaşıyordum. Artık daha fazla bekleyemeyeceğimi düşündüğüm anda durdu. Gözlerimi açtım ve onun beni izlediğini gördüm.

"Şimdi ağzımı üzerinde istiyorum?" diye sordu.

"Siktir bebeğim, bunu sormak zorunda mısın?"

Dudakları seksi bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sadece emin olmak istedim," dedi göz kırparak ve gözümü kırpmadan dizlerinin üzerine çöktü ve sikimi dudaklarıyla sardı.

Siktir. Hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

Beni ağzının derinliklerine alırken sıcak nefesi muhteşem hissettirdi. Başlangıçta emişi nazikti ama sonra hızını artırmaya başladı ve aynı anda bir eliyle testislerimi masaj yapmaya başladı. Diğer eliyle bacağımanın arkasını kavradı ve o elini yavaşça kıcıma doğru kaydırduğunda, ben öne doğru sıçradım ve sikimin ucu boğazının arkasına çarptı.

"Siktir bebeğim, boşalacağım," diye boğuk bir sesle söyledim, saçlarını daha sıkı kavradım.

Ve sik beni, emmeye ve yalamaya devam etmedi. Başımı geriye attım, gözlerimi kapattım ve orgazmın beni tamamen ele geçirmesine izin verdim. O doğru yapıyordu; yıldızlar gördüm. Beni emmeye ve taşaklarımı ve kıcımı masaj yapmaya devam ederken, hissettim ki bu duygu o kadar büyüdü ki kalçalarımı öne doğru ittim ve ağzına sertçe boşaldım. Emmeyi bırakmadı ve bana verdiği her şeyi yuttu.

Vücudum titremeyi bıraktığında, sikimi yavaşça ağzından çıkardı, bana baktı ve ucunu yalayıp temizledi. Kollarımı onun altına sokup onu yukarı çekti. Yüzlerimiz aynı hizaya geldiğinde, "İşte ben buna oral seks derim" diye mırıldandım.

O gülümsedi. "Yıldızları gördün mü?"

Sırttım. "Bebeğim, tüm evreni gördüm."

Tembelce beni öptü ve ağzında kalan tadı sikimi tekrar sertleştirdi.

"Aminı istiyorum," diye mırıldandım ve onu masaya doğru ittim. Neyse ki masayı boş tutmuşum, çünkü onu masanın üzerine yatırıp içine girmek üzereydim.

Onu tekrar öptüğümde inledi, sonra elimi kullanarak başını geriye doğru eğdim ve boynuna öpücükler yağdırdım. Onu hafifçe ısırduğımda tırnaklarını kollarımın içine geçirdi. Onu görmek için biraz geri çekildim. "Hoşuna gitti mi, bebeğim?"

Gözleri saf şehvetle doluydu ve sadece başını salladı. Sonra iki eliyle başımı tutup dudaklarımı tekrar boynuna yönlendirerek beni şaşırttı. İkinci kez söylemesine gerek yoktu, ellerimle göğüslerini okşarken boynunu öptüm ve emdim. Elleri benimkilerle buluşana kadar bunu sürdürdüm, sonra ellerini kotunun düğmesine doğru indirdi. Bir kadının öncülük etmesi beni çok tahrik etti ve onun istediğini yaptım. Birkaç saniye sonra kot pantolonu çıkmıştı ve ben de parmaklarımı külotuna takıp onu da yırttım.

Artık çıplak olduğu için, güzelliğini hayranlıkla seyretmek için geri adım attım. Tanrım, muhteşemdi. Gözlerim göğüslerinde, karnında, amında, bacaklarında

ve sonra tekrar amına döndü. Orası çıplaktı ve ben buna bayıldım. Elimi uzattım ve bir parmağımı içine soktum. O kadar ıslaktı ki, ikinci parmağımı da soktum ve zevkten gözlerinin parlamasını izledim.

"Hoşuna gidiyor mu, bebeğim?" diye sordum, parmağımla onu parmaklarken başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirerek.

İnledi ve başını salladı. "Evet," diye çıkardı sonunda, nefesi kesik kesikti.

İyi bir tempo tuttum ve orgazmda kendini kaybetmeye başladığında onu tutmak için diğer elimi kullanmak zorunda kaldım. Tanrım, Harlow'un boşalmasını izlemek muhteşem bir manzaraydı. İnlemeye ve adımı mırıldanmaya başladı; dudaklarından çok güzel çıkıyordu. Bir erkek buna alışabilir.

Boşalmadan hemen önce, ağzımı göğsüne yaklaştırdım ve meme ucunu emmeye başladım, ara sıra dişlerimi de kullanarak. Bundan hoşlanmış gibi görünüyordu, çünkü elleri yukarı kalkıp başımı yerinde tuttu. Vücudu titredi ve boşalırken adımı haykırdı. Vücudu gevşediğinde, onu tutmak için iki kolumu da etrafına doladım.

Bir süre hareketsiz durduk; birbirimize sarılmıştık. Tahrik olmuşum ve içine girmek için sabırsızlanıyordum, ama aynı zamanda başka bir şey de hissediyordum. Kalbim doluydu; mutluluk içimi kaplamıştı. Bu benim için yeni bir duyguydu ve ne anlama geldiğini bilmiyordum ama çok iyi hissettiriyordu. Bu, onu yaratan şeyden asla ayrılmak istemediğin türden bir duyguydu. Harlow'u daha sıkı tuttum; o anda onu asla bırakmak istemiyordum.

O hareket etti ve ben onu tutan ellerimi gevşettim. Gözleri benimkilere takıldı ve gülümsedi. "Ne yaptığını bilen bir erkek; bu özelliğini seviyorum."

Gülümsedim. "Her zaman memnun etmek için çabalarım."

"O zaman seni biraz daha yanımda tutarım." Gözleri dans ediyor ve kötülüğüyle benimle alay ediyordu.

"Öyle olsun," diye homurdandım ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim.

"Bebeğim, sikim senin amını hissetmek istiyor."

Beni sertçe öptü ve elini uzatıp sikimi okşamaya başladı. Gözlerimi bir an için kapattım; dokunuşu çok iyi geliyordu. Öpüşmeyi bırakıp inleyerek, "Şimdi bebeğim. Hazırım," dedi.

Hızlı bir hareketle kollarımı kalçalarına doladım ve onu masanın üzerine oturttum. Onu öptüm ve "Sadece prezervatif alacağım," dedim.

Yerdeki kot pantolonumu aldım ve cüzdanımda prezervatifi aradım, sonra ona geri döndüm. Prezervatifin ambalajını açıp takarken beni dikkatle izledi. "Uzan, bebeğim," dedim, masaya yaklaşarak, "bacaklarını omuzlarıma dayayın."

Gözleri büyüdü, sonra heyecanla doldu ve dediğimi yaptı. Masada uzanmış halini izlerken ellerimi bacaklarında gezdirdim. "Uçma zamanı, tatlım," dedim sert bir sesle, sonra kıcını masadan kaldırıp belinden tutup amını sikime hizaladım. Belinden tutup kendime doğru çektim ve içime girdim.

"Siktir! Scott... çok iyi, durma," diye bağırdı ve ben yavaşça girip çıkmaya devam ederken nefes nefese kalmaya başladı. Kollarını masanın kenarlarına tutunmak için açtı.

Yavaşça girip çıkmaya devam ettim ve orgazmımın yaklaştığını hissettim. Bu pozisyon en sevdiğim pozisyonlardan biriydi ama Harlow ile birlikte bu pozisyon bu dünyadan değildi. Nefes nefese kalışını ve benimle aynı ritimde hareket eden vücudunun göğüslerinin sallanışını izlemek inanılmaz bir manzaraydı. Orgazmım çok yakındı ama onun için kendimi tutuyordum. "Yaklaştın mı?" diye homurdandım.

Konuşamayan kız başını salladı. Acele etmem gerekiyordu, yoksa onu tatmin etmeden boşalacaktım. "Kendine dokun, bebeğim." Yüzünde şaşkınlık belirdi ve tereddüt etti. Siktir, bu özelliğini çok seviyordum. Bir erkeğin önünde kendini okşamak, onun pek yapmadığı bir şey olmalıydı ve ben bunu değiştirmekten çok mutluydum. "Bebeğim, amını okşa. Böyle daha çabuk boşalırsın. Ben boşalmak üzereyim ama önce sen boşalmanı istiyorum."

Bu sefer tereddüt etmedi. Gözlerim açgözlülükle elini amına doğru takip etti ve klitorisini ovmaya başladığında sikim zevkten patlamak üzereydi. Onun için de çok iyi olduğu belliydi çünkü kalçaları sarsılmaya başladı ve gözlerinin kapanışını izledim. Amı sıkılaştı ve bu benim için son damlaydı. Boşaldım ve bir an sonra o da orgazm olurken çığlık attı.

Bir süre onu masadan kaldırıp bitirmemize izin verdikten sonra, gözlerini açtı ve bana şimdiye kadar attığı en seksi bakışı attı. "Uçma zamanı dediğinde şaka yapmıyordun, değil mi?"

Gülerek onu masaya indirdim ve içimden çıkardım. "Hayır bebeğim, tutamayacağım sözler vermem."

O tamamen doymuş bir şekilde içini çekti. "İyi, çünkü sözünü tutan bir erkek arıyordum."

Kalbim sıkıştı.
olmak istedim.

Hayatımda ilk kez, bir kadına söz veren bir erkek

Bölüm 25

Harlow

Duştan çıktım ve kendimi kuruladıktan sonra havluyu sardım. Scott kapı çerçevesine yaslanmış beni dikkatle izliyordu. Bir kez olsun gözleri vücudumda değil, yüzümdeydi. Ona gülümsedim ama o ciddi bir ruh halindeydi ve gülümsemedi. Bazen onun bu yoğunluğu beni biraz korkutuyordu; o an da onlardan biriydi. Hayatımın en iyi seksini yaşamıştık ve ona çok yakın hissetmiştim; o an onun aklından neler geçtiğini merak ettim.

"Senin hakkında, şimdiye kadar kimse hakkında bilmek istediğimden daha fazlasını bilmek istiyorum," dedi. Bu, onun söyleyeceğini hiç beklemediğim bir şeydi.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum.

"Her şeyi," dedi, kararlı bir şekilde.

Kelebekler karnımda uçuşuyordu. Her kadın, kendini tanımak için zaman ayırmak isteyen bir erkek bulmayı hayal eder. Birçok erkekle çıkmıştım ama bana böyle bir şey söyleyen hiç kimse olmamıştı. İsteği çok samimi ve içtendi. Scott'ın tüm dikkatinin üzerinde olduğu bu banyoda dururken, kendimi dünyanın kraliçesi gibi hissettim; o bana öyle hissettirdi. Scott, çoğu insanın hayal bile edemeyeceği şeyler söyleyen ve yapan bir motorcu olabilir, ama bana tamamen kendim olabilmem için güven veren ilk erkekti. Hayatını yaşadığı şekilde pişmanlık duymuyordu ve bana da aynı özgürlüğü verdi; kendim olabilme ve hayatımı kendi şartlarımla yaşayabilme özgürlüğü.

Yaklaştım, elini tuttum ve parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. "Ben de senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Derin bir nefes aldı ve parmaklarını benimkilerin etrafında sıkıca kenetledi. "Beni tanımak isteyen bir kadınla hiç tanışmadım. Elbette, benimle olmak istediklerini söylediler ama bu, benim hakkımda gerçekten bir şey bilmek istedikleri anlamına gelmiyordu. Ama sen farklısın ve bunu ilk tanıştığımız andan beri biliyordum."

"Ne demek, farklı olduğumu biliyor muydun? Nasıl?" Kendimi başkalarından farklı hissetmiyordum. Hayatım boyunca

hayatım boyunca kendimi öne çıkarmak için mücadele etmişim; her zaman insanların gözden kaçırdığı sıkıcı bir kız olduğuma inanmışım.

"Kahretsin, Harlow, görmüyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldayarak itiraf ettim ve nefesimi tutarak devam etmesini bekledim.

Elimi bıraktı ve parmağını hafifçe saçlarımın arasından geçirerek yüzümden çekip aldı. Dokunuşu çok nazikti; seks sırasında bana dokunmayı sevdiği sert tavırlarından çok farklıydı. "Bana karşı çıktın ve bana meydan okudun. Hala da öyle yapıyorsun. Hiçbir kadın bunu daha önce yapmamıştı. Sen güçlü bir kadınsın, naziksin ve cömertsin. Annene nasıl yardım ettiğine bak. Lisa'yı tanırtanımaz onu nasıl kanatlarının altına aldın. Senin gibi özverili davranan çok az kadın tanıyorum. Ve yine de, sende henüz çözemediğim bir yumuşaklık var ama bunu seviyorum. Lanet olsun, çok seviyorum."

"Seninle tartışarak seni öldüreceğim sandım."

"Evet, bebeğim, öleceksin. Ama bana söz ver, bunu asla yapmayacaksın, çünkü yaparsan sen ölürsün."

O anda Scott Cole'a tamamen aşık olduğumu anladım. Beni bu kadar iyi anlayan bir erkek beni esir alabilirdi ve artık beni istediği kadar yanında tutabilirdi.

Elimi nazikçe çıplak göğsüne koydum. "Söz veriyorum."

Eli belime dolandı ve beni sertçe kendine çekti, böylece tenlerimiz birbirine değdi. "Beni lanet olası büyüne kapattın ve sana doyamıyorum," diye homurdandı.

Oda, zihin, beden ve ruhlarımız birleşirken elektrikle doldu. Sessizce birbirimizi izlerken odayı dolduran tek ses nefeslerimizin sesiydi.

Scott'ın yatak odasından gelen telefon sesi anımızı böldü ve o isteksizce benden uzaklaştı. "Üzgünüm, cevap vermem gerek," diye mırıldandı ve sonunda göz teması kurmayı bırakıp odadan çıktı.

O gittikten sonra, uzun bir nefes verdim ve kendimi kapıya yasladım. O karşılaşmanın yoğunluğu beni daha fazlasını istemeye itti, ama aynı zamanda toparlanmak için bir zamana ihtiyacım vardı. Scott'la birlikte olmak, bir duygu fırtınası anlamına geliyordu; umarım hepsine dayanacak kadar güçlüydüm.

Scott kolunu yastığıma koydu ve beni kendine çekerek başımı göğsüne yasladı. Saat ikiyi biraz geçmişti ve bir süredir yatakta uzanmış konuşuyorduk. Dün gece pek uyuyamadığım ve bugün de uzun bir gün geçirdiğim için çok yorgundum. Scott ise benim kadar yorgun görünmüyordu; konuşkan bir havadaydı.

"Yani, baban sen gençken vefat etti, öyle mi?" diye sordu. Bana ailem hakkında sorular soruyordu; kafasında bir şeyler kurmaya çalışıyordu. "Evet, kalp krizinden öldü. Çok sağlıklı ve zinde bir adamdı, hiç beklemiyorduk. Annem yıkıldı, sanırım hala tam olarak atlatamadı. Birkaç kez randevuya çıktı ama

ilgilenmiyor. Kafe artık onun hayatı." "Brisbane'e ne zaman taşındı?"

"Babam öldükten birkaç yıl sonra Gympie'den ayrıldı. Ben on sekiz yaşındaydım; sanırım oradaki anılar ona çok ağır geliyordu. Brisbane onun büyüdüğü yerd, bu yüzden onun için doğal bir seçimdi."

"Senin için zor olmuş olmalı?"

"Evet, öyleydi. Babam öldükten sonra kendimi kaybolmuş hissettim. O zamanlar sadece annem ve ben vardık, ve o da gittiğinde kendimi tamamen yalnız hissettim. Yani, arkadaşlarım vardı ama ben her zaman aileye bağlı bir insan oldum, bu yüzden ikisi de yanımda olmadığında kendimi yalnız hissettim. Annem bir kafe satın aldı ve her gün çalışmaya başladı. Sanırım bu, acısını unutmaya çalışmanın bir yoluydu. Ama bu, istemese de beni hayatından çıkardığı anlamına geliyordu."

Söylediklerimi sindirirken bir an sessiz kaldı. "Yani yanında ailesi yoktu ve sonra aile gibi güvendiğin iki kişi birbirini aldatarak sana pislik gibi davrandı."

Nefesimi tuttum. Beni nasıl bu kadar iyi anlayabilmişti? Bazen sanki kafamın içindeymiş gibi hissediyordum. "Evet," diye cevapladım yumuşak bir sesle.

"İnsanlar bazen pislik olabilir. Aile de. Ama biliyor musun? Aile her zaman aynı kanı paylaşmaz. Benim çocuklar benim ailem. Onlar için her şeyi yaparım, onlar da benim için aynısını yapar."

"Storm da böyle, değil mi?"

"Evet. Aile meselesi. Tartışabilir, birbirimizi sinirlendirebiliriz ama iş ciddiye binince, ihtiyaç duyduğumuzda birbirimizin yanındayız. Birbirimize güvenilebileceğimizi biliyoruz. Bizi bu kadar güçlü yapan da bu."

"Bunu seviyorum," diye mırıldandım, artık gerçekten uykum gelmişti.

Başımın üstüne öptü ve beni kendine daha yakın çekti. "İyi geceler, bebeğim."

Çok uzun zamandır hissetmediğim kadar mutlu hissederek uykuya daldım.

Bölüm 26

Scott

"Demek bir haftadır çıkıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Madison.

Harlow, Blade'in geri dönmesini beklerken odada telefonumla oynayarak volta atıyordum. O bir anlığına çağrıldığında Black Deed'in durumunu tartışıyorduk. Harlow ve ben bisiklet sürdükten sonra Madison ve J'nin evine uğramıştık. Onu uzun bir gezintiye çıkarmıştım; sabah altıdan biraz sonra yola çıkmış, Tamborine Dağı'na çıkıp Gold Coast'a inmiştik. Saat üçü biraz geçmişti ve Madison bize erken akşam yemeği için kalmamızı teklif etmişti. Harlow çok istekliydi ama ben onu eve götürmek istiyordum; bütün gün bisikletin üzerinde bana bu kadar yakın olması sikimi sürekli sert tutmuştu.

Harlow'un cevabını dinledim. "Evet, yavaş gidiyoruz, nereye varacağını görelim."

Ne diyorsun sen?

Telefonu ağzımdan uzaklaştırdım ve Harlow'un gözlerine baktım. "Nereye varacağını *görmüyoruz*, bebeğim. Ben nereye varacağını biliyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Nereye gidiyor, Scott?"

Her zaman talepkar, her zaman meydan okuyan. Lanet olsun, ben şanslı bir piçim.

O anda Blade telefona geri döndü ve ona cevap verecek vaktim olmadı. Telefonu bitirmek için dışarı çıktım.

"Her şey hazır; iki gün içinde Bullet'ı ortadan kaldıracamız," dedi Blade dedi.

"İki gün daha beklemek istemiyorum, Blade. Bullet şu anda senin için ensemizde.

Sinirleri gergin ve kim bilir ne

yapabilir."

"Dün gece kokain meselesini görüşmek için onunla buluştum. Uyuşturucuyu bırakmayı kabul edeceğime inanıyor. Bu bize yeterince zaman kazandırır."

İkna olmamıştım ama ona iki gün süre vermeye razı oldum. Ondan sonra her şey bitmişti; Storm sorunu halledecekti.

Telefonu kapattık ve arkamda J'nin arka kapıdan geldiğini gördüm. Biz buraya geldiğimizde o donanım mağazasında idi; Madison ona evin dekorasyonunu yaptırıyordu.

Ona çenemi kaldırarak baktım. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

Dışarıdaki sandalyelerden birine oturdu. "Muhtemelen hayır. Madison renk konusunda karar veremiyor, bu yüzden her gün hırdavatçıya gidip ona yeni örnekler alıyorum."

Ben de oturdum ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Black Deeds'le olan bu iş iki gün içinde bitecek. Blade az önce aradı."

"Ona güveniyor musun?"

"Bullet ve yıllar önce kız arkadaşına olanlar hakkında bize anlattıklarına inanıyorum. Yüzündeki acıyı taklit edemezsin. Onunla ilgili başka şeylerden emin değilim ama onun hakkında bilmediğimiz çok şey var. Bundan eminim."

J başını salladı. "Anladım. Peki plan ne?"

"Henüz bilmiyorum kardeşim. Zamanı yaklaşıncaya bize haber verecek."

Harlow çıkıp bize katıldığında dikkatim dağıldı. Gelip sandalyemin yanına durdu ve elini sandalyenin arkasına koydu. Kolumu beline doladım ve onu kucağıma çektim. "Madison akşam yemeğinde ne yapacağımıza karar verdi mi?" diye sordum.

"Dışarı çıkmayı önerdi; geçen Cuma kızlar gecesini iptal etmek zorunda kaldığımız için hâlâ kızgın. Sen ve J de bizimle olursanız sorun olmayacağını düşünüyor." Kolunu kaldırıp koltuğumun arkasına koydu ve parmaklarını boynumda yukarı aşağı gezdirmeye başladı.

"O gece ikinizin güvenliği için dışarı çıkmayı iptal ettiğimizi biliyor. Tanrım, ne kadar da takıntılı," diye mırıldandım. Boynumun arkasındaki parmakları konsantrasyonumu bozuyordu.

"Nereye gitmek istiyor?" diye sordu J, ayağa kalkarak.

Harlow omuz silkti, gözleri benimkilerde kayboldu ve J'nin sorusuna olan ilgisi azaldı. "Emin değilim," diye cevapladı sonunda.

J güldü. "Sizi yalnız bırakayım," dedi ve içeri girerek bizi yalnız bıraktı.

Onu daha sıkı tuttum ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Beni lanet olası bir korkak yapıyorsun."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bunu seviyorum. Korkak olduğunda seni kontrol etmek çok daha kolay."

Ben homurdandım. "Beni kontrol etmek istemiyorsun, bebeğim. Patronluk taslamayı çok seviyorsun, bu seni tahrik ediyor."

"Scott, seninle tanıştığımndan beri sürekli tahrik halindeyim. Otoriter olman ya da korkak olman fark etmez, sana doyamıyorum."

"Siktir, kadın. Böyle şeyler söylediğinde bana ne yaptığının farkında mısın?"

Gülümsedi ve kulağıma fısıldadı, "Umarım seni sertleştirir de eve varır varmaz beni siker."

Tanrım, şu anda bitmişim. Harlow'un ağzından çıkan küfürler neredeyse beni orada boşaltacaktı. Kıçına bir şaplak attım. "Kalk. Akşam yemeğini atlıyoruz, seni eve götürüyorum."

"Tanrıya şükür. Bunu önereceğini hiç düşünmemiştim, ben de seni kışkırtmak zorunda kaldım," dedi göz kırparak.

Başımı salladım. " Harlow, ne zaman sikmemi istersen? Sadece söyle, benden asla hayır duymayacaksın."

Yirmi dakika sonra, Harlow'u tam istediğim yerdeydim; çıplak ve altımda. Bir günü bitirmenin en iyi yolu.

Bölüm 27

Harlow

Kanepede uyukluyordum ki telefonum çaldı. Son zamanlarda iki işte çalışmak ve Scott'ın her gece beni geç saatlere kadar uyandırması nedeniyle uyku benim dostum değildi. Homurdanarak, cevap vermek için sehpaye uzandım. Arayan numaraya baktığımda Lisa'nın aradığını gördüm. Endişe içimi kapladı; bir sorunu yoksa neden arasın ki? Geçen hafta okuluna gidip zorbalığa uğradığı için şikayette bulunmasına yardım etmişim; umarım bu hala devam etmiyordur.

"Merhaba Lisa," dedim, neşeli bir tavır takınmaya çalışarak.

"Merhaba Harlow," dedi çekingen sesiyle.

"Ne oldu tatlım?"

Ağlamaya başladı ve onu dinlerken kalbim sızladı. "Neredesin?" diye sordum. Saat üçü biraz geçmişti, muhtemelen hala okuldaydı.

Burnunu çekti. "Okulun tuvaletindeyim. Gelip beni alabilir misin?" diye yalvardı.

"Evet, hemen geliyorum. Olduğun yerde bekle, seni bulacağım."

On dakika kadar sonra okulun önüne geldim ve mesajında gönderdiği talimatları izleyerek onu buldum. Tuvaleti bulduğumda içeri girdim ve ona seslendim. Kapı açıldı ve dışarı çıktı; yüzü ağlamaktan berbat haldeydi ve saçları dağınıktı. Biri saçlarını kesmiş ve tamamen mahvetmişti.

Bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi, ben de yanına gidip onu kollarımın arasına alıp sarıldım. Yavaşça kollarını bana doladı ve sonra neredeyse bana yapışacak kadar sıkıca sarıldı; vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Ağlamasının dinmesini beklerken yaklaşık on dakika boyunca birbirimize sarıldık. Sonunda benden uzaklaştı ve ben "Ne oldu?" diye sordum.

"Saçımı kestiler ve bana vurdular."

"Kim yaptı?" Lisa'ya bunu yapan kişiyi boğazlamak istedim.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Beni eve götürür müsün?"

Bunu konuşmak istiyordum; bu küçük pisliklerin isimlerini öğrenmem gerekiyordu. Ama Lisa'nın ihtiyaçlarını öncelikli tuttum. "Tabii ki yapabilirim," dedim ve gitmemizi işaret ettim. "Hadi, gidelim."

Okul çantası yanıdaydı; kaçmayı planlamış olmalıydı. Onu arabama bindirdim ve evime doğru yola çıktım. "Önce evime uğrayabilir miyiz? Pencereleri açık bırakmışım galiba. Senin evine yol üzerinde."

"Tabii," dedi.

Evime vardığımızda, Lisa'yı arabada beklemesi için bıraktım ve hızla içeri girip pencereleri kapattım. Scott pencereleri açık bıraktığını öğrenirse sinirleneceğini düşündüm. Eve girdiğimde, daha önce hiç koklamadığım bir koku aldım. Kokuşmuş, ter kokusuydu ve hemen burnumu kapattım. Mutfığa doğru yürümeye devam ettim ve orada beni bekleyen şeyi görünce durdum. Kalbim dondu ve panik tüm vücuduma yayıldı.

"Merhaba tatlım," dedi en iri adam, beni korkudan ödümden eden bir gülümsemeyle. Gözleri üzerimde dolaştı ve dudaklarını yaladı. Terli ve pis görünüyordu ve bana tek başına kalmamam için Tanrı'ya dua ettim, çünkü bana yapacağı şeylerden sağ çıkabileceğimden emin değildim.

Bacaklarım titremeye başladı ve kendimi duvara dayamak için elimi uzattım.

"Kedi dilini mi yedi?" diye alaycı bir şekilde bana baktı ve bana doğru yürümeye başladı.

Geri çekilmeye çalıştım ama arkamdan başka bir adam geldi ve beni yakaladı, korkunç adama doğru sertçe itti. Ellerim boynuma yapıştı ve tek bir hareketle beni öne doğru çekti, döndürdü ve beni bekleyen koltuğa oturtdu.

Kalbim hızla atıyordu ve yaşadığım korkudan kollarım karıncalanıyordu. Neden eve gelip lanet olası pencereleri kapatmaya karar vermişim ki?

"Demek Scott Cole'un kadınısın? Onun bir kadını olduğunu hiç bilmiyordum." "Daha yeni tanıştık," diye cevap verdim, umutsuzca bunun Scott'ı çok uzun zamandır tanımadığımı umarak cevap verdim.

Kötü kahkahası tüylerimi diken diken etti. "Ne kötü bir zamanlama, tatlım."

Kaçmanın bir yolunu bulmak için zihnim çılgınca çalışıyordu ama bir çıkış yolu göremiyordum. Onlar üçtü, ben tek başıyım.

Stoney neredeydi? Gözlerim yaşlarla doldu; bu pisliklerin elinde öleceğime emindim.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye yalvardım.

"Aslında Scott'a bir ders vermek için buradayız. Bizi becerdi ve bunu hiç hoş karşılamadık. Senin için şanssızlık, özellikle de o orospu çocuğuyla yeni tanıştıysan."

Odaya başka bir adam girdi ve bu adam diğerlerinden daha da korkutucu görünüyordu. Gözlerinde hiçbir duygu yoktu ve vücudu gergindi; tam da benim soğuk kalpli bir katilin hayal ettiğim gibi görünüyordu. Korkunç adama bir ip attı. "Ellerini ve ayaklarını bağla. Beklediğim birkaç telefon var, onlardan sonra parti başlayacak." Şimdi tam yanımda duruyordu ve parmağını yanağımdan aşağı doğru kaydırды. "Scott'ın zevki var. Çılgınlıklarını duymak için sabırsızlanıyorum."

Bölüm 28

Scott

Nash ofisteki kanepeye oturdu. "Demek Blade bize planı yakında söyleyecek mi?"

"Bu gece, yarın her şey hallolacak," dedim, Stoney'nin telefonuna cevap vermemesinden dolayı dikkatim dağılmıştı. On dakikadır onu aramaya çalışıyordum ama ulaşamıyordum. "Bugün Stoney'den haber aldın mı?"

"Hayır, neden sordun?"

"Harlow'a bakıyor ama telefonuna cevap vermiyor." "Gidip her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmemi ister misin?"

"Hayır, ben giderim," diyerek ayağa kalktım.

Koridorun yarısına gelmişim ki Lisa beni aradı. "Merhaba canım, iyi misin?"

"Scott, Harlow'un evinin önündeyim. Beni okuldan aldı ama eve gelip pencereleri kapatması gerekti. Uzun süredir içeride ve az önce sigara içmek için dışarı çıkan bir adam gördüm. Senin kulübünden biri değil gibi. Buraya gelip ona bir bakabilir misin?"

Kahretsin!

"Yoluna devam et, hayatım. Olduğun yerde kal ve mümkünse saklan. İçeri girme, Lisa. Tamam mı?"

"Tamam," diye cevapladı ve telefonu kapattık.

"Nash!" Koridorda bağırdım. Kapıda görüldüğünde, "Black Deeds, Harlow'u evinde tutuyor," diye bağırdım.

"Siktir!" O da peşimden dışarı çıktı.

Bunun bedelini çok ağır ödeyecektik.

Harlow'un evinden birkaç ev ileride motosikletlerimizi park ettik ve geri kalan yolu koştuk. Sokağın ilerisinde dört motosiklet park edilmişti; içeride bizi bekleyenleri düşününce midem bulandı. Harlow'un arabası garaj yolunda duruyordu ve Lisa'nın dikkatini çekmek için camına vurdum.

"Şu tarafa koş," dedim, caddeyi işaret ederek, "Alışveriş merkezine varana kadar koş ve orada bekle. Ya ben gelip seni alırım ya da birini gönderirim."

Korkuyla başını salladı ama dediğimi yaptı. Orada kalması buradan daha güvenli olurdu.

Nash çoktan ön kapıya gelmişti. Bana baktı. "J'ye çocukları toplamasını mesaj attım. Umarım yakında gelirler ama biz yine de içeri gireceğiz, tamam mı?"

"Evet." Silahımı çıkardım ve ona baktım, "Hazır mısın?"

O başını sallayınca ayağımı kaldırdım ve tüm gücümle kapıyı tekmeledim. İçeri girdik ve hemen üç Black Deeds üyesi karşıladı bizi. Nash bu tür şeyler için yaşıyordu ve onlara saldırdı. Bizi beklemiyorlardı ve Nash onları hazırlıksız yakaladı. İlk piçi yere serdi ve sonra diğerine nişan aldı. O ikisiyle uğraşırken ben de üçüncüye çenesine sert bir yumruk attım ve yüzünü yana çevirdim. Darbenin etkisiyle sendeledi ve duvara çarptı. Onu dengeden çıkarmak için ittim ve geriye doğru sendelediğinde peşinden gidip yüzünün diğer tarafına da yumruk attım. Denge kalmaya çalıştı ama onu dengeden çıkarmayı başardım ve yere düştü. Üstüne çöktüm ve bayılana kadar yüzüne defalarca yumruk attım.

Nash, ona iyi direnen ikinci adamla hala kavga ediyordu. Kavga etmek Nash'in kanında vardı ve onu hiç kimse yenememişti. Ne zaman şiddet gerektiren bir işim olsa, Nash benim adamımdı. Sanki başka bir bilinç durumuna geçiyordu ve yumruklar arka arkaya yağmaya başlıyordu. Ancak, kavga ettiği adam da kendini savunuyordu, ben de araya girip birkaç yumruk attım. Birkaç dakika sonra, başka bir taktik denemeye karar verdim. Bacağını kaldırıp adamın hayalarına sertçe tekme attım. Adam ikiye katlandı ve bu Nash'e kafasına tabancayla vurması için mükemmel bir fırsat verdi. Adam sonunda yüzüstü yere yığıldığında, Nash onu kaldırıp sırt üstü çevirdi. Adam yarı baygındı ve Nash onu tamamen bayılmak istediği için kafasına sertçe tekme attı. Birkaç kez tekmeledi ve devam edecekti, ancak ilk yere düşürdüğümüz adam oturup nişan aldı ve Nash'in koluna ateş etti. Mermi onu sıyırdı ve yavaşlattı, ancak tamamen durdurmadı; bunun için vücudunda çok fazla adrenalin vardı. Bunun yerine

dikkatini ona ateş eden adama çevirdi, elindeki silahı düşürdü ve ona atladı; ilerlerken yumruklarını savurdu.

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı ve sonunda onu bayılttı. Bana dönerek, "Bu pisliklerin hepsini gebertmemi ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır, onlar baygın ve Blade onlarla kendisi ilgilenmek istiyor."

Evdeki sesleri dinlemek için durduğumda, koridordan, Harlow'un yatak odasının yönünden gelen bir inilti sesi duyduğumu fark ettim. Adrenalinle karışan korku beni sardı ve o yöne doğru koştum. Çaresizlik gözlerimi kör etmişti; o anda beni hedefime ulaşımdan hiçbir şey alıkoyamazdı. Yatak odasına vardığımızda, gördüğümüz manzara midemi bulandırdı. Harlow'un ağzı tıkanmıştı ve çıplak bir şekilde yatağın üzerinde yatıyordu, elleri başının üstündeki yatağa, ayakları da yatak ayaklarına bağlanmıştı. Bilinci yerindeydi ve dehşet dolu gözleri benimkilere kilitlenmişti, sessizce onu kurtarmam için yalvarıyordu. Bullet onun üzerine çökmüş, bıçağı boğazına dayamıştı.

"Siktir," diye bağırdı Nash ve Bullet vahşi gözlerini bize çevirdi. O anda onun ne kadar deli olduğunu tam olarak anladım. Odaya girmeye başladım, Harlow'u buradan canlı çıkarmak için ne yapacağımı zihnimde hesaplayarak.

"Bir adım daha atarsan, gözünü bile kırpmadan boğazını keserim," diye tehdit etti Bullet, bıçağı boynuna daha sert bastırarak. Bıçağı kan akacak kadar sert bastırdı ve Harlow inledi. Yanakları gözyaşlarından ıslaktı ve göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir acı hissettim; sanki oradan çıkarmazsam göğsüm patlayacak ve kalbim milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi.

"Bırak onu, Bullet, kokain hepsi senin olsun," arkamdan ölümcül bir sakinlikle bir ses geldi.

Blade.

Bullet parmağını deli gibi bana doğru uzattı. "Onu buradan çıkarın, sonra konuşuruz."

"Olmaz lan, orospu çocuğu," diye bağırdım.

"Scott," diye ısrar etti Blade, "Dediğini yapsan iyi olur." Bunu söylerken, o da ortaya çıkan adamlarından birine başını salladı. Blade ve adamı arasında sözsüz bir iletişim vardı ve adam beni arkamdan yakalayıp odadan çekip çıkardı.

odadan. Harlow'un gözleri çılgına döndü ve beni izlerken vücudu şiddetle sarsılmaya başladı. Direndim ama adam beni sıkıca tutuyordu ve bir diğeri de ona yardım etti, ikisi arasında hiç şansım yoktu.

Harlow'u son gördüğümde, hayatı için korku içindeydi; umarım Blade ne yaptığını biliyordur. Harlow'a bir şey olursa, bu işe karışan her bir adamı öldürmekten çekinmem.

Bölüm 29

Harlow

Babam.

Çıplak ve yatağa bağlı, üstümde bir psikopat ve boynumda bir bıçak varken düşündüğüm şey buydu. Hayatım gözlerimin önünden geçti ve aklıma gelen tek iyi şey, bu pislik beni öldürdükten sonra cennette babamı göreceğim olmamıydı.

Scott'ı sürükleyip götürdüklerinde hayatımın gerçekten bittiğini hissettim. Nash'i de aynı anda götürdüler, böylece Blade ile baş başa kaldım. Onun bu işe nasıl karıştığını hiç bilmiyordum. Blade hakkında tek bildiğim, Madison'ın üvey kardeşi olduğu ve ona kahve yapıp sohbet ettiğimde normal göründüğüydü. Ama hayatımı kurtaracak cesareti var mıydı? Hiçbir fikrim yoktu. Ve bu beni çok korkutuyordu.

Blade odaya girdi ve varlığı odayı doldurdu. "Eğer kokaini bırakmamı istiyorsan, ondan uzak dur, Bullet." Sesi emrediciydi ve otoriteyi yansıtan bir ton vardı. Gözlerine baktım; gözleri soğuktu ama benimkilere değdiğinde yumuşadılar ve içlerinde sıcaklık gördüm. O anda içimde dolaşan korku ve belirsizlik hafifledi.

Bullet bıçağı boynumdan çekip uzaklaştı. Blade'e dönerek, "Senin söylediklerine neden inanayım ki?" diye bağırdı.

Blade omuz silkti. O kadar soğuk ve sakindi ki, onunla asla düşman olmak istemediğime karar verdim; Bullet'tan daha çok ondan korkardım ve bu çok şey ifade ediyordu. "Scott benim kardeşim ve o da onun kadını. Hayatta kalmak için kokainlere ihtiyacım yok; bunu sen de biliyorsun. Yani, ikisi arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, onun hayatını seçerim."

Bullet bunu düşündü ve kararını verdi. "Bu lanet anlaşmayı kabul ediyorum ama sözünden dönersen, daha önce hiç görmediğin bir katliam yapacağım ve ilk durağın ben olacağım. Onu sikip, ölümünün uzun ve acı verici olmasını sağladıktan sonra."

Tehdidi karşısında irkildim. Korku içimi kapladı ve Blade'in sözünü tutması için Tanrı'ya dua ettim.

Blade bir kez başını salladı. "İyi. Şimdi defol git buradan," diye emretti o derin, korkutucu sesiyle.

Bullet odadan çıkarken çılgınca izledim. Sonunda odadan çıkıp onu göremeyince, bu zorlu süreç boyunca kendimi kontrol etmek için kullandığım iradeyi bıraktım. Bir anda çığlık atmak, tekmelemek ve yumruklamak istedim ama yapamadım. Bunun yerine titremeye ve hıçkırarak ağlamaya başladım, nefesim düzensizleşirken nefes almaya çalışıyordum.

Blade bana doğru yaklaştı ve bir bıçak çıkardı. Beni yatağa bağlayan ipleri kesti ve ağzımdaki tıkaçları çıkardı. Sonra çarşafı alıp vücudumu örttü. Hareketleri nazik ve dikkatliydi. O güvenliydi; bunu o anda anladım. Bana asla zarar vermezdi.

Yatağın yanına oturdu. "Her şeyin yoluna gireceğini bilmen gerekiyor. Bullet'ın sana yönelik tehditleri asla gerçekleşmeyecek çünkü onun icabına bakılacak. O tehditleri yerine getirecek kadar uzun süre bu dünyada yaşamayacak. Anlıyor musun?"

Sözler boğazımda düğümlendi, ben de başımı salladım.

"İyi." Ayağa kalktı ve odadan çıkmak için hareket etti. Kapıda dönüp, "Scott birazdan gelir," dedi.

Sonra gitti. Derin bir nefes aldım ve nefesimi ve titrememi kontrol altına almaya çalıştım. Şu anda Scott'a hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı.

Bölüm 30

Scott

Onu çarşafın altında kıvrılmış halde buldum, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü tek görünen şeydi. Blade onu örtmüş olduğu için şükrettim. Gözlerini bana kaydırды ve orada gördüğüm şey beni neredeyse öldürdü.

Bir an sonra, yanındaki yatağa oturdum ve hemen ardından o da kollarımın arasına girdi, bana sarılıp ağlamaya başladı. "Sana dokundu mu?" diye sordum. Bilmem gerekiyordu, çünkü dokunduysa, Blade'in tek başına onunla halletmesine izin veremezdim.

Kafasını şiddetle salladı. "Hayır."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandım, ama onun ona yaşattığı onca şey düşünülünce bu küçük bir merhametti.

"Scott, Lisa dışarıda arabada bekliyor. Gidip iyi olup olmadığını kontrol etmelisin."

Siktir. Harlow'a aşık olmamın nedeni buydu; çoğu kadının yaşadıklarından dolayı çöküp kalacağı bir anda, o başkalarının güvenliğini düşünüyordu.

"Hayır, o güvende. Yanında biri var."

"Tanrıya şükür," dedi, yüzündeki endişe kayboldu.

Elimi uzattım ve gözyaşlarını nazikçe sildim. "Çok üzgünüm, bebeğim. Hepsi benim hatam."

O da başını salladı ve sonra sordu, "Senin sorunlarını halledebileceğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Peki, o pisliklere zarar vermek istersen, ve zarar vermek derken, bir daha başka bir kadına tehdit edemeyecekleri şekilde demek istiyorum, o zaman benim de senin pisliklerini halledebileceğimi bilmen gerek, bebeğim."

Siktir. Ne kadar şanslıydım.

"Bunu bilmek iyi. Çünkü onların bir daha kimseye zarar vermeyeceklerinden emin olacağım. Şimdi tatlım, seni temizlememiz lazım."

O da kabul ederek başını salladı ve ben onu duşa soktum. Bullet'a duyduğum derin nefret düşüncelerimi tüketiyordu ve Blade'in ona çektiği cehennemini ona yaşatmayı umuyordum.

cehennemde acı çekmesini umuyordum.

Altı saat sonra, Harlow benim yatağında uyuyordu. O gece annesinin evinde kalmak istememişti, ben de onu benim eve getirmiştım. Bütün öğleden sonra ve geceyi onunla geçirdim; J veya Nash'i arayıp ne olduğunu öğrenmedim. Hayatımda ilk kez Storm'u ikinci plana attım. Harlow'u bir daha asla gözümün önünden ayırmak istemiyordum. Onu tanıdığım kadarıyla, bu asla olmayacaktı.

Kapının eşiğinde durup onu uyurken izledim. Uykuya dalmakta zorlanmıştı, ben de ona vermek için kendi uyku haplarımdan bir tane bulmuştum ve sonunda işe yaramıştı. Telefonum bir mesajla titredi.

Blade: Sen de var mısın?

Ben: Evet, ama bu gece değil. Yarın.

Blade: Hazır olunca ara beni.

Harlow'u biraz daha izledikten sonra dışarı çıkıp babamı aradım.

"Scott, şimdiye kadar haber verirsin diye düşünmüştüm," dedi, selam bile vermeden.

Onu görmezden geldim. "Blade'den haber var mı?"

"Evet, istediği adamları bulmuş. Harlow'un evindeki dört adamdı. Black Deeds'in başkan yardımcısı devreye girip işi devraldı; Storm'a bunun için herhangi bir geri tepme olmayacağından emin oldu. Ama o pislikler Harlow'a ulaşmak için Stoney'i öldürdüler."

"Siktir!" İçimden bunu biliyordum; her şeyin tek açıklaması buydu. Stoney savaşmadan pes etmezdi, bu yüzden onu öldürmek zorunda kalmışlardı.

"Harlow nasıl?"

"O iyi ama seni sohbet etmek için aramadım; sadece her şeyin halledildiğini bilmek istedim ve halledilmiş, sonra konuşuruz."

O başka bir şey söylemeden telefonu kapattım.

Babama karşı sabrım her geçen gün azalıyordu.

Kafenin kapısını açtım ve Harlow'un içeri girmesini bekledim, sonra onun peşinden girdim. Cheryl onu bekliyordu ve ona sarıldı.

Uzun süre kucaklaştılar; annesi nazikçe saçlarını okşadı. Dün gece Harlow ile biraz zaman geçirmişti ama bir anne olarak yaşadığı acıyı hayal edebiliyordum.

"Teşekkürler, Scott," dedi Cheryl ayrılırken.

Kahretsin, teşekkür etmesi gereken son kişi bendim; ben olmasaydım, Harlow asla o duruma düşmezdi. Kafamı salladım. "Hayır, benim hatam. Bana teşekkür etme."

"Hayır, değil. O adama yaptığını sen mi söyledin? Onun eylemleri üzerinde herhangi bir kontrolün var mıydı? Hayır. İnsanlar her zaman kötü şeyler yapar; kendi eylemlerinden kendileri sorumludur. Başkası değil. Bu yüzden, kendini asla suçlama."

Tanrım, Harlow'un saflığını kimden aldığını anladım.

"Teşekkür ederim," mırıldandım, hala tüm olanlardan rahatsızdım.

Harlow bana döndü ve bana attığı nazik bakış, sertleşmiş kalbimi biraz yumuşattı. "O haklı. Bu senin hatan değildi. Tamam mı?"

Bu sabah pek konuşmamıştık; ikimiz de hâlâ düşüncelerdaydık. Bu yüzden, tüm bu olanlar hakkında aklından neler geçtiğini bilmiyordum. Ona bunu sindirmesi için biraz zaman veriyordum; bu gece konuşacaktık.

Başımı salladım. "Bebeğim, şimdi gidersem bir şey olur mu?" Bir saat içinde Blade'in yanına gidip Bullet'la ilgilenmem gerekiyordu ve bu toplantıya geç kalmak istemiyordum.

"Evet. Sen git işini hallet. Ben bütün gün burada olacağım. Bu gece yine seninle kalabilir miyim?"

Sanki sorması gerekiyormuş gibi. "Saat beşte seni almaya gelirim. Tamam mı?"

"Beş iyi. Görüşürüz," dedi ve bana hızlıca bir öpücük vermek için öne eğildi.

Beş dakika sonra, Harlow'un Bullet'ın başka kadınlarla uğraşmamasını sağlama isteğini yerine getirmek için yola çıktım.

Bölüm 31

Scott

İnkâr edemezdim; bazen sapık bir herif olabiliyordum. Bu fikir O lanet Bullet up beni o gün dünyadaki en mutlu adamlardan biri yaptı. Ve Blade'in onu tuttuğu odaya girdiğimde, üvey kardeşimle aramızda bir babadan daha fazlası olduğunu fark ettim; içimizde sadece fiziksel şiddetle doyurabileceğimiz bir karanlık paylaşıyorduk.

Oda, Blade'in deposunun alt katındaydı ve her yüzeyi şeffaf plastikle kaplı beton bir odaydı; tavan, duvarlar ve zemin hepsi bu plastikle kaplıydı. Ve bugün buradaki işimiz bittiğinde, bu plastiklerin bu odanın bir sonraki sakini için yenileriyle değiştirileceğinden emindim.

Bullet çıplak bir şekilde masanın üzerine yatırılmıştı, kolları ve bacakları Harlow'unkiyle aynı şekilde bağlanmıştı. Blade'in siyah bir antrenman pantolonu, tişört ve spor ayakkabı giydiğini fark ettim. Odanın köşesindeki masanın üzerinde aynı kıyafetlerin durduğunu işaret etti. "Soyunma odası şurada," dedi ve köşedeki kapıyı işaret etti.

Kıyafeti aldım ve köşeye doğru yürüdüm. Plastik, geçebilmem için kesilmişti ve geniş bir duş kabinine girdim. Hızla giyindim ve Blade'in yanına döndüm. Yüzünde kararlı bir ifadeyle bana "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazır falan değilim."

Bullet, Blade ile benim aramda bakışlarını gezdiriyordu ve dün Harlow'da gördüğüm o vahşi bakışları gördüğüm için memnun oldum.

Evet, doğru, orospu çocuğu. Şimdi sıra sende.

Blade'in burada ne planladığını hiç bilmiyordum. Belli ki bu odayı benzer operasyonlar için kullanıyordu ve her şeyi çok iyi planlamıştı, ben de onun talimatlarını uyguluyordum. Bir bıçak aldı ve Bullet'ın boğazından sikine kadar hafifçe gezdirdi. "Bana neden Blade dediklerini biliyor musun?" diye sordu.

Bullet, açıkça korkudan altını ıslatmış bir şekilde başını salladı.

"Çünkü bıçak en sevdiğim öldürme silahıdır. İlk cinayeti on yedi yaşında işledim; bir adamı çıplak ellerimle öldürdüm, boğazına bir bıçak saplayarak işini bitirdim."

Onu dikkatle izledim, bu yeni bilgileri kafamda sindirmeye çalıştım. Bugünkü tüm ipuçları soğukkanlı bir katili işaret ediyordu ve Blade'i hafife aldığımı bir kez daha düşündüm.

Konuşurken bana baktı. "Duyduğuma göre Scott yumrukları iyidir, o yüzden bugün önce ona bırakacağım." Bıçağını alıp Bullet'ı bağlayan ipleri kesti ve onu masadan iterek bana doğru savurdu. Bullet, artık serbest kaldığı için bu fırsatı değerlendirip bana yumruk atmaya çalıştı. Ama benim için çok yavaştı; ona o kadar sert bir yumruk attım ki yere düştü. Yüzüstü yere düştü; yüzü beton zemine çarptığında yüksek bir çatlama sesi duyuldu.

Kıpırdamadı ve Blade, "Siktir, onu bayılttın mı?" diye mırıldandı.

Hareketsiz yatarken onu izledik, ama hareket edip kalkmaya çalıştığında ikimiz de çok sevindik. Kalkması için ona zaman verdim; beklentinin tadını çıkarıyordum. Sonunda ayağa kalktı ve bana döndü. Yüzünün mahvolduğunu görünce çok sevindim. Çok acımış olmalıydı. Bana doğru sendeledi; o orospu çocuğu hala bana vurmaya çalışıyordu. Bana yaklaşmasına izin verdim ama burada üstünlük sağlayabilmesi imkansızdı ve onu kolayca tekrar yumrukladım. Yine yere düştü ve yanına gidip yan tarafına sertçe tekme attım. Yuvarlandı ve inledi ama ayağa kalkacak gücü kalmamıştı.

Blade'e bakarak, "Sen onu tut, ben de onu dövüyorum" dedim.

Blade başını salladı ve onu yerden kaldırmak için harekete geçti. Onu tuttu ve sonra bana da yapmamı işaret etti. İki kez söylemesine gerek yoktu. Harlow'a yaptıkları için içimde biriken tüm öfke, onun vücuduna defalarca yumruklarımı indirdiğimde dışarı döküldü. Boks torbasıyla çalışmayı severdim ama insan boks torbası daha da iyiydi. Sonunda neredeyse baygın bir halde yere yığıldı ve Blade bana durmamı işaret etti. Onu masaya sürükleyip yatırdık.

Başı yana yattı ve acı içinde inledi. "Gözlerini aç, pislik," diye emretti Blade.

Bullet gözlerini araladı ama hemen tekrar kapattı. Blade bıçağını aldı ve bileğini hızlıca hareket ettirerek

Bullet'ın gözleri birden açıldı ve acı içinde çığlık attı.
O gün duyduğum en güzel ses.

"Bu Harlow için," dedi Blade, "Ve bu da Ashley için." Bıçağı Bullet'ın vücudunda yavaşça gezdirdikten sonra aniden kaldırıp şiddetle karnına sapladı. Sonra bıçağı çekip tekrar sapladı, bu sefer göğsüne. Bullet'ı bıçaklamaya devam ederken gözleri soğuk ve sert bakıyordu. Her yer kan içindeydi. Kaç kez bıçakladığını sayamadım ama yirmiden fazla olmalıydı. Sonunda Bullet'ın boynuna bıçağı sapladı ve bıçağı içeri girerken çevirdi. Bıçağı orada bırakıp yere yığıldı. Vücudunun hıçkırıklarla sarsıldığını ve sırtının inip kalktığını görene kadar ne yaptığını anlamadım.

"Git," diye dişlerini sıkarak söyledi, hala bana bakmadan.

Bir erkeğin ne zaman yıkıldığını ve ne zaman yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu bilirdim, bu yüzden onu kendi haline bıraktım. Duşun kapısından çıkıp soyundum ve kıyafetlerimi onun oraya koyduğu çöp kutusuna attım. Sonra duş alıp üzerimdeki tüm kanı yıkadım. Her yerim kanla kaplıydı. Tamamen temizlendikten sonra kıyafetlerimi giydim ve beni depoya geri götüreceğini tahmin ettiğim başka bir kapıdan çıktım. Tahminim doğruydu ve binanın çıkışını çabucak buldum. Dışarı çıktığımda nefesimi toplamak için bir dakika durdum. Yoğun bir deneyim olmuştu; Bullet'ı öldürdüğümüz için değil, farklılıklarımızı bir kenara bırakıp bunu birlikte başardığımız için. Blade bugün bana kendini birçok yönden göstermişti ve bunu kafamda sindirmek için biraz zamana ihtiyacım olacağını biliyordum.

O gece geç saatlerde, Harlow'un yatmaya hazırlanmasını izledim. Yatağın başucuna yaslanarak oturuyordum. O, yatağın ucunda, bazen giymeye başladığı benim tişörtümü giyyordu. Bullet'la yaşadığı zorlu olaydan sonra, seks konusunda ne düşündüğünü bilmiyordum. Onu zorlamak istemiyordum ama bu konuyu konuşmak istiyordum; iyi olduğundan emin olmak için.

Giysilerini değiştirip yanıma yatağa girdi. Gözleri benimkilere takıldı ve gülümsedi. "Çok yorgunum. Uyuyabilir miyim?" diye sordu.

Yatağın kenarına kayarak yanına uzandım. "Bullet hakkında konuşmalıyız."

"O ne?" diye sordu. Sesinde daha önce olmayan bir gerginlik vardı.

"Tatlım, o neredeyse sana tecavüz ediyordu. Bunun seni nasıl etkilediğini bilmem gerek."

Cevap vermek için bir an durakladı, sonra şöyle dedi: "Onu bunun için nefret ediyorum ve bu kolay kolay unutabileceğim bir şey değil. Ama onun kazanmasına izin vermeyeceğim. Bunu ikimize de yaptı, Scott. Tabii, fiziksel saldırıya uğrayan bendim ama bunu sana zarar vermek için yaptı ve başardı. Bu yüzden bunu birlikte aşacağız. Sen beni dışlamadığın sürece ben de seni dışlamayacağım."

"Senin gibi harika bir kadını hak etmek için ne yaptım bilmiyorum," dedim ve alnına hafifçe bir öpücük kondurdum.

"Bence ikimiz de şanslıyız," diye cevapladı ve kalbimi biraz daha sıkıca sardı.

Bölüm 32

Harlow

Kekin olduğu kabı aldım ve arabamdan indim. Binayı inceleyerek, ön kapının üzerindeki Storm logosuna baktım. Kanatları, kafatası ve kafatasından çıkan alevleri olan devasa bir logoydu. Logonun içinden bir zincir geçiyordu. Zincir, benim için kulübü bir arada tutan bağları simgeliyordu. Aile. Geriye yaslanıp kulüp üyelerinin birbirleriyle etkileşimlerini izlediğinizde bu çok açıktı. Kulübün iki toplantısına katılmışım ve neredeyse her gün kulüp evine gidiyordum. En iyi yanı neydi? Beni kollarını açarak karşılamışlardı.

Ön kapıdan içeri girip mutfağa doğru ilerledim. Oraya vardığımda Madison'ın beni beklediğini görünce çok heyecanlandım.

"Bakabilir miyim?" diye sordu, heyecanı yüzünden okunuyordu.

Gülümsedim. "Tabii ki." Kabı açtım ve pastayı ona gösterdim.

"Aman Tanrım, bu harika!" diye bağırdı.

"Sence beğenecek mi?" diye sordum. Scott için Storm MC logolu bir pasta tasarlamışım.

Sıcak bakışları benimkilere takıldı ve orada gördüğüm şey tüylerimi diken diken etti. *Aile*. Elini uzattı ve elimi sıktı. "Scott'ın sevmeyeceği hiçbir şey yapamazsın. Kardeşim sana sırılsıklam aşık."

Mutluluk bedenimi sardı, ama bunu kabul etmekte tereddüt ettim. "Bence o bana aşık değil, Madison. Daha bir ay oldu."

Kafasını eğdi. "Sen ona aşık mısın?" Hiç tereddüt etmedim. "Evet."

Yine gülümseyerek, "Öyleyse, sen ona bu kadar çabuk aşık olabildiğine göre, onun da bu sürede sana aşık olması çok olası." dedi.

Haklıydı.

"Kutuda ne var?" diye sordu J, mutfağa girerken. Madison onu susturdu. "Harlow, Scott'a doğum günü pastası yaptı." "Kahretsin, parti ne zaman?" diye sordu J.

"Neden?" diye sordu Madison, çiftlerin biri diğerinin bir şeyi unuttuğunu veya bir hata yaptığını düşündüğünde birbirlerine attıkları bakışla.

"Biftekleri almam lazım," dedi.

"Unuttun!" Madison onu suçlayarak sırtına şakacı bir şekilde vurdu.

J güldü. "Kahretsin, seni memnun etmek zor bir kadınsın Madison Cole. Az önce hatırladım, yani teknik olarak unutmadım çünkü partiye yetiştireceğim."

O gülerek kapıyı işaret etti. "Git! Acele et."

O bir öpücük vermek için eğildi ve sonra omzunun üzerinden göz kırparak çıktı. Onları birlikte izlemeyi çok seviyordum; aralarında çok fazla sevgi vardı ve birlikte çok eğleniyorlardı.

"Hay aksi, J'ye bir şey söylemeyi unuttum. Hemen dönerim," diyerek onu bulmak için dışarı koştu.

Ben de parti için tabak ve bardakları hazırlamakla meşgul oldum. Scott otuz beşinci yaş gününü kutluyordu ve bu partiye evet dediğinde çok şaşırmıştım. Bullet'ın bana tecavüz edip öldürmeye çalıştığından bu yana sadece iki hafta geçmişti; Scott ve Blade'in onu öldürdüğünden bu yana da iki hafta. Onunla ilgilendiklerini bana açıkça söylemişti; sadece nasıl olduğunu anlatmamıştı. Bilmek istemiyordum, bu yüzden o kadarını paylaşmadığına sevindim. İçimden bir ses, bana asla anlatmayacağını, bu kadarını bile anlatmasının onun karakterine aykırı olduğunu söylüyordu.

Partiye kulüp üyesi olmayan bazı arkadaşları da davet etmiştik ve çok heyecanlıydım.

Annem ve Cassie de geliyordu, Lisa da.

"Hey, bebeğim," diye fısıldadı kulağıma, kollarıyla belimi sararken.

Düşüncelerime dalmıştım ve onun geldiğini duymamıştım, irkildim. "Selam, sen."

Beni kendine doğru çevirdi, elleri artık kalçalarımın üzerindeydi. "Sana bir itirafta bulunacağım."

"Ne?"

"Az önce Madison'la konuşmanı duydum."

Yüzünde

küstah bir gülümseme vardı.

"Öyle mi? Peki ne diyeceksin?"

"Şey, bu bana birkaç hafta önce başladığımız bir konuşmayı hatırlattı, bana ilişkimizin nereye gittiğini düşündüğümü sorduğun konuşmayı." Başını eğdi ve beni öptü. Öpücüğü bitirdiğinde, "Cevabını duymak ister misin?" diye sordu.

Kalbim genişledi ve gülümsedim; Scott'ın böyle mutlu olduğunu çok seviyordum. "Evet," dedim yumuşak bir sesle.

Gözleri kırıştı. Cevabını duymadan bile ben bitmişim. O kırışık gözler her seferinde beni etkiliyordu. "Bu sonsuza kadar sürecek; sonsuza kadar motosikletimin arkasında ve sonsuza kadar yatağında."

Nefesim bir an yavaşladı ve sonra fısıldadım, "Sonsuza kadar." O gülümsemeye devam etti. "Evet, sonsuza kadar bebeğim."

Elimi uzattım ve yanağına dokundum, gözlerinin hemen altındaki cildi okşadım. "Kırışık," dedim.

"Ne?" Yüzünde şaşkınlık belirdi.

"Kırışıklıklar. Gözlerinin öyle kırışmasını çok seviyorum."

"Seni seviyorum, tatlım," diye mırıldandı ve bir öpücük daha almak için bana yaklaştı.

öpüc

ük "Ben de seni seviyorum."

için Onu hiç böyle görmemiştim; hayatıma ve kalbime girmişti

yakl

aştı.

kalbime girmişti ve sonsuza kadar birlikte olacağımızı biliyordum. Scott sevgisini kolay kolay vermezdi ve bir kez kazandığında, sonsuza kadar senin olurdu. Ve bu şiddetli bir sevgiydi; hayatın bize ne getirirse getirsin, her şeye karşı güçlü kalacak bir sevgi. Dediğim gibi, onun geldiğini hiç görmemiştim ve onu kesinlikle bırakmayacaktım.

Teşekkürler

Bu kitabın tamamlanıp yayınlanmasında bana çok sayıda kişi yardımcı oldu.

Yayıncılık yolculuğuma devam ederken, her gün çok sayıda insanın nezaketinden çok etkileniyorum.

Öncelikle ailem ve arkadaşlarım. Sizin anlayışınız ve desteğiniz olmasaydı, bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Özellikle kızım - seni seviyorum, bebeğim.

Beta okuyucularıma da çok teşekkür etmek istiyorum. Özellikle son anda imdadıma yetiştiniz ve harika fikirler verdiniz - sizi seviyorum!

LM Creations'tan Louisa'ya - benim için yaptığın her şey için sana ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem, Louisa. Bana çok yardımcı oldun.

- Kitaplarım ve promosyon ürünlerim sizin yardımınız olmadan bu kadar güzel olmazdı. Tamamen sizin tarafınızdan tasarlanan gelecekteki kitap kapaklarını görmek için sabırsızlanıyorum! xxx

Levine'in bayanlarına! Aman Tanrım, siz kızlar HARİKASINIZ! Cidden.

Hepinizi çok seviyorum ve her gün sizinle sohbet etmek için uğramayı seviyorum. Kitaplarımın tanıtımına yardımcı olmanın yanı sıra, her gün bana inanılmaz destek ve cesaret veriyorsunuz.

Ve o #DAILYFIX ??? BAYILIYORUM!

Okurlarıma. VAY CANINA!! Bazı günler, destek veya cesaret verici güzel mesajlar ya da sadece kitabımı yazdığım için teşekkür mesajları aldığımda dilim tutuluyor. Bir mesajın benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsiniz. Ve zaman ayırıp yazdığınız yorumlar? Kalbimin en derinlerinden - TEŞEKKÜR EDERİM!

Beni destekleyen, cesaretlendiren ve tanıtmama yardımcı olan yazar ve blog yazarlarına çok teşekkür ederim! Bir tanesi hariç isim vermeyeceğim, çünkü çok fazla kişi var ve yanlışlıkla birini unutarak kırmak istemem. Ancak linklerimi paylaştıysanız veya benimle sohbet ettiyseniz, size sonsuz minnettar olduğumu bilin.

Jani Kay. Sen harika, seksi bir kadınsın. Seninle sohbet etmeyi çok seviyorum - birçok yönden birbirimize çok benziyoruz ve beni çok iyi anlıyorsun. Desteğin beni çok etkiledi!

Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!

Yazar

Nina Levine, ateşli, alfa erkekler ve onların sevdiği sert, bağımsız kadınlar hakkında hikayeler yazan Avustralyalı bir yazardır.

Yazmadığı zamanlarda resim ve kağıtla yaratıcı çalışmalar yapmayı seviyor. Ancak çoğu zaman iyi bir kitap ve çikolata eşliğinde kıvrılmış halde bulunabilir.

Nina'dan mesaj

Fierce'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Size bir haberim var!

Scott ve Harlow'un bu seride bir kitap daha olacak. Serinin önemli bir olay örgüsü bunu gerektiriyor ve ikinci kitap büyük olasılıkla son kitap olacak. Fierce size Harlow'u tanıttı ve onların nasıl bir araya geldiğini gösterdi. Seri ilerledikçe, bu ikiliyi çok daha fazla göreceksiniz ve son kitapta, ilişkilerini ve birlikte ne kadar yol kat ettiklerini göreceksiniz.

Şahsen, önceki çiftlerden daha fazla şey öğrenebileceğiniz serileri okumayı çok seviyorum ve bu seriyi de bu şekilde yazmaya çalışıyorum. Bunları kamuya duyurmayacağım, ancak serinin ilerleyen bölümlerinde bazı kısa öyküler eklemeye karar verdim. Bu öyküler, her bir karakteri biraz daha geliştirerek romanların ana hikâyesinin ana hatlarını çizecek. Dediğim gibi, bunlar için belirli bir tarih yok, yazdıkça yayınlayacağım. Okuyucular bu haberleri Facebook'tan veya haber bültenime (aşağıdaki bağlantı) kaydolarak öğrenebilirler.

Serideki romanlar şunlardır:

1. Fırtına
2. Fierce (Storm MC #2) - Scott'ın hikayesi
3. J & Madison'ın Novella
4. Nash'in hikayesi
5. Griff'in hikayesi
6. Blade'in hikayesi
7. Scott ve Harlow

KATIL ben haber içerik:

bültenime özel özel

<https://docs.google.com/forms/d/1Qzgok->

[YREGTCyo28pvnIyKusPtSZENtpRHNIJM8Nv3s/viewform](https://www.goodreads.com/user/show/YREGTCyo28pvnIyKusPtSZENtpRHNIJM8Nv3s/viewform)

Kitabımın okuyucularıyla sohbet etmeyi çok seviyorum, bu yüzden lütfen beni ziyaret edin veya buradan iletişime geçin:

[Web sitesi](#)

[E-posta](#)

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Goodreads](#)

[Pinterest](#) (Storm'u yazarken bana ilham veren resimlerle dolu panolarımı inceleyin)

J ve Madison ile Noel

Bu bonus bölüm, J ve Madison'ın Storm'da yeniden bir araya geldikten sonraki Noel'de geçiyor (J o yılın Eylül ayında kulübe geri dönmüştü).

Gözlerimi açtım ve pencereden içeri giren güneş ışığı yüzüme çarptığında gözlerimi kısarak baktım. Yatak odamız evin güneş almayan tarafındaydı, bu yüzden yaz sabahları Queensland'ın sıcaklığı yakıcı bir yoğunlukta esiyordu. Şahsen ben sıcaklığı seviyordum ve kıyafetlerimin vücuduma yapışmaya başlaması umurumda değildi. Ne de olsa bu, onları çıkarmak için iyi bir bahaneydi ve J'nin de buna sıcak bakacağını biliyordum.

Pencereden gördüğüm manzara dışarıda muhteşem bir gün olacağını gösteriyordu ve yüzümde bir gülümseme belirdi; güneşin altında geçireceğimiz Noel'i çok seviyordum. Yana döndüm ve J'ye sokuldum, avucumu göğsüne nazıkçe koydum. Saat daha erkendi, yatak başındaki saat sadece altı buçuktu. Dün gece geç yatmıştık; kulüp üyeleri Noel arifesini her zaman birlikte geçirirdi ve eve saat ikiyi çok geçe dönmüştük. Özellikle böyle berbat bir yılın ardından harika bir geceydi.

"Günaydın," diye mırıldandı J ve gözleri benimkileri ararken elini benimkinin üzerine koydu.

"Mutlu Noeller, bebeğim," diye cevap verdim ve dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdirdim.

dud

akl Gülümsedi. "Evet, tabii. Noel hediyem nerede?" "Daha sonra değiş
arın tokuş edeceğiz, unuttun mu? Scott'ın evinde."

a Gülümsemesi artık kesinlikle şeytaniydi ve yavaşça başını salladı.

dok

und

um.

"Hayır, ben özel bir hediye bahsediyorum, bebeğim." Elimini tutup vücuduna doğru indirdi ve penisine koydu. Gözleri parladı ve bana göz kırptı. "Bakalım bununla bir şeyler yapabilecek misin."

Elimi sert penisinin etrafına doladım ve yavaşça yukarı aşağı kaydırdım.

"En iyi hediye bu, bebeğim," diye mırıldandı ve sonra dudaklarımı

.

Öpücüğümüz aceleci değildi ama tutku doluydu ve arzu içimizi sardı.

J'nin parmakları klitorisime ulaştığında, bir zevk patlaması

beni vurdu ve o kadar kendimden geçtim ki dudaklarını ısırđım.

Öpüşmemizden uzaklaşıp homurdandı, "Siktir -"

Telefonum çaldı ama J hızla yuvarlandı ve neredeyse üstüme çıkarak telefonuma cevap vermemi engellemeye çalıştı. "Bırak. Bu saatte kim arıyor olabilir ki?" diye homurdandı.

Onu üstümden çekmek için avuçlarımı göğsüne bastırdım. "Önemli olabilir, J."

"Olmaz lan. Muhtemelen sana Mutlu Noeller dilemek için arayan biridir, bekleyebilir," dedi, benim çabalarım direnerek beni tekrar öpmeye çalıştı. Penisini vücudumda hissedebiliyordum ve bu, neredeyse dikkatimi çalan telefondan uzaklaştırıyordu. Neredeyse.

Onu tekrar kuvvetlice ittim ve bu sefer onu yeterince uzaklaştırmayı başardım, böylece onun altından kayıp yataktan kalkıp telefonuma doğru yuvarlanabildim. Hızla toparlandı ve beni geri çekmeye çalıştı ama çok geç kalmıştı, çünkü ben çoktan telefonumu kapmışım ve cevaplamak üzereydim.

"Siktiğimin sık engelleyicisi," diye mırıldandı, kalkıp banyoya doğru giderken.

Onu görmezden gelip telefonu açtım; arayan Serena'ydı. "Merhaba tatlım. Mutlu Noeller!" Onun sesini duyduğuma sevindim.

"Mutlu Noeller, chica!"

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. "Seni özledim," dedim ve bu tamamen doğrudu. Serena ve ben birkaç aydır görüşmemiştik ve onu çok özlemiştim.

"Hadi, su ısıtıcısını aç ve şu lanet kapıyı aç da gireyim."

"Ne?" diye bağırdım, "Burada mısın?" Ön kapıya koştum ve kapıyı açtım. Karşımda Serena ve Blake vardı.

Blake öne çıktı ve beni kucakladı. Benden ayrılırken, "Çok uzun oldu, bebeğim" diye fısıldadı.

Ona gülümsedim ve başımı salladım. "Gerçekten öyle." Ağustos ayından beri görüşmemiştik, J'nin babamın onu sürgüne gönderdiği yolculuktan dönmeden hemen önce. J yokken ben Coffs Harbour'da biraz zaman geçirmiştim ama o zamandan beri görüşecek zaman bulamamıştık.

"İyi görünüyorsun. Son gördüğümden çok daha iyi," dedi onaylayarak. "Kabul etmek istemem ama J sana iyi geliyor olmalı."

İç geçirdim. Blake ve J henüz tanışma fırsatı bulamamışlardı ve Blake hala ilişkimize karşı çekinceleri vardı. "Evet tatlım, J bana iyi geliyor. Göreceksin."

Serena Blake'i kenara itip bana atladı. "Seni çok özledim! Neden sen ve motorcu çocuk Coffs'a taşınmıyorsunuz?"

Gülerek, "Sen Brisbane'e taşınabilirsin," dedim.

Beni bıraktı ama omuzlarımı tuttu ve gözlerime baktı. "Asla geri dönmeyeceksin, değil mi?" diye sordu, daha ciddi bir tonla.

Başımı salladım. "Sanmıyorum. Burada oldukça yerleştik."

"Ve o yüzüğü parmağına takarsa, her şey biter sanırım," diye düşündü.

"Onun parmağında yüzük var," dedi J, arkamdan yaklaşır belime sarılırken. Dudakları yanağıma öpücük kondurdu.

Serena bana göz kırptıktan sonra J'ye, "Benim bahsettiğim yüzük o değil, J. Nişan yüzükleri çok güzel ama sen acele et de o evlilik yüzüğünü parmağına tak" dedi.

O homurdandı ve "Bu lanet olası süreci geciktiren ben değilim, tatlım" dedi. Hayal kırıklığı herkesin görebileceği kadar açıktı. "Buradaki kızla konuşman lazım, ona akıl ver."

"Olacak. Sadece istediğimiz mekanı ayarlamakta biraz sorun yaşıyoruz. Değil mi, bebeğim?" Dönüp J'ye baktım, söylediklerimi doğrulamasını istedim.

Başını salladı. "Hayır, değiliz. Seninle arka bahçemizde evlenirdim. Bugün."

İç çektim. "Biliyorum, ve bana kalırsa biz evli sayılırız. Ama biliyorsun, düğünümün nehir kenarında olmasını hep istemişimdir, o yüzden boş tarih beklememiz gerekiyor."

"Ne zaman?" Blake araya girdi.

"Önümüzdeki Şubat'a kadar yok," diye mırıldandı J ve mutfağa doğru döndü. "Yeterince düğün konuşuldu. Kahve isteyen var mı?"

Serena kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Aranızda bir sorun mu var?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kolunu koluma takıp gülümsedim. "Aslında her şey yolunda. Sadece istediğini yapamadığı için somurtuyor, onun ne kadar otoriter olduğunu bilirsin. Bir kez olsun taviz vermesi ona iyi gelir."

"Kesinlikle," diye onayladı.

J'nin peşinden Blake'in de hemen arkamızda, mutfağa doğru yürüdük. Yürürken, Serena'nın evi inceleyip her şeyi kontrol ettiğini görebiliyordum.

İkisi de bizi burada hiç ziyaret etmemişti ve şimdi yaşadığım yeri görmek ve J ile iyi yaşayıp yaşamadığımı kontrol etmek istediklerini biliyordum.

"Güzel ev," dedi Serena sonunda.

"Düşündüğünden farklı mı?" diye sordum, şaşkınlığını fark ederek. "Çok farklı. Taşındığından beri çok değiştirdin mi?"

Odayı gözden geçirdim. Taşındığımda, evi tam da bir evdi. Hiç dekorasyon yapmamıştı. Yavaş yavaş kendi dokunuşlarımı eklemeye başlamıştım. J , oturma odasına krem rengi bir kanep ve çok renkli yastıklar eklememe karşı çıkmamıştı. Orada lanet olası bir gökkuşağı istemediğini söylemişti, bu yüzden beyaz ve gri duvarlarla harika görünen siyah deri bir kanep e üzerinde anlaşmıştık. Oturma odasını bitirdikten sonra, J eklediğimiz renkler oldukça beğendiğine karar verdi, bu yüzden bazı duvarları boyadık. Yatak odamızda kırmızı ve siyah renkleri, banyoda kömür grisi ve siyahı, mutfakta ise turkuaz kullandık. Turkuaz rengini pek sevmiyordu ama benim en sevdiğim renk olduğı için pes etti ve o alan için ne istersem kabul etti. Kulüpte J'nin dekorasyon becerileriyle ilgili şakalar yapılıyordu; erkekler sürekli evimizin ne kadar şık olduğunu söyleyerek onunla dalga geçiyorlardı.

"Evet, tüm evi boyadık, halılar ve tablolar gibi şeyler ekledim. Ve sonunda J'yi bahçede biraz çalışma yapmaya ikna ettim, belki bir havuz ekleriz," diye cevapladım.

"Sizin yaptıklarınıza bayıldım," dedi Serena, "Ve o kocaman televizyonunuza aşık oldum."

Gözlerimi devirdim. "Lanet olası erkekler ve oyuncakları! Çok yer kaplıyor ama J almakta ısrar etti. Oh, bir de X-box almamız gerekiyordu. O ve Scott o lanet şeyi çok seviyorlar."

Serena güldü ve Blake arkamızdan mırıldandı, "Görünüş e göre bazı iyi yanları da var." Onu görmezden geldim ve J ile aralarındaki sorunları ne kadar sürede çözebileceklerini merak ettim.

Mutfağa girdiğimizde J, Nespresso makinesiyle uğraşıyordu; evime yaptığım bir başka iyileştirme. Bir dakika durup, mutfakta sadece bir çift kot pantolon giymiş haldeki erkeğimin manzarasının tadını çıkardım. Bu manzaradan asla bıkmayacaktım. J, 1,80'den uzun, kaslı bir adamdı; sırtı, göğsü ve kolları, şu anda tam olarak görünen sırtındaki kulüp dövmesi de dahil olmak üzere sayısız dövmeyle kaplıydı. O, fincanları almak için uzanırken kaslarının gerilmesini izlemek vücudumu ateşle doldurdu ve ben hayranlıkla onu izleyerek donakaldım.

Serena koluna vurdu. "Maddy, dünyaya dön. Dilini yerden alayım mı, chica?"

Bana sırtarak gülüyordu ve ben de güldüm. "Evet, sonra ihtiyacım olabilir," diye şaka yaptım ve J'nin gözüne bakarak ona göz kırptım.

O da başını sallayıp sırtıttı, "O dil çok yetenekli. Daha sonra kesinlikle ihtiyacımız olacak."

J ve onun pis ağzı. Serena kahkahalara boğuldu. "Senin bu sözcüklerle oynama yeteneğini unutmuşum, J," dedi.

"Ben başka konularda da yetenekliyim, tatlım. Madison'a sorabilirsin."

"Tamam, yeter artık, siz ikiniz," dedim, Blake'in bu konuşmaya verdiği tepkiyi fark ederek.

konuşmaya verdiğini fark ettim. Hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu ve benim istediğim son şey, onun evimde rahatsız olmasıydı.

Serena ve J birlikte kahve yaparken ve şakalaşmaya devam ederken, mutfak masasına onun yanına oturdum. "Seni gördüğüme çok sevindim," dedim ona yumuşak bir sesle.

Gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı. "Ben de. Ve şimdi yaşadığın yeri görmek güzel."

Satır aralarını okudum. "O bana iyi geliyor Blake. Uzun zamandır bu kadar mutlu ve huzurlu hissetmemiştim."

Bana pek inanmamış gibi yavaşça başını salladı. Blake hızlı karar veren biri değildi; kendi gözleriyle görmek ve zamanla kendi kararını vermek isterdi. "Kesinlikle daha mutlu ve daha az öfkeli görünüyorsun. Ama tam olarak ikna olmadım, kızım. Tekrar incinmeni istemiyorum, bırak da kendim görmeye çalışayım, tamam mı? Senin iyi olacağını bilmem gerek, çünkü o seni son incittiğinde paramparça olmuşsun."

J'nin bulunduğu yerden biraz uzakta olmamız iyi olmuştu, çünkü Blake'in söylediklerini duysaydı pek hoşuna gitmezdi. Elimi uzattım ve Blake'in elini sıktım. "Anlıyorum. Göreceksin, söz veriyorum." Bir an sessizce oturduk, ikimiz de birbirimizin söylediklerini sindirmeye çalıştık. Arkadaşlığımız çok derindi ve onun sadece iyi bir arkadaşın yapacağı şeyi yaptığını biliyordum. Endişesi kalbimi dokundu; beni bu kadar önemseyen bir arkadaşım olduğu için kendimi şanslı hissettim.

"Sen ve Serena ne kadar kalacaksınız?" diye sordum sonunda.

"Bu sefer sadece kısa bir ziyaret. Yarın akşam restoran için geri dönmem gerekiyor, bu yüzden yarın sabah erken ayrılacağız." Hayal kırıklığı belliydi.

"Gelecek yıl daha fazla çaba göstermeliyiz, değil mi?" diye düşündüm. Brisbane'e geri taşındığımdan beri zaman su gibi akıp gitmişti ve Blake'in de işleriyle çok meşgul olduğunu biliyordum. Ama arkadaşlar ve aile her şeyden önce gelmeliydi ve bunu hatırlamam gerekiyordu.

O da onaylayarak başını salladı. "Evet, yapmalıyız."

Serena kahveleri önümüze koyarak bizi böldü. "Seninkini en sert kahveyle yaptım Blake. Az uyuduğun için ihtiyacın olur diye düşündüm," dedi.

J, geri kalan kahveleri getirip yanıma oturdu. "Bu sabah kaçta çıktın?" diye Blake'e sordu.

Blake, J'nin gözlerine baktı. "İkiyi biraz geçe," diye cevapladı ve sonra Serena'ya dönerek, "Kahve için teşekkürler. İhtiyacım vardı, bebeğim," dedi.

Bu medeni bir sohbetti ve J ile Blake'in böyle konuşmalarını görmek beni ısıttı. Umarım böyle devam ederdi.

Kahvelerimizi içip biraz sohbet ettikten sonra Serena, "Bugün planın ne?" diye sordu.

Haftalardır bugünü iple çekiordum, bu yüzden yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Noel, yılın en sevdiğim zamanlarından biriydi ve uzun zamandır bu buluşmayı planlıyordum. Heyecanla J'nin koluna dokundum ve gözlerimiz buluştuğunda o da gülümsedi. Planlarımı ve hazırlıklarımı sabırla dinlemişti ama sanırım geçen hafta her şeyi sonuca bağlamak için deli gibi koşturarak onu neredeyse çıldırtmıştım.

"Daha doğrusu, neyi planlamadı ki?" diye mırıldandı J.

"Oh, sus," dedim, eğilip dudaklarına bir öpücük kondururken, hala deli bir kadın gibi sırtıyordum.

"Madison, Noel zamanında cin çarpmış kadın gibi," dedi Blake, bu zamanlarda arkadaşlarıma yaptığım çılgın talepleri hatırlayarak.

"Bana mı söylüyorsun," dedi J, "Haftalardır alışveriş yapıyor, yemek pişiriyor ve her şeyi asıyor, ve sadece bu evden bahsetmiyorum. Scott'ın evini görmelisin. Zavallı herif onu gelmeden haberi bile yoktu. Bir gece eve geldi ve sanki Noel Baba depolarını boşaltmış gibi bir manzara vardı."

Blake kahvesini boğazına kaçırarak gülmeye başladı. "Lanet olsun Madison, gelip benim restoranımı da dekore edebilirdin."

J, o işi düşündüğümde gözlerimin parladığını gördü. "Tanrım, sakın onu başlatma."

Ona şakacı bir şekilde koluna vurdu. "Kötü olma! Gizlice seviyorsun. Anlıyorum."

Bana sırtıttı ve kolunu belime doladı, beni kendine çekerek dudaklarımız birbirine değdi. "Bebeğim, senin onu sevmeni seviyorum. Ve o lanet olası süsleri asmak için merdivene tırmanışını izlemeyi... evet, onu seviyorum ve bu bir sır değil."

"Neyse, devam edelim," dedim, çünkü aksi takdirde J ve Blake'in bir süre benimle dalga geçeceğini görebiliyordum. "Scott'ın evinde geçireceğiz çünkü onun havuzu var. Annem, babam ve kulüpten bazı çocuklar da orada olacak. Öğle yemeği yiyeceğiz, sonra öğleden sonra içki içip dinleneceğiz."

"Kulağa harika geliyor, tatlım," dedi Serena, "Bu motorcuların hiçbiri yakışıklı mı?"

Şimdi de J'nin boğulmak üzere olduğu an gelmişti. "O adamların hiçbirini sana yaklaştırmam, sakın oraya gitme." Onun koruyucu tavrı beni çok şaşırttı ama aynı zamanda çok da mutlu oldum çünkü bu, Serena'nın onun için önemli olduğunu gösteriyordu.

"Pfft," Serena elini ona doğru salladı, "Sanırım kendimi koruyabilirim, J. Ayrıca, uzun süreli bir ilişki aramıyorum, sadece biraz eğlenmek istiyorum."

J sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Bir kız için biraz eğlence diye bir şey var mı?" diye sordu.

"Beni pek tanı mıyorsun. Ben her zaman biraz eğlenceye varım. Tam zamanlı bir erkeğin getireceği dertlere ihtiyacım yok."

J kaşlarını kaldırdı, açıkça ikna olmamıştı. "Evet, ne dediğimi unutma."

Ayağa kalkıp konuşmayı devraldım; Serena ve J'nin bu konuda asla anlaşamayacağından oldukça emindim. O gerçekten sadece biraz eğlenmek istiyordu ama J'nin tecrübesine göre kadınlar bunu söyler ama asla ciddi değildirlerdi. "Saat on buçukta Scott'a gidiyoruz. Duş almam lazım, sonra J bana hediye verecek," dedim, ona gülümseyerek. Biraz stresli görünüyordu; hediye almak sorunsuz geçmemişti. Erkeklerin bu konuda neden bu kadar zorlandığını anlayamıyordum.

Kıçımı tokatladı. "Sana hediyeni vereceğim ama sen benimkini vermeden olmaz. Sabah bana neredeyse verdiğin hediyeden bahsediyorum, bebeğim."

"Sözler, sözler," diye alay ettim ve sonra Blake ve Serena'ya dönerek, "Kendinizi evinizde hissedin. Blake, X-box'la oynamaktan çekinme. Biz hemen döneriz," dedim. Ve bununla birlikte J'yi yatak odasına sürükledim.

Bir dakika kadar sonra, yatak odasının kapısını arkamızdan kapattı ve beni kendine çekerek kollarıyla sardı ve kalçamı kavradı. Başını benimkine yaklaştırdı ve dudaklarımı öperek beni öptü. Derin bir öpücüktü ve beni bedenlen ve ruhen tüketti. Bu adama her zaman kapılacaktım; benden istediği her şeyi alabilirdi. Onu reddedemezdin.

Öpücüğümüzü bitirdi ama yüzünü benden uzaklaştırmadı. Dudakları dudaklarıma yakın kaldı ve konuştuğunda, sıcak nefesi bana çarptı ve içimi zevkle doldurdu. "Çok iyi geliyor," diye homurdandı ve kalçamı sıktıktan sonra ellerini vücudumda gezdirmeye başladı, kalçalarımın göğüslerime kadar, sonra da giydiğim tişörtün altına kadar indirdi. Tişört onundu ve tek bir hareketle çıkardı, yere attı.

Gözleri çıplak vücudumda dolaştı ve her yerimde hissettim; beni uzun uzun izlerken izlediği arzuyu hissettim. J bundan hiç bıkmıyor gibiydi ve ben de bunun tadını çıkarıyordum; beni izlemekten bu kadar zevk almasını seviyordum.

Elimi uzattım ve yavaşça kot pantolonunun fermuarını açtım. Ellerim hafifçe tenine değdiğinde nefesini içinden çekti. Fermuarını açtıktan sonra kot pantolonunu aşağı çektim ve o da pantolonunu çıkardı, kenara tekmeleyerek yolumuzdan çekti. Ona yaklaşarak tenimiz birbirine değecek şekilde durdum ve penisini elimle tutup okşamaya başladım. Elleri kıcımda dolaşırken, ben onu zevke getirmeye devam edince başını omzuma bıraktı. Nefesinin hızlandığını duyabiliyordum ve penisi daha da sertleşirken vücudunun titremeye başladığını hissedebiliyordum.

"Siktir. Uzun sürmeyecek," diye mırıldandı ve başını kaldırdı, gözlerimiz buluştu.

"Mutlu Noeller, bebeğim," diye fısıldadım ve onun penisıyla ritmi bozmamaya devam ettim.

Aniden elimi ondan uzaklaştırdı ve beni kaldırdı, bacaklarını onu sardı. Beni yatağa götürdü ve yatırdı. "İçine girmem lazım," diye boğuk bir sesle söyledi ve yatağın üzerinde üzerime çıktı.

Kollarımı ona dolarken dudaklarını dudaklarıma çekip çılgınca öptüm. Elleri göğüslerimin üzerinde dolaştı ve sonra aşağıya doğru indi.

vücudumu, klitorisimi bulana kadar, etrafında daireler çizerek beni çılgına çevirdi. Tırnaklarımı sırtına geçirdim ve o zevkle inledi. "J, şimdi sikini istiyorum," diye yalvardım ve o hiç vakit kaybetmedi. İçime girerken kalçalarımı ona doğru kaldırdım ve bacaklarımı etrafına doladım. Sert ve hızlı bir şekilde itti ve bu çok iyi geldi. Onun sikinin benim için yaratılmış olduğuna yemin ettim.

O acımasız hızını sürdürürken ve beni çılgınca sikerken kendimizi kaybettik. Beni ateşli bir tutkuya sürükledi, tüm vücudum sadece J'nin bende uyandırabildiği elektriksels hislerle alev alev yanıyordu. Vücudumuz, mutluluğa doğru ilerlerken ter ve arzuyla kaplı vahşî bir karmaşaydı.

"Seni seviyorum," diye homurdandı, olabildiğince derine girerken. J'nin seks sırasında söylediği tatlı sözler beni her zaman etkilerdi ve sözleri beni heyecanlandırdı. Tam kalbimin ortasına çarptı. Gözlerimi kapattım ve orgazm beni sararken beyaz ışıklar parladı. Bacaklarım onu daha sıkı sıktı ve amım onun penisini sıktı; zevk neredeyse zirveye ulaşmıştı. Bir an hareketsiz kaldı ve sonra penisi boşalırken titredi ve birlikte boşaldık.

J, birkaç saniye boyunca üstümde hareketsiz kaldı, sonra başını kaldırıp bana gülümsedi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "En iyi Noel hediyesi."

"Evet, öyleydi," diye onayladım ve bir süre daha öylece yatarak, gözlerimiz ve vücutlarımız birbirine kenetlenmiş, yakınlığımızın tadını çıkardık.

Sonunda üzerimden yuvarlanarak sırt üstü düştü.

Yataktan kalkıp duş almak için banyoya gittim. Duşa uzanıp muslukları açtım, soğuk musluğu açmadan önce sıcak suyun akmasını bekledim. Yaz olmasına rağmen yine de sıcak duş almam gerekiyordu, J bunu saçma buluyordu. Yazın neden soğuk duş almadığımı anlayamıyordu. Düşüncelere dalmıştım, odaya girdiğini duymadım, bu yüzden "En iyi Noel'di bebeğim" dediğinde beni korkuttu.

Neredeyse kalbim durdu. "Lanet olsun, ödümü kopardın," diye homurdandım, ama ona döndüğümde, tüm kızgınlığım kayboldu, çünkü onu çıplak, kollarını başının üzerine uzatmış, elleri kapı çerçevesine tutunmuş halde gördüm. "Evet, bebeğim, en güzel Noel," dedim yumuşayarak ve ona gülümsedim.

Kollarını indirdi ve bana doğru geldi. Kişisel alanıma girdiğinde elini kaldırdı ve yanağımı nazikçe okşadı. "Seni

senin geri döndüğüne çok minnettarım. Seni bir daha asla bırakmayacağım. Tamam mı?"

Soru gibi söyledi ama J'yi tanıyordum, bu yüzden bunun bir soru olmadığını biliyordum. Yine de onu rahatlattım. "Hiçbir yere gitmiyorum, J. Benden kurtulamazsın."

Sözlerim tam da doğru sözler olmalıydı, çünkü beni sertçe kendine çekti, vücutlarımız neredeyse birbirine çarpıyordu. Başını eğdi ve dudaklarıyla kulağımı hafifçe okşadı. "Güzel," diye mırıldandı ve sonra zihnimdeki tüm mantıklı düşünceleri silip süpüren bir tutkuyla beni öptü.

Bitirip çekildiğinde, yine kıcıma bir şaplak attı ve "Hadi, bugünü bitirelim de buraya geri gelip bana başka bir Noel hediyesi verebilirsin" diye mırıldandı.

J ve Madison ile Sevgililer Günü

Bu bonus bölüm, Noel bölümünden sonraki Şubat ayında geçiyor.

Sıcak nefesim boynumu gıdıkladı ve güçlü kollar beni arkadan sardı. Ona yaslandım ve ellerimi kollarının üzerine koydum. Burası benim güvenli yerimdi ve onunla böyle birlikte olmak, etrafımızda tüm hızıyla devam eden partinin gürültüsünü bastırıyordu.

Dudakları boynuma değdi ve fısıldadı, "O elbiseyle beni delirtiyorsun, bebeğim. Onu çıkarmam lazım ve hemen. Daha ne kadar burada kalmak istiyorsun?"

Harlow'un düzenlediği Scott'ın evindeki Anti Sevgililer Günü partisindeydik ve dört saatten fazla bir süredir buradaydık, bu yüzden yakında ayrılabilceğimizi düşündüm. Kızmazdı; onu hiçbir şey rahatsız etmezdi ve bu onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biriydi. Aslında, Harlow kardeşimin başına gelen en iyi şeydi, bu yüzden onu sırf bu yüzden koşulsuz olarak seviyordum.

Yine de J ile biraz oynamaya karar verdim. "Henüz gidemeyiz, yeterince uzun kalmadık."

Kulağıma inleyerek elini göğsüme koydu ve parmaklarıyla meme ucumu okşadı. Kimsenin onu göremeyeceği karanlık bir köşede olmamız iyi olmuştu. J'nin umurunda olmazdı; beni her yerde, her zaman becerirdi, ama ben mahremiyetimi tercih ediyordum. "Ne kadar süredir burada olduğumuz umurunda değil. On dakika sonra seni eve götürüp o lanet elbiseni yırtıp tatlı amını tatacağım, o yüzden şimdi vedalaşsan iyi olur. Anlaştık mı?"

Vücudum ateş gibi yanıyordu; J'nin en sevdiğim yanı buydu. Küfürlü ağzı ve otoriter tavırları beni her zaman tahrik ederdi. Elini göğsümden çekti ama ben hemen onu durdurup tekrar oraya yönlendirdim. "Önümüzdeki beş dakika boyunca ellerin üzerimde olsun J, beni tatmayı ve sıkmayı hayal et. Sonra gidip veda ederim, sonra beni eve götürüp elbisesini yırtabilirsin. Oh, bu arada, bana yeni bir tane alacaksın. Anlaştık mı?"

O homurdandı ve göğsümü daha sert kavradı. "Siktir. Dikkatli olmazsan bu elbiseyi burada yırtıp atacağım." Diğer eli diğer göğsüme geldi ve ikisini de sertçe yoğurdu. Ona olan şehvetim hem zihnimi hem de bedenimi ele geçirdi ve başımı omzuna yaslayıp zevkle inledim. Ereksiyonu bana sıkıca bastırıyordu ve ben arkama uzanıp onu okşamaya başladım. Elim onu bulduğunda, vücudu sarsıldı ve benden uzaklaştı, iki elini de göğüslerimden çekip elimi tuttu. "Siktir et on dakikayı, bebeğim, gidiyoruz."

Ön kapıya doğru yürümeye başladığında, onu yavaşlatmak için elini çektim. "J, en azından Harlow ve Scott'a veda etmeliyim."

Bir saniye düşündü ve sonra cevap verdi, "Tamam. Ama çabuk ol, Madison. Saçmalama çünkü sikim daha fazla dayanamaz. İçine girmem lazım."

Yüzünü kendime doğru çekip onu öptüm. "Ben de buna ihtiyacım var," dedim yumuşak bir sesle öpücüğü bitirirken.

Eli boynuma dolandı ve beni kendine doğru çekti, yüzlerimiz birbirine sadece bir nefes uzaklıktaydı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve bir anlığına gözlerimin içinde kayboldu. "Sevgililer Günü benim için boktan bir gün ama nedense sana seni ne kadar sevdiğimi söylemek istiyorum, bebeğim. Henüz evlenmemiş olsak da, bu lanet düğün gerçekleşmese bile sen sonsuza kadar benimsin."

Onun sahiplenici tavrına gülümseyerek, "J, bu düğün yapılacak. Her şeyin buna engel olduğu hissine kapıldığını biliyorum ama bana güven, bu düğün yapılacak. İki haftadan az bir süre sonra senin karın olacağım ve sonsuza kadar bana mahkum olacaksın." dedim.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı ve ardından yüzüne ölümcül bir ciddiyet çöktü ve ekledi: "Seni asla bırakmayacağımı biliyorsun, değil mi? İşler kötüye gitse bile seni bırakmayacağım. Gerekirse aramıza giren her şeyi ve herkesi öldürürüm. Ve eğer bir gün

gitmeyi düşünürsen, lanet olası bir kavga ile karşı karşıya kalırsın, bebeğim."

Kendimi ona doğru ittim ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu tattım. Sözlerinin vücudumda yarattığı hisler inanılmazdı; sadece sözleriyle bile beni arzu ile ateşe verebilecek güce sahipti. "Bu yüzden seni seviyorum, J. Benim için savaşıcağın için, beni bırakmayacağın için... Tek ihtiyacım olan bu. Sevgililer Günü'nde beni ne kadar sevdiğini bilmek için güllere ya da çikolatalara ihtiyacım yok."

"Güzel. Şimdi Harlow ve Scott'ı bul da buradan gidelim."

Dediğini yaptım ve birkaç dakika sonra mutfakta Harlow'u buldum. Tabii ki mutfaktaydı; bu kız harika yemek yapardı ve kulüpteki tüm erkekler, o yemekleriyle kulüp evine geldiğinde cennetteymiş gibi hissederdi.

Beni gördü ve yüzü aydınlandı. Bu gece pek sohbet etme fırsatımız olmamıştı ve şimdi gitmemize biraz üzüleceğini biliyordum ama anlayacaktı. "Biz çıkıyoruz tatlım," dedim.

J'ye bir bakış attı ve başını salladı. Beni eve götürme niyeti belliydi ve herkes J'ye bulaşmamayı bilirdi. Özellikle de benimle ilgili konularda. "Geldiğin için teşekkürler," dedi ve veda öpücüğü vererek bana sarıldı. "Sevgililer Günü'nü sevmesem de, after party'yi sabırsızlıkla bekliyorum ve sen ve J de öyle görünüyorsunuz," dedi kulağıma fısıldayarak ve beni bırakmadan önce. Gözleri parıltıyordu ve bana kocaman bir gülümseme attı.

Gülerek savunmacı bir hareketle elimi kaldırdım. "Sana daha önce de söyledim, aynı cümlede seks ve Scott kelimelerini duymak istemiyorum, o konuyu açma. Kardeşim hakkında o tür şeyleri bilmeme gerek yok."

O anda Scott mutfığa girdi ve sadece son cümlemi duydu. "Benim hakkımda bilmene gerek olmayan şeyler mi?" diye sordu Harlow'un arkasına geçip kolunu omzuna atarken. Harlow'un ona yaslanıp yüzünde memnun bir ifade belirlediğini gördüm.

"Parti sonrası yaptıklarını bilmek istemiyorum."

O sırtıttı. "Hayır, bunu kesinlikle bilmen gerekmez."

Bu gece Harlow için ne planladığımı kimsenin bilmesi gerekmiyor."

İki elimi de kaldırdım. "J ve ben gidiyoruz; sen daha fazla konuşmadan. Harika parti için teşekkürler."

J gülüyordu. "Teşekkürler kardeşim. Seni daha erken konuşturmalıydım. Öyle yapsaydım Madison'ı çok daha erken eve götürebilirdim."

Onun göğsüne vurdum ve ona sertçe baktım. "Onu cesaretlendirme. Cidden, siz ikiniz birlikte çok kötüsünüz."

"Bir şeyi unutuyorsun, Madison. Harlow'u kimseyle paylaşmam, bu da dudaklarımın kilitli olduğu anlamına gelir. Harlow ve benim özel partilerimizde yaptıklarımız sadece ikimizin arasında kalır, bu yüzden bunu duyacağından endişelenmene gerek yok çünkü bu asla olmayacak."

"Çok şükür," diye cevap verdim. Nedenini bilmiyorum, ama seksi sevmeme ve hiçbir şekilde namuslu biri olmamama rağmen, kardeşimin seks hayatını bilmek istemiordum.

J kıcıma bir şaplak attı. "Gitme zamanı, bebeğim," dedi ve eğilip kulağıma fısıldadı, "Yırtıp atacağım bir elbise var."

Scott Harlow'u bıraktı ve biz vedalaşırken J ve Scott da vedalaştılar. Sonra beni dışarıya, Jeep'ine götürdü. Giydiklerim yüzünden bu gece motosikletiyle değil, arabasıyla gelmek zorunda kalmıştı. Kapıyı açıp geri çekildi ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle beni izledi.

"Ne gülümsüyorsun?"

"Sadece gösterinin tadını çıkarıyorum, bebeğim. Seni o elbiseyle izlemek tam bir cennet."

Öne eğilip fısıldadım, "Bütün gece altında hiçbir şey giymediğimi fark etmemiş olman ne yazık, değil mi?"

Onun bunu sindirmesini izledim; J ile böyle oynamak en sevdiğim şeylerden biriydi. "Tanrı aşkına, kadın. Hemen arabaya bin."

Gülümseyerek, "Sevgililer Günü kutlu olsun, J." dedim. Ve sonra bana söyleneni yaptım.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

